

IZVOR

SVJETLA

U DUŠI

SABRANI ČLANCI

HEDA DOMITROVIĆ

AUTOR: Heda Domitrović
COPYRIGHT : Heda Domitrović
RJEŠENJE KORICA: Heda domitrović
IZDAJE Kristova pentekostna crkva
Ilica 200, Zagreb

Tisak: LDK 2015.

SADRŽAJ:	3
NITKO MI NIJE REKAO.....	5
ON JE KRILA – ON JE STIJENA /RECITACIJA.....	10
ISUS JE POZVAO:.....	11
KRISTOVA NARAV.....	15
RECIMO LJUDIMA /RECITACIJA.....	18
SLIJEDITI ISUSOV PRIMJER.....	19
NEĆU TE PUSTITI DOK ME NE BLAGOSLOVIŠ'	21
SILNI GOSPOD I BOG.....	25
DA ZNATE.....	27
ŽIVOT VJERE /RECITACIJA.....	30
BIBLIJA.....	31
TEBI GOSPODE HVALA /RECITACIJA.....	32
BIBLIJA NIJE DOSADNA KNJIGA.....	33
KAKO SAM OTKRILA BIBLIJU.....	37
BOŽJA RIJEČ JASNO GOVORI!.....	43
VELIČINA SVETOG PISMA.....	45
SVEOBUHVAATNA KREATIVNOST STVORITELJEVA.....	47
PO VOLJI BOŽJOJ.....	51
EVANĐELJE.....	53
VJERA ILI RELIGIJA?.....	54
TRADICIJA.....	59
S BOGOM JE SVE MOGUĆE.....	64
MOĆ VJERE.....	67
ČUDESNE PROMJENE.....	71
MLAKA VJERA.....	74
MALO JE ODABRANIH.....	77
MARIJA, ŽENA VJERE!.....	80
ŠTO GOD VAM REKNE, UČINITE!	84
JESMO LI MLADICE BEZ PLODA DUHA SVETOGA?.....	88
U SNAZI SVOJE VJERE.....	90
POSLUŠNOST I VJERA.....	94
SVJETLO.....	97
KRŠTENJE ZA OPROŠTENJE GRIJEHA.....	98

NE BRINITE TJESKOBNO.....	100
OPROSTIT ĆU TI, ALI TI NEĆU ZABORAVITI!.....	103
NA KRAJU SMO SVI SAMI.....	106
U OBRANU OVCE	110
NA RUBU SPOZNAJE.....	113
PRAZNINA.....	117
TRAŽIMO DUHOVNU SNAGU	122
DRAGOCJENI BISER.....	126
GLAS PROROKA	130
MALENI PRED BOGOM, ALI VELIKI	134
MRTVO SLOVO NA APIRU.....	136
UZMI KRIŽ SVOJSVOJ.....	139
ON NAS JE NANOVO RODIO	143
KLONI SE	145
ZAŠTO BAŠ SJEME GORUŠICE?	147
POD VODSTVOM BOŽJE LJUBAVI.....	150
POVOD ZA RAZMIŠLJANJE.....	153
ROD DONOSE I U STAROSTI	156
MI NISMO AUTOMATI	158
SVJEDOČANSTVA.....	161
SHVAĆANJE PONIZNOSTI.....	162
OSVETA JE MOJA!.....	165
POMOĆ JE MOJA OD GOSPODINA.....	167
SAMO SAN?.....	170
VJERA I POSLUŠNOST.....	176
PUT, ISTINA I ŽIVOT.....	179
PONIZNOST ILI PONIŽENJE?	181
KUCAJMO NA PRAVA VRATA	183
MOJ NAJBOLJI PRIJATELJ.....	185
KADA SPADNE VEO.....	188
TEMELJI MOJE MOLITVE.....	191
ONA JE IZGUBILA SVE.....	194
ON TE NEĆE NIKADA NAPUSTITI.....	199
NA DNU.....	201
U NAS UGRAĐENA RIZNICA.....	206
U NADI ČEKAJUĆI	210
OTKRIVENJE	212

GOVORITE, JER STE VI SVJETLO SVIJETU.....	213
ZAVRŠNA MISAO.....	216
NEŠTO MALO O MENI.....	217

NITKO MI NIJE REKAO

Ovih nekoliko članaka sabranih u jednu knjigu, imaju samo jednu namjeru, a to je da čitaocima saopćim ono što bih i ja željela da su neki vjernici meni rekli.

Slušala sam i vidjela kako jedan propovjednik plačući kaže: "Zašto mi nitko nije rekao? "

On se obratio u srednjim, a ja tek u poznim godinama života. Hvala Božjoj milosti što već 28 godina slijedim Njegove stope, što mi je vjera omogućila puninu duhovnog života, a nije uskratila ništa, što bi za mene bilo dobro!

Od malena sam išla na vjeronauk i učila neke nazovi osnovne stvari

Učila sam napamet i molila od drugih sročene molitve koje nisu izražavale moju osobnu potrebu ili zahvalnost.

Znala sam da postoji strašni i veliki Bog koji se jako ljuti na djecu kada pogriješe.

Znala sam da postoji maleni, zlatokosi Isus, a o Duhu Svetom sam znala samo ime koje sam spominjala u molitvici: "Slava Ocu, Sinu i Duhu Svetom, amen."

Kakav sam onda mogla biti vjernik?

Svoju sam vjeru mogla iskazati samo klečeći pred Marijinim kipom očekujući da će mi ona pomoći, jer ipak, ona je bila žena, a žena ženu najbolje razumije.

Moja se vjera dokazivala samo krsnim listom a temeljila se na zabludama.

Osjećam neizrecivu tugu kada pomislim da ima tako mnogo ljudi koji misle da su vjernici, a to ih uvjerenje vodi sve dalje i dalje od prave istine.

Danas se Sveto pismo može kupiti u svakoj knjižari, no zaista nije mnogo onih koji se trude da ga čitaju. Većina se njih

zadovoljava onim što ima, a nesvjesni su da u stvari, nemaju ništa.

Oslanjaju se na tradiciju ne znajući da se ta tradicija mijenjala iz desetljeća u desetljeće i tako postupno udaljavala od izvora, to jest od Isusa Krista i Njegove otkupiteljske smrti na križu.

Sama riječ Golgota je postala tradicija bez ikakvog smisla i poznavanja njezinog značenja.

Samo ime Isus se spominje na Božić, kao mali " Isusek" i na Uskrs uz zeku i pisanice.

Spominje se Veliki petak, ali ne i njegovo značenje koje je ključno za naše spasenje.

Tužno je to što kažem, ali ne mogu bježati od istine.

U najtežim trenutcima moga života kada sam mislila da sjedokosi starac na nebu okreće svoju glavu od mene, naišla sam na natpis jedne crkve koja nije imala čak ni tornja. Ušla sam iz znatiželje s izvjesnom rezervom ne očekujući ništa posebnog.

Iznenadila me ljubaznost prisutnih i zainteresirale jednostavne riječi propovjednika.

On je govorio nešto sasvim drugo od onoga što sam do sada slušala na propovijedima.

Bog o kojem je on govorio bio je milosrdan Bog koji se nije žurio s kaznama, ali se trudio da spasi zalutalog čovjeka.

Isus nije bio mali Isus, već silan i moćan Spasitelj, naš Zastupnik i prijatelj.

To je bilo nešto novo za mene. To je bilo potrebno mojoj ranjenoj duši. Došla sam ponovno i ponovno. Kupila sam Sveto pismo i čitala.

Slušala sam propovijedi i svjedočanstva. Upoznala sam Boga i osjetila da me ljubi i da Mu je stalo do mene.

Proplakala sam shvativši koliko sam se ogriješila o Njega. Zaista sam vidjela da je moja pravednost bila samo prljava haljina.

Plakala sam i žalila nad promašenim životom, a onda sam osjetila Njegov dodir i shvatila da mi je oprošteno. Bilo mi je kao da mi Isus kaže:

"Tvoja te vjera iscijelila, hajde u miru." (Idi i ne griješi više!)

To je ono što je Isus rekao onoj ženi koja se je dotakla Njegovih skuta. (Luka 8:48.)

Ta milost koja me je dotakla, promijenila je moj život. Život bez Njega, u život s Njim.

Uvjerila sam se da svaki biblijski stih govori o nekom trenutku našega života. On upućuje, opominje ili tješi.

Isus je rekao u Evanđelju po Ivanu 10:10

"..... Ja sam došao da ovce imaju, život (duhovni) i da ga imaju u izobilju."

U mom životu ta se tvrdnja doslovce ispunila. To je duhovno bogatstvo koje se ničim ne može usporediti.

Slušala sam Božju riječ, čitala je, proučavala je i živjela po njoj, pa sam iz dana u dan sam sve manje plutala po površini, a uranjala u njene dubine.

Tamo u dubini se nalazila banka svih milosti.

Kako mogu ljudi primati ono o čemu ni pojma nemaju?

Ne poznati Božju milost je veliko siromaštvo!

Koliko ljudi shvaća da je Evanđelje Radosna vijest?

Zašto mi nisu rekli da ne moram čekati smrt, da bih bila s Isusom? Zašto mi nisu rekli kolika je blagodat već na ovom svijetu hodati Uskim putom i slijediti Njegove stope?

Prije to nisam znala. Mnogo toga nisam razumjela. Poput onog propovjednika i ja pitam:

"Zašto mi nisu rekli?"

Svi vjernici koji su upoznali Gospodina, spasenje i milost Njegovu, pozvani su da tu Radosnu vijest najavljuju i šire diljem svijeta.

Kao što želim da se obrate ljudi iz duhovnog mrtvila, želim i da se prenu iz duhovnog sna i mlakosti oni koji su već upoznali Božju milost.

Ove članke pišem jednostavnim jezikom kakvim je Bog nama malima objavio. Pokušavam objasniti nešto, što u svoje vrijeme meni nije bilo jasno, a željela sam da mi netko kaže kako učiniti nešto i zašto to učiniti.

Kako primiti obilje onoga što je Isus obećao.

Ja nemam odgovor na sva vaša pitanja, ali kada dođe vrijeme, sam Gospodin će vam reći i objaviti.

On ima dovoljno blagoslova i vremena za svakog od nas i davši nama, nikome neće uskratiti svoju milost.

Željela bih da svi shvate da se spasenje ne može kupiti, niti ičim platiti. Spasenje je milost. Dar koji možemo ponizno prihvatiti ili bezumno odbiti.

Milost još uvijek traje, ali na kraju dolazi sud. Sud na kojem će istinski vjernici primiti nagradu, a ostali vječnu propast.

Ja sam prihvatila, a nadam se da pošto pročitate ovu knjigu i vi učiniti isto. To piše u Markovom Evanđelju 16:16:

"Tko bude vjerovao i pokrstio se, bit će spašen, a tko ne bude vjerovao,

osudit će se."

Psalam 4 2:2+3

*Kao što košuta žudi za izvor-odom,
tako duša moja čezne, Bože, za
Tobom.*

*Žedna mi je duša Boga, Boga
živoga:*

o, kada ću doći i lice Božje gledati?

Otkrivenje 3:20

*„Evo, na vratima stojim i kucam;
poslušaj li tko glas moj
i otvori mi vrata,
unići ću k njemu i večerati s njim i on sa
mnom.“*

ON JE KRILA – ON JE STIJENA

Pod krilima sam mir svoj našla.
Sve što prije nisam znala,
dobila sam onog dana –
pod krila Tvoja – kad sam stala!
Nisam znala da mir može
u čovjeka duboko ući,
da dolazeći k Tebi, Kriste,
zapravo sam došla kući.

Na dugom putu izgubljena,
lutala sam, ne znam kud.
beznađe je svuda bilo,
a traženje uzalud.
Al pod krila kad se sklonih
kao ptica prestrašena,
u grudima se pjesma javi,
Kriste k Tebi uznesena.

Kao da se svijet promijeni.
U svemu se vidje mijena –
u Tebi se nanovo rodih,
vjerom čvrsta - kao stijena.
Ali stijena, čvrsta stijena od kamena
nije tako postojana kao Isus
koj je Stijena svih vremena!

Nježna su mi krila ove Stijene
utočište u zlu bila,
svojom su me silnom moći
uvijek zaštitila.
Ma što dođe, što se zbude,
ja ne puštam Njegovih skuta.

On je melem za sve rane,
koje čine, nevjernička djela ljuta.

Bure bjesne i svijet se trese -
grešnici griješe još i više.
Pod zaštitom moćnih krila
u mom srcu sve je tiše.
Neću pustit Njegve skute!
On će ostat moja Stijena.
Ne dam se od Njega maknut
s Njim ću bit za sva vremena!

ISUS JE POZVAO:

**" Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni i
Ja ću vas okrijepiti!"** (Evangelje po Mateju, 11:28)

Ove tako jednostavne riječi, a ipak od bezvremene vrijednosti, izgovorio je Isus, prije nešto više od 2 tisućljeća.

Taj poziv je uputio svim ljudima, ali ne samo onog vremena, već svima koji će doći dok god traje vrijeme milosti.

Nitko ne zna kada će se ispuniti broj spašenih i zatvoriti "Vrata milosti", kroz koja smo pozvani da uđemo.

Većina ljudi u kršćanskim zemljama čula je ovaj stih koji je apostol Matej zapisao, ali su ga čuli ne shvaćajući njegovo značenje niti kome je upućen.

Oni jednostavno nisu razumjeli, ma da su ga čuli na svom materinjem jeziku.

Kako bismo inače mogli objasniti njihovu hladnokrvnost kojom odbijaju da se odazovu?

Nemojte mi reći da nikada niste bili umorni od nevolja i nedaća tokom svog života; da niste mislili da ne znate i ne možete dalje, jer su problemi izgledali nerješivi?

Isto tako mi nemojte reći, ma koliko mislili da ste moralna osoba, da niste opteretili svoju savjest mišlju ili djelom koje nikako ne biste željeli da drugi saznaju

i znali da su uvreda Bogu i Njegovim zapovijedima.

Barem sebi samima priznajte da niste bez grijeha, a prema tome da je taj poziv i vama upućen.

On nije upućen samo velikim grešnicima niti onima koji misle da su mali grešnici ili da uopće nisu grešnici, jer takovih niti nema. Poziv je upućen svima i kada razmotrimo sve događaje našega života, ne možemo zatvoriti oči i reći:

"To nije za mene! Ja to ne trebam!"

Isusove riječi svjedoče o silnoj Božjoj ljubavi za svakog čovjeka. U Svetom pismu piše da Bog ljubi čovjeka, ali mrzi grijeh. U tom kontekstu možemo shvatiti biblijski stih koji je apostol Ivan napisao u 3. poglavlju, u 16. stihu:

"Jer, Bog je toliko ljubio svijet da je dao svoga Sina jedinca da ne umre nitko tko u njega vjeruje, nego da ima vječni život."

Zbog te božanske ljubavi Isus je bio spreman žrtvovati svoj život, da bi čovjeku donio oproštenje grijeha i spasenje, a time i vječni život.

I sama sam iskusila olakšanje i neopisivu radost spasenja, kada sam se odazvala tom pozivu, žaleći zbog svakog djela kojim sam uvrijedila Gospodina i donijela odluku da ću živjeti novim životom u kojem će moj Spasitelj biti na prvom mjestu.

U stihovima 29+30, koji slijede odmah poslije Isusovog poziva, Isus kaže:

"Uzmite moj jaram na sebe i učite od mene, jer ja sam krotka i ponizna srca i naći ćete pokoj svojim dušama. Jer, jaram koji vam dajem lak je i teret koji je od mene lagan je za nositi.«

Uvjerila sam se da su to istinite riječi, jer Isus nas ne opterećuje i ne traži da se odrekemo bilo čega što je za nas dobro i korisno; naprotiv, od nas traži samo da odbacimo ono što je štetno za naše tijelo, duh i dušu.

Zato je Njegov jaram lak i donosi veliku radost.

Isusova prisutnost u našem životu čini nas boljim i plemenitijim ljudima. Ona nam daje mudrost i snagu da nadvladamo teškoće na tjelesnom i duhovnom polju.

Veliki broj ljudi može posvjedočiti božanska iscijeljena.

Svaki iskreni vjernik može potvrditi da je u Isusu naša nada, i utjeha, naša snaga, radost i zdravlje: da nam je Isus sve u svemu!

Kako onda objasniti da se netko ogлуši na Njegov poziv?

Ja sam se odazvala, a nadam se da je i vama Isus jednako potreban i da već sada u mislima kažete:

"Isuse, evo me!"

Ima i onih koji sumnjaju u istinitost Svetog pisma.

Jasno je da uvijek postoje ljudi koji sumnjaju u sve i svašta, ali ako smo sigurni da imamo bar malo zdravog razuma, razmislimo o onome što potvrđuje istinitost, kao i o ome što opovrgava istinitost Svetog pisma.

Opovrgava je jedino naša nevjera, a potvrđuju bezbrojne činjenice.

Razmislimo, koja knjiga na cijelom svijetu ne gubi svoju vrijednost?

Koja knjiga ne samo da ne pada u zaborav, već se kroz sva stoljeća sve više objavljuje, prevodi, tumači, uči i po njenom nauku nastoji živjeti?

Ako znate za takvu knjigu recite, jer bih je i ja voljela upoznati. Znam da postoje mnogi stari spisi za koje većina ljudi i ne zna, a živjeti po njihovom nauku bi bilo besmisleno, jer ne bi donijelo nikakvu korist.

Naprotiv, Sveto pismo je danas aktualno jednako kao i u doba kada je napisano. Ono ima odgovor i upućuje na pomoć za svaki problem.

Sveto pismo je kao "recept" za život. Ono je kao "vrata" kroz koja se dolazi do odgovora na sva pitanja.

Ključ koji nam je potreban da bismo otključali ta vrata, zove se VJERA.

Vjerom ulazimo i saznajemo da je ime tih vrata ISUS. On je vrata kroz koja ulazimo u vječni život.

Mnogi misle da vječni život nastupa tek poslije smrti. To je samo dio istine.

Onog trena kada povjerujemo i prihvatimo Isusa za našeg Spasitelja, kada odlučimo živjeti po Božjoj riječi i započnemo novi život, tada smo i krenuli u vječni život.

Poslije tjelesne smrti, mi samo nastavljamo živjeti život koji smo započeli već na ovom svijetu.

Zar se može išta usporediti s ovom nadom? Ima li veće radosti od radosti spasenja?

Kada sve to znate, imate li hrabrosti okrenuti leđa Isusovom pozivu?

Možda ste toliko tvrdoglavi i odbijate razmisliti, ali onda to činite na osobnu odgovornost.

Isus daje, On ne uzima! Isus nudi spasenje, a za uzvrat prima naše grijehe, nevolje i bolesti.

Zar to nije vrijedna zamjena? Kada shvatim toliku Božju ljubav, kako da je ne uzvratim?

A vi? Imate li ključ da prođete kroz "Vrata?", jer Isus još uvijek zove: "Dođite k meni!"

Sam Isus kaže: u Evanđelju po Ivanu, 10:9

"Ja sam vrata. Kroza me tko uđe, spasit će se:....."!

Psalam 91:14-16

Izbavit ću ga jer me ljubi,

*zakrílit ga jer poznaje ime moje.
 Zazvat će me, a ja ću ga uslišiti,
 s njim ću biti u nevolji,
 spasit ću ga i proslaviti.
 Nasitit ću ga danima mnogim,
 pokazat' mu spasenje svoje."*

KRISTOVA NARAV

**"...Zakone ću svoje staviti u dušu njihovu i upisati ih u njihova srca. I bit ću Bog njihov, a oni narod moj."
 (Hebrejima 8:10)**

Diljem svijeta ima mnogo ljudi koji tvrde da su nanovo rođeni. Iskustvo nam pokazuje da su se mnogi u početnom oduševljenu donekle izmijenili, ali to nije bilo pravo, istinsko nanovo rođenje.

Biti nanovo rođen ne znači potisnuti ili savladati staru prirodu. Ono znači u potpunosti izbaciti staro, grešno i ispuniti se dobrim. Ne samo donekle ili djelomično, već potpuno.

To bi značilo da smo u Isusu Kristu nanovo rođeni. U Njemu rođeni znači da smo primili Njegovu narav.

Drugim riječima to bi značilo da mi ono što se zove grijehom, ne činimo zato što ne smijemo, već zato što želje ni potrebe za tim u nama nema. Nema je zato jer posjedujemo Kristovu narav.

Nanovo rođena osoba se želi osloboditi i posljednjeg ostatka zloće. Nesretna je kada u nestrpljenju dođe u napast da kaže ili učini nešto što se kosi s novom naravi.

Nije dovoljno iz straha ne grijehiti, savladati srdžbu i ugušiti je u sebi.

Ne, ako smo dobili Kristovu narav, onda tog nestrpljenja i srdžbe naprosto nema u nama.

Naravno da sve staro zlo nije u trenutku iskorijenjeno. Neki korov ima jako razgranato korijenje i kada pomisliš da si ga potpuno očistio, iznenada izbije klica i ako se ne istrijebi, brzo se proširi.

Mnogi će se zapitati, kako iskorijeniti i zadnje ostatke zla?

Iz iskustva znam da je to nemoguće na uobičajen način.

Izgledati će čudno, ali sam odgovor dobila u jednom snu.

Čudesno je to, što sam odmah razumjela poruku.

Dakle, sanjala sam da sam uzela jednu jako prljavu bocu i u želji da je operem, upotrijebila sam obilno sredstvo za pranje.

Kada sam mislila da je boca čista, trebalo ju je isprati od pjene koju je to sredstvo proizvelo.

Ispirala sam i ispirala, ali je uvijek nadolazila nova pjena.

U namjeri da bocu napunim vodom i ostavim u sudoperu, punila sam bocu vodom. Pjena je neprekidno izlazila iz boce, ali je u jednom trenu potekla čista voda. Trebalo je bocu puniti do vrha vodom koja bi izbacila pjenu iz nje.

Probudivši se, u jednom hipu sam razumjela o čemu se radi.

Trebala sam zamoliti Isusa Krista da me ispuní Duhom Svetim. Nije bilo dovoljno samo djelomično biti ispunjena, već je bilo potrebno biti potpuno ispunjena Duhom Svetim.

Njegova punina je poput vode iz mog sna izbacila na površinu zadnje ostatke zla.

Kada Duh Sveti ispuní nečije biće, onda ne ostaje mjesta za zloću, odnosno grijeh.

Još jedan primjer mi je pomogao u ljubavi prema bližnjem

Kako ljubiti onoga tko te je povrijedio ili onoga za koga misliš da nije dostojan te ljubavi?

U djetinjstvu sam od svog oca čula jednu mudru misao. "Razumjeti – znači oprostiti." To mi je objasnio na jednom događaju toga dana.

U školi sam bila okrivljena zbog nečeg što nisam učinila. Osjećala sam se duboko povrijeđenom i ogorčenom. Tata mi je rekao da me ta djevojčica nije okrivila zato što me mrzi, već zato što je bila nesretna jer nisam obraćala pažnju na nju, a to je izgledalo kao da sam ju odbacila. Na taj način je izgledalo da sada ona odbacuje mene.

Rekao mi je da joj posvetim više pažnje kako bi ona uvidjela da nemam ništa protiv nje.

Učinivši tako, ona je sve priznala, a ja sam dobila novu prijateljicu.

Jedan drugi slučaj mi se dogodio s jednim alkoholičarom.

Alkoholizam je za mene bio jedan odvratani porok. Nije bilo načina da ga uvažim kao čovjeka, a kamoli kao svog bližnjeg. Jednom prilikom sam saznala nešto više o nevoljama tog čovjeka. Saznala sam o njegovoj samoći. Bilo je bolno što nije imao nikoga kome bi se izjadao, a kamoli da mu pomogne.

Taj bijednik na rubu propasti, nikada nije čuo o Isusovoj ljubavi i spremnosti da pomogne onima koji mu se obrate. On je znao da negdje na nebu postoji Bog, ali je mislio da taj Bog ne mari za njega i da ima jedva toliko vremena da kazni sve one koji sagriješe.

Sada sam se ja osjetila grešnom. Umjesto da se sažalim nad propašću tog čovjeka, da mu pričam o Božjoj ljubavi i donesem Radosnu vijest u njegovo srce, ja sam ga prezrela.

Kao vjernik sam trebala moliti za njega i pokazati mu onu ljubav prema bližnjem, koja je zapisana u Svetom pismu a koja je i meni pružena.

Kada je vjernik ispunjen Svetim Duhom, on ne nastoji biti dobar. On je dobar jer to je njegova narav. On ne laže zbog straha od kazne. Ne, on ne laže jer nema potrebe da laže. On

čini dobro, jer je to u njegovoj naravi, a ta narav je narav Isusa Krista.

Na kraju, kako biti svet?

Potrebno je vjerovati da Bog postoji, pokajati se, tražiti oprost i oslobođenje od Isusa Krista, odlučiti se za promjenu života i zamoliti Isusa da nam pomogne u tome i da nas ispuni Duhom Svetim.

Eto, to! Moramo sami odlučiti, ali izvesti možemo samo uz pomoć Isusa Krista! On nas nikada neće iznevjeriti! Slava Gospodu!

"Moj će pravednik živjeti od vjere; ako li otpadne, duša moja neće nalaziti zadovoljstvo u njemu."

(Hebrejima 10:38)

RECIMO LJUDIMA

*Uronimo u ljubav Oca nebeskog,
da nas ona potpuno opkoli.*

*Recimo ljudima - recimo svijetu
koliko Bog svoju djecu voli!*

SLIJEDITI ISUSOV PRIMJER

"I neka Gospodin upravlja vaša srca prema Božjoj ljubavi i Kristovoj postojanosti"(2. Solunjanima , 3:5.)

Mnogi od onih koji uopće mole, završivši običnom hvalom za proteklo vrijeme i molbom za slijedeći dan, spokojno i zadovoljno tonu u san, u uvjerenju da su izvršili svoju dužnost u Božjim očima.

Ipak, Božji pogled kreće od kuće Božje. On se najprije zaustavlja na onima po položaju i dužnostima najvišima: na župnicima svećenicima, pastirima, pastorima i propovjednicima, ali i svima nama.

Mislim da Njegov pogled prije svega ne gleda na duljinu njihova klečanja niti napamet naučenu molitvu, već željno traži one koji su bili spremni ljudima govoriti o Njegovoj milosti i ljubavi; koji su puni sažaljenja pristupili ljudima u nevolji, pružili starcu ruku, stali puni utjehe uz bolesnički krevet ili unijeli mir u razorene brakove.

Vjerujem da gleda i procjenjuje ljude po djelima koja ukazuju na primjer koji je sam Isus Krist ostavio na zemlji prije no što se vratio u slavu svog, ali i našeg, Oca nebeskog.

Nigdje u Svetom Pismu ne piše da će nas ljudi po molitvi poznati, ali zato piše da će nas poznati po ljubavi.

U Evanđelju po Ivanu, 13:34+35, Isus je rekao:

"Novu vam zapovijed dajem: ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas, ljubite i vi jedni druge. Po toj ljubavi će svi znati da ste moji učenici."

Ne želim nikoga dovesti u zabludu da molitva nije potrebna. Naprotiv! Molitva je i te kako važna u našem kršćanskom i vjerničkom životu. Iz iskustva znadem da sam mnogu utjehu i snagu dobila upravo u molitvi.

U tihim trenutcima molitve osjećala sam blizinu Svevišnjega i postajala puna sigurnosti, nježnosti i ljubavi poput malog djeteta u naručju svog Oca.

Bezuvjetno je potrebno moliti, ali prije svega trebamo imati na umu da se ne moli samo na koljenima, već i rukama koje pomažu, kao i srcem koje tješi i ljubi, otkrivajući Božju milost. Upotrijebimo srce za ljubav, a ruke za rad. Zapravo svaki ud je u mogućnosti da služi Gospodinu na svoj način, jer svatko je dobio barem jedan talent.

Ne dopustimo da i jedan zahiri.

Evanđelje po Mateju 25:19-21

"Nakon dugo vremena dođe gospodar tih slugu i zatraži od njih račun. Pristupi mu onaj što je primio pet talenata i donese drugih pet govoreći: 'Gospodaru! Pet si mi talenata predao. Evo, drugih sam pet talenata stekao!'

Reče mu gospodar: 'Valjaš, slugo dobri i vjerni! U malome si bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti! Uđi u radost gospodara svoga!'"

"NEĆU TE PUSTITI DOK ME NE BLAGOSLOVIŠ!"

Postanak: 32:27:"

Ovaj stih ima značajnu ulogu u mom životu. Kada se dogodi da nakon molitve i dugog čekanja nema odgovora, sjetim se patrijarha Jakova, koji se je cijelu noć hrvao sa anđelom i nije odustao, već je bio uporan i ustrajan u svom traženju Božjeg blagoslova.

Nije odustao niti onda kada mu je anđeo, vidjevši da ga ne može nadvladati, pred samu zoru uganuo bedro tako da se Jakovu iščao kuk Onako ranjen i umoran od cijelo noćnog hrvanja, Jakov je ponavljao:

"Neću te pustiti dok me ne blagosloviš!"

Jakov je dobio svoj blagoslov, ali je i nama u tim stihovima ostao divan, Božjem narodu toliko potreban primjer.

Veliki broj vjernika koji oduševljeno pjeva i kliče radosno slaveći Boga kada mu je dobro, i kada se sve odvija po želji, a onda kada nastanu nevolje, bolesti ili neimaština, nakon nekog vremena molitve, brzo odustaju tvrdeći da odgovora na njihove molitve i da nisu uslišani. Mnogi vjernik odustaje baš u

trenutku kada je odgovor na njegove molitve upravo pred vratima. Vrlo često okreću glavu od Boga, bez nade i utjehe, a da su još samo malo ustrajali doživjeli bi milost Božju, uslišanje molitve, utjehu i nadu.

Kroz cijelu se Bibliju proteže nit nade i potrebe za ustrajnošću. Zar nam Jakov nije očiti primjer kako ne smijemo odustati? Nema gore koju nećemo pomaknuti, niti mora koje nećemo prijeći, ako ustrajemo u vjeri u Gospodina Isusa Krista i Njegovu Riječ. Ma kako visoka i široka bila planina, ne dajmo se smesti! Ima Jedan koji je veći od najveće planine, čija je moć veća od najveće nevolje! Ima Jedan koji može nadvladati sve ono što mi ne možemo!

Kako da dobijemo pomoć kada ne možemo ustrajati? Kada ne tražimo i to ne tražimo uporno i s vjerom da ćemo to i primiti? Zašto narod Božji odustaje i predaje se tuzi, brizi i očaju, a ne kaže kao što je Jakov rekao:

"Neću Te pustiti dok me ne blagosloviš! Neću Te pustiti i ako me raniš, pa morao i do kraja svog života nositi tu ranu, ali Tvoj mi je blagoslov iznad svega! Neću Te pustiti pa makar me ubio, jer Ti si moj Bog!"

'Zar ne bi svatko od nas, ma kako velika bila nevolja, ma kako smrt raširila svoja krila, morao uzviknuti kao Job u 19. poglavlju, u stihovima 25 do 27:

"Ja znam dobro: moj Izbavitelj živi i posljednji će nad zemljom ustati! A kad se probudim, k sebi će me dići: iz svoje ću puti tad vidjeti Boga. Njega ja ću kao svojeg gledati, i očima mojim neće biti stranac: za njime mi čezne srce u grudima."

Silno Jobovo pouzdanje i njegova upornost urodili su plodom i Božjim blagoslovom. "Neću Te pustiti dok me ne blagosloviš!" To nisu prazne riječi, jer ako ih pretvorimo u djelo, čudotvorno otvaraju vrata neba i vode izravno do prijestolja Božjeg.

Vjera i upornost; ne zamijenimo ih sa tvrdoglavošću! Tvrdoglavost je bez nade. To je ustrajanje na nečemu što znamo da nije ispravno ili je samovoljno nametanje svoje volje tvrdoglavo ne prihvaćajući očite činjenice.

Upornost je naprotiv činjenica koja nam pomaže da ne odustanemo niti u naizgled beznadnim prilikama.

Jednom sam čula priču o buldogu, malom, upornom psiću. Mali buldog, još sasvim mladi pas, bio je nasilno odveden od svog gospodara. Volio je svog gospodara i žarko se želio vratiti kući, ali kada se nakon dugog lutanja već približio željenom cilju, povratak mu je spriječio veliki, snažni susjedov pas.

Mali Buldog je neustrašivo prilazio, ali ga je veliki pas napao. Nastala je borba i mali pas je sa svom upornošću i mladenačkom okretnošću pružao snažan otpor velikom psu. Nakon nekog vremena neravnopravne borbe, sav izudaran i izgrizen, mali je Buldog uvidio da se mora povući.

Zavukao se na osamljeno mjesto, cvilio od boli i lizao svoje rane. Bio je prestrašen, ali ne i obeshrabren. Sutradan, mali je buldog ponovno ustao, skupio svoju hrabrost i krenuo prema kući svog gospodara.

Veliki pas je režao, lajao i žestoko navalio na njega, ali on se hrabro suprotstavio tom za njega ogromnom psu, koji mu je priječio povratak gospodaru kojeg je toliko volio da je bio voljan sve pretrpjeti.

Vidjevši da veliki pas kesi svoje zube na njega, i on je zarežao, najjače što je mogao i iskesio svoje zube. Veliki je pas iznenađeno zastao, ali je ponovno borba bila žestoka i neravnopravna.

Kada je mali pas vidio da su mu snage malaksale, nije tvrdoglavo ustrajao u borbi, već se je povukao, ali nije odustao od namjere da se vrati svom gospodaru. Volio je svog gospodara i ta ljubav mu je omogućila da ustraje i ne odustane od borbe i ako je znao za boli koje mora pretrpjeti. Naravno da

se je bojao i da je njegovo malo pseće srce drhtalo od straha, ali je ljubav bila jača od straha i ona ga je vodila.

Uporno je kroz deset dana dolazio i suprotstavljao se nadmoćnom neprijatelju. Deset je dana dolazio i borio se, cvilio i lizao svoje rane, ali nije odustajao. Jedanaestog dana, kada ga je veliki pas, koji je u međuvremenu također zadobivao rane, ugledao, podvio je svoj rep, pobjegao je cvileći i bestraga nestao.

Mali se pas vratio svom gospodaru. Pun ljubavi legao je do njegovih nogu, zadovoljan što nije odustao i tako je postao pobjednik u toj neravnopravnoj borbi. Taj mali pas nije dozvolio da ga velika i opasna prepreka spriječi da dođe k svom gospodaru. Bio je dovoljno uporan da ga ta njegova ustrajnost dovede do željenog cilja. A čovjek? Čovjek kao što smo ti i ja, čovjek koji ima obećanje živog Boga, koji ima svjedočanstvo Kristovo u toliko primjera kroz život, on odustaje! Taj isti čovjek tvrdi da je razumno biće, a okreće leđa jedinome koji mu hoće i može pomoći. Zašto je to tako? To je jedna od zagonetki koju ja ne mogu odgonetnuti. To se protivi svakom razumu!

Ljudi! Braćo, sestre, zar životinja umom i duhom niža od čovjeka može učiniti nešto za što čovjeku manjka ustrajnost? To nije vjera! Molimo Gospoda da ojača našu vjeru.

Nekoć sam molila Gospoda: "Znam da moram proći kroz mnoga iskušenja, ali daj mi vjeru i ojačaj me kao Joba, da mogu ustrajati."

Tako sam molila nekoć, ali tako molim još i danas, jer mi svakog dana treba nova snaga, jača vjera i ustrajnost. Braćo, sestre, ispravimo svoja klonula leđa, pokažimo zube neprijatelju i oduprimo se!

Mali pas je pokazao zube velikom psu i on je pobjegao. Istina ne odmah, ali je pobjegao. Niti jedna planina nije tako visoka, a da je ne bismo mogli prijeći.

Niti jedan ponor tako dubok, a da ga ne bismo mogli premostiti. istina ne sami, ali sa Isusom nam je sve moguće! Možda ne odmah – zato molimo ustrajno.

Možda ćemo kao Jakov biti ranjeni, možda ćemo se morati boriti cijelu noć, ali ćemo dobiti blagoslov! Brate, sestro, zar ćeš odustati? Ja neću! Uz Božju pomoć, ja ću ustrajati, jer mi je taj blagoslov potreban i važniji od svega.

Psalam 35:5+6

*"Pjevaјte Gospodu, vјernici njegovi,
zahvalјujte svetom imenu njegovu!
Jer samo za tren traje srdžba njegova,
a čitav život dobrota njegova.
Večer donese suze, jutro klicanje."*

SILNI GOSPOD I BOG

"Svet, svet, svet Bog, Gospodar, Svemogući Onaj koji bijaše i koji jest i koji će doći!" (Otkrivenje, 4:8)

Stvarno, jesmo li svjesni činjenice da mi uistinu nekoga čekamo? Prolazeći ulicama, u trgovinama ili tramvaju, čujemo razgovore kupovnom groznicom obuhvaćenih ljudi. Spominje se, kupujemo i sve o božiću; dolazi božić, božić je pred vratima; kuhamo i pečemo za božić; i ja ne znam što to sve za božić.

Ne pišem božić velikim slovom, jer je to samo dan i u njemu se niti najvećim povećalom ne može otkriti Bog.

U bajkama za djecu otkrivamo da se očekuje rođenje malog Isusa. Ako vam se još uvijek nije zavrtilo u glavi od tolike, neupućenosti, da ne upotrijebim neki oštriji izraz.

Reći ću vam što sam neki dan čula u vijestima na TV. Govorila je jedna časna sestra i sva ožarena je pričala kako se raduje s djecom čekajući "malog isuseka"!

Zar to neznanje ili čak praznovjerje ne vapi do neba? Zar još uvijek ne shvaćaju da se je Isus kao čovjek, rodio jednom, a ne svakog božića kroz dva tisućljeća?

Zašto se pothranjuje to ludilo, umjesto da se objasni ljudima da je božić samo dan koji s Isusom nema nikakve veze. Žalosno je, ako je to jedini dan kada se ljudi sjećaju Njegovog utjelovljenja, a ostali dio godine spremaju u kutije daleko od svakog pogleda. Isus je u Ev. po Mateju, 28:20 rekao:

"I evo, ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta."

Iznad svega me boli kada vidim kako se ljudi zabavljaju bajkama, a ne pomišljaju kakvu uvredu nanose silnom i moćnom Božjem Sinu. Čekaju malog isuseka i pritom ignoriraju svemogućeg Boga. Ne vide Njegovu milost i dobrotu i još uvijek ne čuju Njegov glas koji zove:

"Dođite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti." (Matej, 11:28)

Mislim da je krajnje vrijeme da se odazovemo tom pozivu, dok je još uvijek vrijeme milosti. Sutra već može biti prekasno. Jednom ćemo morati stati pred strogog, ali pravednog suca, a to neće biti "mali isusek" iz božićnih bajki, već silni i moćni Isus Krist, Sin Božji.

Trebali bismo biti svjesni da ne čekamo djetešce, već drugi dolazak Isusa Krista, a to sigurno neće biti niti u štali, niti u jaslama, jer mi ne čekamo božića, to jest malog boga, već svemoćnog Spasitelja svijeta!

"Dostojan si, Gospodine, Bože naš, primiti slavu i čast i moć! Jer ti si sve stvorio, i tvojom voljom sve postade I bi stvoreno!" (Otkrivenje, 4:11)

Psalam 36:6-10

*"Do neba je, Jahve, dobrota tvoja,
 do oblaka vjernost tvoja.
 Pravednost je tvoja k'o Božji vrhunci,
 a sudovi tvoji k'o duboko more:
 ljude i stoku ti, Jahve, spašavaš.
 Kako li je dragocjena, Bože, dobrota tvoja,
 pod sjenu krila tvojih ljudi se sklanjaju;
 site se pretičinom Doma tvojega,
 potocima svojih slasti ti ih napajaš.
 U tebi je izvor životni"
 tvojom svjetlošću mi svjetlost vidimo.*

DA ZNATE

**"A vi ste rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti puk,
 narod stečeni da naviještate silna djela Onoga koji vas iz tame
 pozva k divnom svjetlu svojem; vi, nekoć Ne-narod,
 a sada Narod Božji; vi Ne-mili, a sada Mili.**

(Prva Petrova Poslanica 2:9)

ISUS JE REKAO:

**"Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje
 svemu stvorenju. Tko uzvjeruje i
 pokrsti se, spasit će se, a tko ne uzvjeruje, osudit će
 se". (Marko 16:15+16)**

Evandelist Ivan je u svojoj 1. poslanici, u 5. Poglavlju, u 13. stihu rekao:

"To napisah vama koji vjerujete u ime Sina Božjega da znate da imate život vječni."

Na pitanje: Zašto vjerovati i kako je moguće da netko žrtvuje svoj život za nekog koga niti zna niti pozna, a tko je uz to još i Njegov neprijatelj, zao i grešan? Evanđelist Ivan odgovara:

"Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Jedinorođenog Sina da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni." (Ivan 3:16)

Zašto je Bog žrtvovao svog Sina i zašto bismo bez Njegove žrtve propali? Apostol Pavao u svojoj Poslanici Rimljanima objašnjava: Rim. 3:23+24

"Svi su zaista sagriješili i potrebna im je slava Božja; opravdani su besplatno, njegovom milošću po otkupljenju u Kristu Isusu."

Apostol Pavao dalje objašnjava i kaže da su oni koji povjeruju, pokaju se i obrate :

"Opravdani dakle vjerom, u miru smo s Bogom po Gospodinu našem Isusu Kristu. Po njemu imamo u vjeri i pristup milosti u kojoj stojimo i dičimo se nadom slave Božje." (Rim.5:1+2)

Bog je dao čovjeku slobodnu volju da može sam odlučiti hoće li prihvatiti vjeru i tako dobiti oprostjenje ili će dalje ustrajati u svom grešnom životu i snositi posljedice, jer:

" Jer plaća je grijeha smrt, a dar Božji jest život vječni u Kristu Isusu, Gospodinu našem." (Rim.6:23)

Mnogi se mole raznim svecima i traže njihovu pomoć. Neki pak postavljaju pitanje: zašto se obraćamo i molimo Isusu Kristu?, U Svetom pismu imamo jasan odgovor;

"A Bog pokaza ljubav svoju prema nama ovako: dok još bijasmo grešnici, Krist za nas umrije." (Rim.5:8)

Zato što je Bog Otac odlučio da će žrtvu Isusa Krista prihvatiti kao otkup za naše grijehе, Isus je postao naš jedini Spasitelj i Zastupnik kod Oca nebeskog:

"Jer jedan je Bog, jedan je i posrednik između Boga i ljudi, čovjek -Krist Isus, koji sebe samoga dade kao otkup za sve." (1.Tmoteju 2:5+6)

Gospod nije nakon obraćenja prestao brinuti o nama. On nas oslobađa vezanosti za grijeh i poroke. Pomaže nam da ustrajemo u odluci da živimo onako, kako nas Riječ Božja uči. Njegova je želja da bude uvijek blizu nas, jer nas ljubi.

"Ja korim i odgajam one koje ljubim. Revan budi i obrati se! Evo, na vratima stojim i kucam; poslušaj li tko glas moj i otvori mi vrata, unići ću k njemu i večerati s njim i on sa mnom." (Otkr.3:19+20)

Što više, onima koji ga slijede i ljube, dao je pravo da od Božjih stvorenja, postanu djecom Božjom.

"A onima koji ga primiše dade moć da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime." (Ivan 1:12)

Oni koji jednom upoznaju ljubav Božju i osjete milost spasenja, ne mogu šutjeti, već imaju želju glasno objavljivati milost Božju. Zato apostol Pavao piše:

Jer ako ustima ispovijedaš da je Isus Gospodin, i srcem vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen (Rimljanima10:9)

Bog uvijek čuje molitvu pokajanja. On čuje one koji ga traže iskrena srca, a tako i piše u Svetom pismu:

"Jer: Tko god prizove ime Gospodnje, bit će spašen."

(Rim 10 :13)

Nitko se ne bi smio uzoholiti, jer nitko i nema zasluge za svoje spasenje. Spasenje je dar i to ne po našoj zasluži, već po milosti Božjoj.

Ta milošću ste spašeni po vjeri! I to ne po sebi! Božji je to dar! Ne po djelima, da se ne bi tko hvastao.

(Efežanima 2:8+9)

Apostol Ivan brižno piše vjernicima svih uzrasta, da bi znali i bili sigurni u svoje spasenje. Vjeru treba prihvatiti umom i srcem.

"Pišem vama, dječice, jer su vam grijesi oprošteni po njegovu imenu. Pišem vama, oci, jer upoznaste onoga koji je od početka. Pišem vama, mladići, jer ste pobijedili Zloga" (1. Ivanova 2:12+13)

ŽIVOT VJERE

**Kada se čini da je Bog daleko
i da se pustoš nadaleko stere,
u molitvi žarkoj sklapam ruke
i krećem se područjem vjere.**

**Često varaju osjećaji
i sve više me vuku u tamu,
Al' iskaču riječi Kristove:
"Nikad' te neću ostaviti samu!"**

**Gospodine znam da me ljubav Tvoja
u nevolji samu ostaviti neće.
jer onima koji Boga ljube,
sve se na dobro okreće!
Zato sve više u molitvi
k Tebi podižem ruke svoje
i vjerom želim dotaknuti
ljubljeni Isuse, skute Tvoje!**

Kad mi se čini da si daleko,
i sve je veća razdaljina –
sjetim se da je Otac i za mene
žrtvovao život svog ljubljenog Sina!
U ruke Tvoje stavljam
Sa povjerenjem breme svoje.
U potpunom predanju s nadom
živim od milosti Tvoje.

Ma kako bio zao,
što mi sotona nauditi može?
Nemoćna je njegova sila
kada si Ti sa mnom, o Bože!

Zato u vrijeme sušno
čekam da u trenutku pravom
otvoriš ustave neba
i ispuniš me svojom slavom.
Da mogu ustrajati u vjeri
služit' Ti u prvoj ljubavi!
Hvaliti i slaviti Gospoda svoga
i život - puninom vjere – živjeti!

BIBLIJA

TEBI GOSPODE HVALA!

Hvala Ti za svaku pomoć,
za svaki znak Tvoje blizine;
hvala Ti za beskrajnu ljubav,
hvala Ti, hvala, o Božji Sine.

Kamo god idem, ma gdje god se krećem
veličinu Tvog djela i ljepotu susrećem.

Da si Bog i Otac moj,
Gospode, i za to Ti hvala;
da Ti brineš o meni nikada nisam znala.
nisam znala i teško sam vjerovala
dok Te, Gospode moj,
nisam upoznala.

Još mnogo toga ne znam,
ali ono što znadem
dovoljno je da od srca
svoj život za vječno Ti dadem!

Prazne su riječi hvale.
nedovoljno da pred Tobom padam nice,
ali Ti vidiš i čuješ što moje Ti srce kliče!

A ono Te slavi svim žarom vrelim:
biti uz Tebe samo to želim.
biti uz Tebe i biti Tvoja,
ljubljeni Kriste, to želja je moja!

BIBLIJA NIJE DOSADNA KNJIGA

"Ta što veli Pismo? Povjerova Abraham Bogu i to mu se uračuna u pravednost." (Rim. 4:3)

Još u ranoj mladosti voljela sam čitati. To za mene nisu bila samo slova na papiru. Otvarajući knjigu, kao da se otvarao zastor na pozornici. Oživljavale su slike ljudi i događanja.

Čitajući, ja sam i gledala nekim unutarnjim očima, osjećajući se prenesenom u zbivanja opisana u knjizi.

Promatrajući likove, ubrzo bih se poistovjetila s glavnim, ali obvezatno pozitivnim likom. Negativci bi mi izgledali manje stvarnima. Kasnije, to se događalo i kada bih gledala film ili dramu u kazalištu.

Dok sam čitala (ili gledala), živjela bih opisanu radnju u knjizi ili na ekranu. Osjećala bih radost ili bol kao i napetost da donesem odluku, kao da se uistinu radi o meni.

Godine su prolazile, raznovrsnost knjiga se je smanjila. Moji interesi su se sve više zgušnjavali i koncentrirali na vjerska pitanja. Kako sam nanovo rođena kršćanka, Biblija je postala moje svakodnevno štivo.

Nikada mi nije postala dosadnom. Bilo je uzbudljivo prenijeti se mislima u ono vrijeme i u one krajeve, živjeti njihovim životom, odijevati se njihovom odjećom.

Biblija vrvi zanimljivim događajima, pozitivnim i negativnim likovima.

Nije bilo teško poistovjetiti se s nekim pozitivnim likom i shvatiti zašto se ovo ili ono dogodilo ili zašto je učinio upravo tako kako piše.

Nije bilo teško razumjeti na oko ne prihvatljivu radnju (možda ne odmah), ali se pokazalo da postoji neki, ne odmah shvatljivi smisao. Pomalo sam počela shvaćati stihove iz Poslanice Hebrejima, 5:12-14:

"Pa trebalo bi doista da nakon toliko vremena već budete učitelji, a ono treba da tkogod vas ponovno poučava početnička počela kazivanja Božjih. Takvi ste: mlijeka vam treba, a ne tvrde hrane. Doista, tko je god još pri mlijeku, ne zna ništa o nauku pravednosti jer, nejače je. A za zrele je tvrda hrana, za one koji imaju iskustvom izvežbana čula za rasuđivanje dobra i zla."

Nisam stručnjak za proučavanje Biblije. Naprotiv, samo sam skromni vjernik koji živi po riječi Božjoj i pomoću Duha

Svetog nastojim razumjeti Radosnu vijest tako divno opisanu u Bibliji.

Mnogi događaji tokom mog života učvrstili su moju vjeru u Tro-jedinog Boga, a ono što ljudi obično nazivaju "čudima", postalo je svakodnevni dio mog života.

Moja vjera nije samo potvrda na papiru, niti su riječi na usnama, već je živa vjera koja se iz dana u dan potvrđuje, kako s moje, tako i s Božje strane.

"Bez vjere je nemoguće Bogu ugoditi. (Heb.,10:6)

U Poslanici Hebrejima u 11.poglavlju nabrajaju se neka imena ljudi koji su vjerom ugodili Bogu te da im se ona (vjera), priznala za pravdu. Spominje se: Abel, Henok, Noa, Abraham, Izak, Josip, Mojsije i mnogi drugi.

Pitam se, što je to posebno učinio Abel, da se njegova vjera uračunala u pravdu? On je prinio Bogu žrtvu, ali to je učinio i Kain no njihova se žrtva razlikovala. Abel je žrtvovao od prvine svoje stoke i to ono najbolje. Očito je htio ugoditi Bogu i to onim najboljim što je imao i to se Bogu svidjelo.

U knjizi postanka, 5:24 piše:

"Henok je hodio s Bogom, potom isčeznu; Bog ga uze.",

i ništa više. Ugodio je Bogu jer je s Njim hodio. Što je bilo s Noom? Vjerovao je u Boga, ali je i vjerovao Bogu; bio je pravedan i neporočan. On se odmah odazvao kada ga je Bog pozvao da sagradi arku, makar se to nikako nije slagalo sa zdravim razumom.

Gradio je arku 120 godina na suhoj zemlji bez kapi vode, ali je Noa vjerovao Bogu i bio mu poslušan. Ta vjera i poslušnost priznati su mu u pravdu.

Najviše se govori o Abrahamu. Kada ga je Bog pozvao da napusti svoju zemlju i pozvao da se nastani u zemlji koju nije poznavao, Abraham se je odazvao. Vjerovao je Bogu i bio Mu poslušan i to mu se priznalo u pravdu. Abraham je bio 99

godišnji starac, a i Sara je bila 90 godišnja starica, cijelog života nerotkinja. Zbog njegove poslušnosti, Bog mu je dao divno obećanje; obećanje koje se kosilo s razumom i svakom mogućnošću, a to piše u knjizi Postanka 17:15+16:

"Još reče Bog Abrahamu: "Tvojoj ženi Saraji nije više ime Saraja: Sara će joj ime biti. Nju ću ja blagosloviti i od nje ti dati sina; blagoslov ću na nju izliti te će se narodi od nje razviti; kraljevi će narodima od nje poteći."

U 17:19 A Bog reče:

"Ipak će ti tvoja žena Sara roditi sina; nadjeni mu ime Izak. Savez svoj s njime ću sklopiti, Savez vječni s njime i s njegovim potomstvom poslije njega"

"Ta što veli Pismo?"

Povjerova Abraham Bogu i uračuna mu se u pravednost."
(Rim. 4:3)

Kada je Bog zatražio da Abraham žrtvuje svog sina Izaka, Abraham je u najvećoj poslušnosti krenuo da izvrši zapovijed. Svi se slažu u tom da je to bilo veliko iskušenje za Abrahamu; da je to slika Boga Oca koji je žrtvovao Isusa Krista svog Sina jedinca, za spasenje mnogih. Mnogi su zgroženi mirom kojim je Abraham krenuo žrtvovati svog jedinca, ali uživjevši se u Abrahamove postupke, razaznala sam da je Abrahama spasila njegova vjera. On je morao biti svjestan Božjih obećanja. Morao je! Ako je Bog obećao da će sklopiti s Izakom savez

"Savez vječni s njime i s njegovim potomstvom poslije njega"

onda nije moglo biti dvojbe da će Izak živjeti, odrasti i imati potomstvo. Abraham je vjerovao Bogu, Njegovoj riječi i Njegovom obećanju i ta vjera je primljena za pravdu i sve objašnjava. Slava Bogu!

Josip je bio poslušan i nije se pobunio zbog nepravdi i nevolja kroz koje je prolazio. Vjerovao je Bogu i bio uvjeren da sve ima svoj razlog i smisao. Pokorno je čekao da Bog provede svoj plan.

Mojsije je mnogo puta pokazao svoju vjeru i slijedio put koji mu je Bog pokazao. Prolazio je kroz mnoge zapreke, ali je ostao uvijek vjeran i predan Božjem vodstvu.

Kada je prijetila propast Izraelskom narodu na bijegu iz Egipta i kada je bila egipatska vojska iza njega a more ispred njega, on nije zdvajao. Vjerovao je obećanju Božjem da će ih izbaviti iz Egipta. S vjerom je uzdigao ruke i stojeći na Božjem obećanju, ne dvoumeći se razdvojio Crveno more.

Vjerom su Izraelci prošli suhi preko mora, dok su se Egipćani potopili kad su to pokušali.

Sve su to bili ljudi. Nisu bili bogovi i nisu imali moći koje drugi ljudi ne bi mogli imati.

Njihova snaga i moć je bila njihova bezuvjetna vjera. Vjera je moć koja premješta brda. Vjerom se ne ide ispred niti iza Gospoda. Vjerom se ide s Gospodom.

Želeći Bogu ugoditi dajemo Bogu priliku da On ugodi nama. Svaka kušnja ima svoj smisao pa ma kako bolna ponekad, ali je uvijek pozitivna za nas.

Teško je ponekad bez prigovora prihvatiti kušnju, ali ovi ljudi su to mogli. Zato je njihova vjera priznata za pravdu. O, Gospode, pomogni nam, da i mi dosegneмо takvu vjeru!

KAKO SAM OTKRILA BIBLIJU

Kada sam još u ranoj mladosti saznala za Bibliju, zainteresirala sam se za nju, ali je u ono vrijeme bila teško dostupna.

Mnogo kasnije, kada sam već zavoljela poeziju i čitanje uopće, imala sam priliku posuditi tu crnu, debelu knjigu.

Počela sam čitati, ali mi se ona činila kao neki horor-zapis. Nije bila ono što sam očekivala, to jest, knjiga o dobrom Bogu; o starcu na nebu, ma da sa batinom u ruci.

U ruci sam držala knjigu koja je govorila o ubijanju i krvi. O nemilosrdnom starcu koji je u korist jednog naroda, pobio čitave narode i to za one (kako su me učili), koji su ubili Isusa. Sve sam se čudila kako je tako užasna knjiga mogla biti proglašena svetom?

Ne hvala! Takav Bog me nije zanimao. Ipak nisam odbacila knjigu, već sam zavirila u Psalme.

Očekivala sam savršenu poeziju kakvu sam voljela, a kad tamo Stihovi bez rime i ritma. Kakvo razočaranje!

Ne, mislila sam, to me ne zanima!

Sjetila sam se jedne žene koja mi je u razgovoru rekla da je počela čitati od početka Novog zavjeta, to jest Matejevog Evanđelja. Njoj se to činilo kao da čita telefonski imenik.

Nakon ovakvog iskustva odložila sam Bibliju kao knjigu koja me nije mogla poučiti nečim dobrom, a ja sam željela biti dobra, pa čak i sveta.

O svecima i sveticama sam samo znala sa svetih sličica, a nekada se spominjalo i u crkvi na dan njihovog imendana.

Likovi koje sam gledala na tim malim sličicama imali su lijep, smiren izraz lica. Haljine su bile lijepe i čiste. Bila bih voljela i ja tako izgledati i imati sjajnu aureolu oko glave.

Posebno me se dojmila sv. Lucija koja je imala u rukama pladanj s njenim očima. Bila je mučenica, a njene oči su bile njena žrtva. I ja sam željela prinijeti žrtvu, imati aureolu oko glave i biti sveta.

Nitko me nije poučio tome, kako biti sveta, jer običan čovjek nije mogao biti svet. Običan čovjek je samo gomilao grijeh na grijeh. Jedino što je mogao je bilo s vremena na vrijeme ostaviti ga u ispovjedaonici, kako bi napravio mjesta za slijedeću gomilu grijeha.

Godine su prolazile, a ja sam tražila bilo kakvu knjigu ili zapis koji bi mi objasnio kako duhovno rasti i približiti se Svevišnjemu.

Ne onom sjedobradom bogu sa batinom u ruci koji je kažnjavao grešnike. Koji je boravio negdje daleko i nije mario za nevolje običnih, malih ljudi.

Isusova žrtva je bila (kako su mi rekli). Samo za onaj prvi, istočni grijeh, a za sve ostalo: kazna.

Negdje sam pročitala da, ako se moliš i u molitvi tražiš "da te vodi guru" (učitelj voditelj), možeš dobiti voditelja u veću duhovnost.

Pa, pokušala sam i to, ali mi je svaki puta padalo na um samo jedno ime: Isus. Nisam to prihvaćala, jer sam željela nešto više: "gurua". Događalo se to nekoliko puta i isto toliko puta sam odbijala.

U jednom trenu mi se učinilo da sam zapravo dobila odgovor: Isus treba biti moj Učitelj i Voditelj.

Dobro, sada sam se molila Isusu da me vodi i pouči. Nisam molila neku naučenu molitvu, već sam Isusu u mislima govorila o svojim težnjama, nevoljama i osamljenosti.

Činilo mi se da sjedi uz mene i sluša moja povjeravanja. Činilo mi se da suosjeća sa mnom pa sam se osjećala utješeno i manje osamljeno.

Od tog trena sam sve više, kako sam ja to nazvala, razgovarala s Isusom. Sada sam promijenila teme knjiga koje sam tražila i čitala. Tražila sam sve više one, čiji je sadržaj govorio o Isusu. Netko mi je rekao da čitam Bibliju, a kada sam se opirala, uputio me da pročitam Ivanovo Evanđelje.

Zaista me je zainteresiralo. Nekako me se je duboko dojmilo. Posebno ljubav Boga Oca i žrtva Isusova.

Sada je sve imalo smisla. To je bila ljubav koju sam tražila, a u neznanju odbijala. Oprosti mi, Isuse!

Čitala sam i druga Evanđelja i bila sve željnija daljeg čitanja.

Pravo iznenađenje su bili Psalmi. Ono što mi je prije bilo odbojno, sada me se duboko dojmilo.

Jednog dana sam čitajući 116. Psalm bila duboko dirnuta, a čitajući 117. Psalm, od ganuća sam proplakala.

Sada sam zaista "otkrila" Bibliju. Tokom vremena su me mnogi upućivali i objašnjavali, propovijedali i svjedočili. Sve to mi je znatno pomoglo u znanju, ali mi se sama Biblija najdublje otkrila. Prava spoznaja nije došla umom, već duhom.

Vjerujem da me je Duh Sveti vodio da zavolim Bibliju.

Danas, 27 godina kasnije, neću reći da su mi svi stihovi potpuno jasni, ali iz dana u dan shvaćam sve više i više. Mnogo toga iz Starog Zavjeta mi je danas jasnije, ali to je za jedno daljnje poglavlje.

U ovom poglavlju samo želim naglasiti kako nas neznanje i neupućenost drži podalje od silne Božje milosti.

Da sam u djetinjstvu bila pravo poučena, ne bih tako dugo morala lutati i otkrivati "toplu vodu"

Ono što su ljudi propustili, učinio je Isus i Duh Sveti.

Danas još uvijek ponovno i ponovno čitam Bibliju. To je knjiga koju volim i koja, ma da davno napisana, ima najnaprednije, najaktualnije upute i znanja.

Danas pronalazači i učenjaci otkrivaju ono što već odavna piše u Bibliji. Znanje i duhovnost, to je ono što me nadahnjuje da je uvijek ponovno čitam.

Slava i hvala Bogu Ocu, Sinu Njegovom Isusu i Duhu Svetom, tom jednom, Tro -jedinom Bogu! Amen.

BIO JEDNOM.....

Priča za djecu, za tate i za mame

Skoro sve priče iz davno prošlih dana počinju riječima:

Bio jednom.....,

ali ja sam sasvim sigurna da bi mnogi dječaci i djevojčice željeli pravu priču koja počinje sa: Ima jedan dječak.....

Zaista, ova priča tako i počinje.

Dakle, junak priče je dječak, čije je prekrasno biblijsko ime bilo Petar, a koji je pohađao dječji vrtić.

Tata i mama bi ga bili najradije zadržali kod kuće, jer su se jako bojali svih onih strašnih opasnosti koje su vrebale na djecu, koja su se iz sigurnosti roditeljskog doma otisnula u tajnovitu neizvjesnost.

Petar je pokušavao uvjeriti tatu i mamu, da tamo nema opasnosti, jer su mu neki njegovi prijatelji iz susjedstva, pričali nevjerojatne dogodovštine, u kojima je on, pa makar samo slušajući uživao.

Bilo je tamo nevjerojatnih igračaka.

Puno se je pjevalo, skakalo, a najljepše je bilo to što bi mogao naći puno prijatelja.

"Sve je to dobro, -rekao je tata- ali mogao bi naučiti i neke ružne riječi i postati neposlušan."

To Petar nikako nije mogao prihvatiti.

Svim srcem je uvjeravao i tatu i mamu da će uvijek ostati njihovo dobro dijete.

Napokon je došao dan kada je naš junak mogao iz stvarne blizine pogledati sva ta čuda koja su se nalazila u dječjem vrtiću.

Bilo je neopisivo zanimljivo. Njegove su oči sjale od radosti i iznenađenja. Ubrzo je skakao sa ostalom djecom. Trčali su i galamili, a tata ih je morala često opominjati.

Sada je, i ako malen, počeo shvaćati što je tata rekao, ali bilo je teško ostati dobar, kako je obećao. Tada se dogodilo nešto o čemu dječak nije nikome htio ništa reći, ali je ipak, svoju tajnu povjerio tati.

"Znaš, tata, - rekao je dječak, - trčali smo u vrtiću i sudario sam se s jednim dječkom, koji je bio veći od mene, i zamisli si, što mi je rekao?"

"Što ti je rekao, - pitao je tata?

"Rekao mi je da sam idiot!"

Tata se je zaprepastio. Kakva prostota! Kakvo neodgojeno dijete! Istog se trena tata sjeti i sa strahom pomisli što li je njegov mališan na to odgovorio?

Pri samoj pomisli da je mališan mogao odgovoriti jednakom prostotom, tati Draganu se digne kosa na glavi, pa se nije usudio niti pitati:

"A što si ti njemu odgovorio?"

Tata nije pitao, a Petar nije mogao niti dočekati pitanje, već je sam nastavio:

"A znaš li što sam ja njemu rekao?"

Tata je nijemo i napeto očekivao odgovor.

"Rekao sam mu: Kako bi se ti osjećao da sam ja to tebi rekao?"

Sada je tata Dragan bio shrvan dječakovom mudrošću. Ni sam ne bi mogao naći bolji odgovor.

Ovaj događaj je naveo tatu Dragana na duboko razmišljanje. Uvjerio se je da je bitno ono što dijete nauči u roditeljskom domu.

Poželio je uvijek biti primjer svojoj djeci.

Shvatio je da će se njegov dječčacić susretati sa raznim opasnostima, ali ako mu u srce usadi dobro sjeme, ono će rasti i korov ga neće zagušiti.

Djeca idu u dječji vrtić, ali i tate i mame u tom istom vrtiću mogu mnoooooogo toga naučiti.

Dakle, stvarno ima jedan dječčak, ima jedan Petar, koji je junak ove naše priče. Bila bi to priča za laku noć, ali mislim da je treba ispričati ujutro, kada se donose odluke, dok je um još svjež i bistar.

Djeca su kao plodna zemlja u kojoj dobro sjeme bogato niče, a roditelji su vrtlari koji mladu biljku njeguju i plijeve da je korov ne uguši. Čiča mića –to je istinita priča!Priču mi je ispričala mama Lidija, a ja sam je za vas zapisala.

"U ustima djece i dojenčadi
hvalu si spremio protiv neprijatelja,"
(psalam 8:3)

EFEŽANIMA 6:1-4

"Djeco, slušajte svoje roditelje u Gospodinu jer to je pravedno. Poštuj oca svoga i majku - to je prva zapovijed s obećanjem: da ti dobro bude i da dugo živiš na zemlji. A vi, očevi, ne srdite djece svoje, nego ih odgajajte stegom i urazumljivanjem Gospodnjim!"

ISUS VOLI DJECU!

"Tada Isusu doniješe dječicu da na njih stavi ruke i pomoli se. A učenici im branili. Nato će im Isus: "Pustite dječicu i ne priječite im k meni jer takvih je kraljevstvo nebesko!" I položi ruke na njih pa krene odande." (Mt.19:13-15)

ISUS VOLI POSLUŠNU DJECU!

"U onaj čas pristupe učenici Isusu pa ga zapitaju: "Tko je, dakle, najveći u kraljevstvu nebeskom?" ²On dozove dijete, postavi ga posred njih ³i reče: "Zaista, kažem vam, ako se ne obratite i ne postanete kao djeca, nećete ući u kraljevstvo nebesko." (Mt.18:3+4)

BOŽJA RIJEČ JASNO GOVORI!

"Kad veliki svećenici bijahu Ana i Kajfa, dođe riječ Božja Ivanu, sinu Zaharijevu, u pustinji. On obiđe svu okolicu jordansku, propovijedajući krštenje za oproštenje grijeha kao što je pisano u Knjizi proročanstva Izaije proroka: Glas viče u pustinji: 'Pripravite put Gospodinu, poravnajte

mu staze! Svaka dolina neka se ispuni, svaka gora i brežuljak neka se slegnu! Što je krivudavo, neka se izravna, a hrapavi putovi neka se izglađe! Svako će tijelo vidjeti spasenje Božje" (Luka 3:2-6).

Kada je riječ Božja došla Ivanu, došla je s jasnim obrazloženjem da je to krštenje za oproštenje grijeha. Izričito kaže da se poravnaju i izglađe putovi. Našim jezikom bismo rekli, da ispravimo ono u čemu griješimo i odrekemo se grješnog života. Nigdje ne vidimo da je to krštenje namijenjeno djeci. Jasno da nije, jer kako bi mala djeca mogla poravnati i izgladiti putove koje još uopće nisu niti započela?

Više objašnjenja ćemo potražiti u Svetom Pismu. Naći ćemo ga u Novom Zavjetu, u Evanđelju po Mateju 28:18-20:

"Isus im pristupi i prozbori: "Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji! Podite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učeći ih čuvati sve što sam vam zapovjedio!" "I evo, ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta."

Onima koji pažljivo čitaju (ili slušaju), biti će mnogo jasnije što je Isus zapovjedio s ovom naredbom. Pretpostavljam da ima još "nevjernih Toma", pa zato istražujmo dalje što piše u Svetom Pismu. Nadam se da će ovaj stih uvjeriti i one najsumnjičavije. I sama sam takva da trebam mnogo i to ozbiljnih dokaza, kako bih bila sigurna da je istinito ono što vjerujem. Pročitajmo stih u Evanđelju po Marku 16:15+16, koji je i mene potpuno uvjerio i dao mi sigurnost da sam ga ispravno razumjela

"I reče im: "Podite po svem svijetu, propovijedajte Evanđelje svemu stvorenju. Tko uzvjeruje i pokrsti se, spasit će se, a tko ne uzvjeruje, osudit će se ".

Ovo je zbilja dokaz da osoba koja se krsti mora vjerovati i tu vjeru krštenjem potvrditi, da bi bila spašena i da bi joj grijesi bili oprošteni. Tu se mala djeca opet ne uklapaju.

Mala djeca ne znaju niti da su živa, a kamoli da u nešto vjeruju. Isusa su kao dijete prinijeli Bogu i od Njega zamolili zaštitu za dijete, a kada je odrastao, sam je svojom voljom ušao u vodu da bi bio kršten. Otpada izgovor da djeca koja nisu krštena, nisu ni spašena, jer je sam Isus rekao da je njihovo Kraljevstvo nebesko u Ev. po Mateju 19:13-15:

"Tada mu doniješe dječicu da na njih stavi ruke i pomoli se. A učenici im branili. 14Na to će im Isus:

"Pustite dječicu i ne priječite im k meni jer takvih je kraljevstvo nebesko!" I položi ruke na njih pa krene odande".

Nakon svih tih dokaza, moramo zaključiti da je krštenje dopušteno samo onima koji su svjesni svojih grijeha, pa se za njih mogu pokajati. Mogli bismo reći da se može krstiti osoba koja uzvjeruje, pokaje se za svoje grijehe i na krštenju dade u ime Oca, Sina i Duha Svetog, zavjet čiste savjesti. To može samo ona osoba kojoj je nakon pokajanja Isus izmijenio grješnu narav i stvorio sve novo u njoj. Isus to ne čini samo djelomično. On čini sve novo, tako da je vjernik nanovo rođen i može izvršavati Božje zapovijedi. To čovjek sam ne bi mogao, ali je s Bogom sve moguće! Evanđelje po Mateju 18:1-3

" U onaj čas pristupe učenici Isusu pa ga zapitaju: "Tko je, dakle, najveći u kraljevstvu nebeskom? "On dozove dijete, postavi ga posred njih i reče: "Zaista, kažem vam, ako se ne obratite i ne postanete kao djeca, nećete ući u kraljevstvo nebesko".

VELIČINA SVETOG PISMA

Poznati velikan vjere, Spurgeon je rekao :

"Nikada, niti itko ne nad raste Sveto Pismo. Ta se Knjiga širi i produbljuje s našim godinama."

Da i ja sam se uvjerila u istinitost Spurgeonovih riječi. Sveto se Pismo čita, ali nikada ne pročita. Ma koliko ga puta pročitali, pri novom čitanju stječemo dojam da nam govori u sasvim drugom svjetlu i to u onom koje nam je baš u ovom trenutku potrebno. Božja riječ se nikada ne mijenja. U Evanđelju po Mateju, 24:35, sam Isus je rekao:

"Nebo i zemlja će proći, ali riječi moje neće proći."

Riječ Božja se ne mijenja. Ona je uvijek ista, ali mi se mijenjamo i stanje, u kojem se nalazimo se mijenja. Savjet, vodstvo, utjehu ili blagoslov primamo iz tog, Bogom nadahnutog Pisma, upravo onda kada nam je potrebno.

To nam je još jedan znak da je Bog, autor Pisma, živ. On vidi našu potrebu i odgovara na način koji možemo razumjeti.

"Imao bih vam još mnogo reći, ali sada ne možete nositi."

To je Isus rekao u Evanđelju apostola Ivana 16:12.

Opetovano čitajući Sveto Pismo, naš se um sve više otvara te postajemo sposobni uočiti ono što nam je možda još u prošlom čitanju bilo doslovce "zastirto koprenom".

Ma kako se to nevjerojatnim činilo, ta sveta knjiga ne samo da je živa po svojim porukama, ona se preobražava otkrivajući sve više i dublje spoznaje, koje su nam baš u danom trenutku potrebne, za daljnji hod u Duhu.

Za one koji ne žele razmišljati i udubiti se u Božju riječ, Biblija ili Sveto Pismo, mogu se činiti zastarjelom i dosadnom knjigom. Za one pak koji joj pristupaju moleći se s vjerom da im Duh Sveti pomogne razumjeti, ona je neiscrpn rudnik blaga, mudrosti i otkrivenja.

Što dublje prodiremo u njene dubine, sve više nas oduševljava i privlači. Kroz nju nam se otkriva sva dubina Božje ljubavi za svakog čovjeka. U njoj možemo pročitati što nam Bog želi dati, ali isto tako i detaljne upute što trebamo učiniti da bismo to primili.

Upute za život kakav Gospodin želi da živimo, kratke su, jasne i primjerima potkrijepljene.

Zaista, samo je Bogu moguće biti tako temeljit, sveobuhvatan, a uz to svakom razumljiv!

To je zanimljiva knjiga koju uz ispravan pristup možemo s napetošću čitati od korica do korica, a da nam ne dosadi.

Ona može zadovoljiti našu znatiželju za znanjem od postanka svijeta i prvog čovjeka na zemlji, do kraja svijeta kojeg i kakvog mi poznajemo.

Uvodi nas u novo, tisućljetno, Kristovo kraljevstvo na zemlji.

Na kraju, ona nas ne ostavlja bez nade, već otvara vidik u novu, obećanu i još neviđenu vječnost.

LUKA 3:4-6

*„kao što je pisano u Knjizi besjeda Izaije
proroka:*

Glas više u pustinji:

*Pripravite put Gospodinu,
poravnajte mu staze!*

*Svaka dolina neka se ispuni,
svaka gora i brežuljak neka se slegne!*

*Što je krivudavo, neka se izravna,
a hrapavi putovi neka se izglade!*

I svako će tijelo vidjeti spasenje Božje.

SVEOBUH VATNA KREATIVNOST

STVORITELJEVA

Živimo na ovom svijetu i ne primjećujemo da gledamo, a zapravo ne vidimo. Očima vidimo, no duh naš nije uključen.

Idemo kamo želimo, uzimamo što hoćemo, jer je sve tu –na dohvat ruke.

Sve postoji i brda i mora, rijeke i nebeski svod. Plodna zemlja samo čeka da sijač posije sjemenito bilje (bilje koje nosi sjeme spremno za slijedeću sjetvu); sve raste i buja.

Zemljoradnik je zadovoljan svojim trudom, jer kako kaže, njegove su to ruke stvorile.

Da ne proširujem temu, zadržat ću se na zemljoradniku, jer većinom vlada uvjerenje da je taj trud bio dovoljan da se njive žute zlatnim klasjem.

Rijetko tko i pomišlja da je bilo potrebno mnogo veće i značajnije djelo da bi on mogao biti upotrijebljen kao mala karika u tom djelu.

Ne pripisuju sebi samo zemljoradnici, stočari, ili graditelji velikih zdanja, svom znanju i radu sve uspjehe, već i većina velikih i malih ljudi pripisuje sebi, svom znanju ili snazi, sve uspjehe.

Tko i pomišlja na to da je bilo potrebno a i sada jeste, da se stvore uvjeti i mogućnosti da bi čovjek mogao sudjelovati u tom završnom djelu?

Većina ljudi vjeruje da postoji Stvoritelj koji je stvorio nebo i zemlju i ne razmišlja dalje.

Misle: "Dobro, i što sad? Ja sam orao, ja sam sijao, ja sam žeo i prodavao! To je mojih ruku djelo!"

A što je učinio Stvoritelj?

Apostol Pavao u svojoj 1. Poslanici Korinćanima 3:6-9, piše:

"Ta što je Apolon? Što je Pavao? Poslužitelji po kojima povjerovaste - kako već komu Gospodin daje. Ja zasadih, Apolon zali, ali Bog daje da raste.

Tako niti je što onaj koji sadi, ni onaj koji zalijeva, nego Bog koji daje rasti. Tko sadi i tko zalijeva, jedno su; a svaki će po svome trudu primiti plaću. Jer Božji smo suradnici: Božja ste njiva, Božja građevina."

Nije mi namjera sada opisivati udio sunca, kiše, vjetra, zdravlja, materijalnih mogućnosti i mnogo toga još, što je Stvoritelj učinio da bi na posljetku omogućio čovjeku da pridonese za svoj opstanak.

Nije ispravno, a ni Bogu drago da čovjek pripiše sebi slavu za ono što je Božje djelo

Sve ovo sam počela pisati kada me je jedan davni događaj podsjetio na neopisivu kreativnost Božju.

Prije mnogo godina, suprug i ja smo jednog nedjeljnog jutra krenuli na Sljeme.

S naprtnjačama na leđima uspinjali smo se uz obronke Zagrebačke gore. Nama, skromnim planinarima, i ta gora se za uspon činila visokom.

Već dobroano uspuhani radosno smo zastali, jer se iznenada pred nama pojavila zelena livada obasjana ranim jutarnjim suncem. Uzdigli smo pogled prema vrhuncima Zagrebačke gore, koja se okupana rosom, caklila obasjana suncem, veličanstveno uzdizala prema nebu.

Ova ljupka livada na obronku, tvorila je savršenu cjelinu ovog Božjeg djela; ili, to što smo ugledali, možda i nije bilo savršenstvo?

Tek nekoliko trenutaka kasnije, vidjela sam da je tome tako.

Iznenadni usklik moga supruga, svratio je moju pozornost na nešto sitno u travi. Bio je to maleni cvijetak skoro prozirnih latica. Nešto, što mi zovemo bojom, prelijevalo se pastelnim, duginim bojama.

Bio je to minijturni cvijetak koji je zrcalio cijelom paletom boja, a uz to bio proziran kao dašak.

Moj ljudski um mi je govorio da je to cvijet, ali za mene je to bilo nadzemaljsko čudo!

Nakon nekoliko trenutaka pomislila sam da je upravo ovaj cvijetak učinio savršenom cjelinu ovog Božjeg djela – od vrha planine, do cvijetka u travi. ("Točka na i!")

Kao što to obično u životu biva, jedna spoznaja vodi do druge. Doživljaj onog nedjeljnog jutra doveo me do pomisli da sam spoznala veličinu i savršenstvo Božje kreativnost, a bio je samo jedan djelić od toga.

Počela sam razmišljati o mnogo većim planinama u kojima je bezbroj životinjski vrsta našlo hranu i zaklonište; o krošnjama drveća prožetim slavopojem koju je osim cvrkuta ptica upotpunjavao šum vjetra ili tek lahora.

Činilo mi se da sve to pojedinačno i sveukupno slavi svog Stvoritelja.

Ploveći oceanima pokušala sam si predočiti živote otkrivenih i neotkrivenih vrsta stanovnika dubina. Bio je to neostvariv zadatak, nedostižan mom ljudskom umu.

Postoje pojedinci koji poznaju samo jedan ili više područja Božjeg stvaralaštva, ali nitko ne može obuhvatiti potpunu cjelinu.

Uvijek se otkriva nešto novo, pa i pronalazači otkrivaju samo ono što je već davno, taj veliki Kreator stvorio.

Znanje se postepeno množi. Ono znanje koje je kao u kovčegu s blagom bilo tisućama godina sakriveno. Ovo me podsjeća na stih iz Svetog pisma: Evanđelje po Ivanu 16:12

"Još vam mnogo imam kazati, ali sada ne možete nositi".

Otvorimo li svoje oči, mislim duhovne oči, otkrit ćemo dubine kojih do tada nismo bili svjesni.

Mi živimo i prihvaćamo sve kao "zdravo za gotovo". Nismo svjesni te bezgranične ljubavi i mudrosti, kojom je Bog stvarao ovaj svijet. Razmislimo o tome što mi pridonosimo očuvanju Njegovog djela? Mi nemamo pravo zagaditi, oštetiti ili razoriti ovaj svijet.

To nije naše djelo. Mi smo ga dobili samo kao privremeni dar koji ne smijemo uništavati!

Nije moguće da to ne razumijemo i da ne shvaćamo koliko zahvalnosti dugujemo za to veliko djelo ljubavi Božje.

Slavimo i zahvaljujmo Gospodinu našem, jer i mi sami smo
kruna Njegovog stvaralaštva!

Psalam 37:11

*"Zemlju će posjedovati krotki,
obilje mira oni će uživati".*

PO VOLJI BOŽJOJ

Apostol Pavao piše poslanicu Efežanima i u 1:1+2, piše:
**"Pavao, apostol Isusa Krista po volji Božjoj, svetima koji su
u Efezu i vjernima u Kristu Isusu. Milost vam i mir od
Boga Oca našega i Gospodina Isusa Krista!"**

Koliko smo puta pročitali uvod u poslanicu apostola Pavla Efežanima, i prešli preko napisanog kao uvod u nešto što je zaista važno? Tražili smo ono što će tek reći, a preskočili smo ono što je rekao, ne shvaćajući da nam je u ta dva stiha već rekao ono što je za nas važno da znamo.

Kao prvo, ma da piše svetima u Efezu, on kaže:

"...vjernima u Kristu Isusu."

On ne piše svetom Antunu ili svetoj Ani, ne, On piše svetima u Kristu Isusu. Uopće nije bitno jesu li ti sveti u Efezu ili ma gdje drugdje. Bitno je da su sveti u Kristu Isusu.

Sada već možemo shvatiti da on misli na svu nanovo rođenu djecu Božju, čiji se život temelji na riječi Božjoj.

Kada smo to shvatili, vidimo da se to odnosi i na nas koji smo vjerni u Kristu Isusu.

Obratimo pažnju da kaže: **".....po volji Božjoj..."**

Apostol Pavao izjavljuje da je to što jeste, po volji Božjoj. On to ne bi bio, da ga sam Bog nije postavio na to mjesto. Postavivši ga na mjesto apostola, dao mu je autoritet, znanje i priliku da uspješno izvršava ono što je volja Božja.

Njegov udio je bio u tome što se je spremno odazvao i živio onako, kako je propovijedao, provodeći Božju riječ u djelo tako da ga je Gospodin mogao upotrijebiti.

On se nije neprekidno optuživao zbog grijeha učinjenih u proteklom životu, cvilio i puzao kao nemoćan crv, već je sa zahvalnošću i vjerom prihvatio oprostjenje kroz Isusa Krista. Opran svetom Kristovom krvlju, odlučno se je odazvao Božjem pozivu i Bogom mu danim autoritetom, širio Radosnu vijest i učio narod životu posvećenja.

Svojim primjerom je svjedočio da je moguća preobrazba grešnika u sveto, Božje oruđe. Takav rad i djelovanje u vjeri u Isusa Krista, Bog je blagoslovio.

Apostol Pavao je bio čovjek kao i mi. Sve što je bio, bio je voljom Božjom.

Vidimo li sada da smo i mi pozvani Božjom voljom? Sam Gospodin nas je svojom voljom odvojio od svijeta i grijeha u njemu. O našoj spremnosti da se odazovemo Njegovom pozivu ovisi naše daljnje posvećenje i naš rad.

Kada smo oprani Kristovom krvlju, živimo na temelju Božje riječi, vjerni u Kristu Isusu, spremno se odazovimo Njegovom pozivu.

Ponizno prihvatimo snagu, znanje i autoritet od onoga koji nas je pozvao i poslao da radimo u Njegovo ime. Tada ni uspjeh ni blagoslov neće izostati.

Psalam 51:12-14

*"Čisto srce stvori mi, Bože,
i duh postojan obnovi u meni!
Ne odbaci me od lica svojega
i svoga svetog duha ne uzmi od mene!
Vrati mi radost svoga spasenja
i učvrsti me duhom spremnim!"*

EVANĐELJE

EVANĐELJE PO MARKU 3:4-6

„I govoraše im:

*"Unosi li se svjetiljka da se pod posudu stavi
ili pod postelju?*

Zar ne da se stavi na svijećnjak?

*Ta ništa nije zastrto, osim zato da se očituje;
i ništa skriveno,*

osim zato da dođe na vidjelo!

Ima li tko uši da čuje, neka čuje."

VJERA ILI RELIGIJA?

Navesti ću neka poznata imena koja su izrekla svoje mišljenje o religiji i vjeri.

Frenklin je rekao:

"Ako su ljudi tako zli sa religijom, kakvi bi bili bez nje?"

Halford E. Luccok kaže:

"Religija može biti najnemoralnija stvar na svijetu, a to je onda kad je to religija koja donosi utjehu bez pokajanja; kada daje zadovoljstvo bez priznanja grijeha."

Colton je uvidio stav većine ljudi:

Čovjek će se svađati zbog vjere; pisat će o njoj; borit će se za nju i umrijet će za nju; sve će učiniti, samo neće živjeti za nju."

Hare tvrdi da:

"Vjera donosi malo teškoća poniznima, mnogo ponosnima, a nepodnošljiva je oholima."

Ja nisam neko poznato ni učeno lice, ali sam se uvjerila da postoji velika razlika između vjere i religije.

Već samo pitanje: vjera ili religija, dovodi mnoge u zabunu ili dvoumicu. Kakva je razlika?

Zanimljivo je da sam u HRVATSKO – ENGLESKOM rječniku (Milan Drvodelić) za vjeru našla prijevod – religija, ali kod riječi religija, nisam našla prijevod vjera.

U NJEMAČKO – HRVATSKOM rječniku (Dr. Blanka Jakić – dr. Antun Hurm), ponavlja se ista stvar: vjera znači religija, a religija znači vjera.

Pogledala sam i u RJEČNIK HRVATSKOG JEZIKA i tu pod a, za vjeru kaže: religija;

pod b: institucija vjerskog života u organiziranom obliku, a pod pojmom religija, našla sam opširan opis:

1. "Skup vjerovanja ili dogmi i kultnih obreda koji predstavljaju odnose između čovjeka i božanske moći (jednoboštvo) ili nadnaravnih moći (mnogoboštvo, panteizam).
2. Vjerovanje u jedno ili više nadzemaljskih bića ili sila, i objašnjavanje svijeta tom vjerom kao kultno štovanje takvih nadzemaljskih bića."

Nisam jezikoslovac, baš naprotiv, govorim jezikom jednostavnog naroda i vremena u kojem živim, ali pročitavši objašnjenja ljudi koji to jesu, naježila mi se koža od zaprepaštenja.

Kada bi ih mnogi, pročitali, sumnjam da bi se s toliko ponosa deklarirali kao religiozni ljudi. Kako mi je dostupna, ENCIKLOPEDIJA LEKSIKOGRAFSKOG ZAVODA sa znatiželjom sam pogledala i u nju. Pod pojmom vjera stoji: vidi religija. Znači opet isto, ali jer je toliko zanimljivo, iznijet ću samo jedan kratki odlomak objašnjenja religije:

"Religija (latinski religio – pobožnost, poštovanje bogova), oblik iluzorne društvene svijesti o jednom ili više beskonačnih bića u kojoj se očituje ovisnost o 'natprirodnim', od čovjeka otuđenim pojavama i ljudska nemoć pred nepoznatim prirodnim i društvenim silama, što se zasniva na stvarnim, materijalnim uvjetima dehumaniziranog života; štovanje tih sila redovno je popraćeno određenim ritualnim i propisanim religioznim radnjama (kultovi sa žrtvama, molitve itd.)."

Tako pišu, a vjerojatno i misle znanstvenici! Istina, svezak u kojem to piše, dovršen je 1962. godine, znači u vrijeme socijalizma, pa se može objasniti Marxovom "religijom".

Očito je da svi oni koji tako pišu i povezuju pojam 'vjera' i "religija", nisu doživjeli vjeru.

Svaka osoba koja je doživjela duhovni dodir s Bogom, milost obraćenja i nanovog rođenja, znat će da se vjera razlikuje od religije, jer je oboje doživjela: religiju prije, a sada vjeru.

Da je tome tako, govori i Petar Žunić u svom uvodu u knjigu JEDINI PUT, Johna Wesleya, pa ću navesti izvadak iz tog uvoda:

"Sama riječ "religija" je imala u ono doba (1738. god.), kako u Engleskoj tako i u Njemačkoj, sasvim drugi značaj. Što danas tu riječ samo puni, u ono vrijeme se smatralo u punom smislu riječi: vjera, vjerovanje, bit kršćanstva, što znači kršćanin biti, a ne se samo tako zvati."

Mnogi religiozni ljudi nikada nisu ostvarili svoj duhovni dodir s Bogom. Njihovo se pripadništvo nekoj od religija očituje, prvenstveno upisom u knjigu, kao evidencija pripadništva.

Ono se svodi na povremene dolaske u crkve, odnosno hramove, održavanje (ili neodržavanje) nekih tradicija, dogmi i rituala, a iznad svega, glasnim proklamiranjem njihove religioznosti.

Prečesto se brojnošću članstva objašnjava ispravnost takvog života. Česti običaj je da se sagriješi, a onda svoje grijehе kaže čovjeku (svećeniku) i od njega dobije oprost. Potom se, nakon izlaska iz crkve novim poletom griješi dalje, često i više, jer je eto uvijek moguće dobiti oproštenje.

Takav čovjek živi u uvjerenju da je Bog dobar, (jer On nije kao čovjek) i da će sve oprostiti, jer napokon, On je ljubav.

Tu moramo stati i zamisliti se.

To što taj čovjek misli – ispravno je, no to je samo jedan dio istine. Onaj drugi, jako važan dio se svjesno ili nesvjesno odbija. Neki to čine iz neznanja, dok to drugi čine iz lakomislenosti.

Već sam čula uzrečice: "Nije vrag tako crn kako se govori!"

"Svi smo mi djeca Božja"

Samo moje mišljenje, ne bi moglo pobiti sva ta mudrovanja, ali hvala Bogu što nam je objavio svoju Riječ i u njoj svoju volju.

U Svetom pismu, u Poslanici Rimljanima 3:23, apostol Pavao piše:

"..jer su svi sagriješili i lišeni su Božje slave", ali onda u 24. stihu piše: "..i svi su opravdani darom njegove milosti, otkupljenjem u Kristu Isusu."

Oni isti će reći: "Pa i tu piše da su svi opravdani."

Da, mogli bi biti svi, jer je Isus umro za opravdanje svih ljudi, ali svatko za sebe treba to od Njega i prihvatiti, a prihvaća se iskrenom vjerom.

Iskrena vjera nam stvara čežnju za čistim i svetim životom. Sve što je prije bilo stvara u nama krivnju i sram, i, ako tada našu

krivicu priznamo Isusu Kristu, On nam oprašta grijeha, a On to može, jer je On Bog.

Ne samo da oprost, već nas i oslobađa svih ovisnosti i donosi slobodu od ropstva grijeha. Kakva divna milost!

Opravedani vjerom u Kristovu žrtvu, sada možemo, na temelju Božje riječi, smatrati da smo primljeni u Božju obitelj.

U istoj Poslanici, 18:14-16, apostol Pavao piše:

"Svi su oni koje vodi Božji Duh sinovi Božji. Vi naime niste primili duha ropstva da ponovno budete u strahu, već ste primili duha posinjenja kojim vičemo: Abba – Oče! Sam Duh svjedoči zajedno s našim duhom da smo djeca Božja."

Dakle, oni koji su opravdani vjerom, a ne oni koji religiozno žive, mogu se zvati djecom Božjom, jer tek tada:

"opravdani vjerom u miru smo s Bogom po našem Gospodinu Isusu Kristu" (Rimljanima, 5:1).

Ponovno je naglašena vjera, jer se spašavamo vjerom, a ne religijom. Ne čudim se prevoditeljima ni većini znanstvenika zbog onog što oni govore, jer većina od njih ne može pisati i govoriti o onome što za njih ne postoji, a ne postoji jer to ne mogu niti jednim znanstvenim eksperimentom ponoviti i samim tim dokazati.

Ono što ne može većina znanstvenika dokazati, pa niti oni koji tvrde da vjeruju u Boga (ali na svoj način), može nanovo rođeni vjernik kojega Duh Sveti ispunjava. Njemu nisu potrebna visoka učilišta, već samo duboka vjera i predanost Gospodinu Isusu Kristu. Sva ta milost se ne može steći novcem, jer Gospodin traži mnogo više: On traži tebe cijelog.

J. MASON istinito kaže:

"Nešto će nas koštati da budemo vjerni, ali će nas mnogo više koštati ako to nismo!" (ne novca!)

To predavanje je zapravo primanje. Što se više želiš predati, to je obilnije ono što primaš.

Spasenje je prvo, a zatim oslobođenje od grešnih ovisnosti. Dobivaš sigurnost koju prije nisi imao; postaješ smiren, što se odražava na dobrom zdravlju.

Ljubav te preplavljuje i uzdiže iznad svakodnevice. Želiš da svi ljudi okuse od te Božanske ljubavi. U svakom pogledu postaješ, ne samo preporođen, već nanovo rođen.

Predanost Isusu Kristu ne dodiruje čovjeka samo izvana, već kako kaže **Howellsh**:

"Vjera u Isusa Krista dopire do srca i mijenja ga, što ne čini niti jedna religija."

Postoje još mnogi drugi blagoslovi, kao što su neobjašnjiva ozdravljenja (osim vjerom), bistrije misli, mudrost u svakodnevnom životu, kao i sigurnost da činiš dobro i da je sam Gospodin zadovoljan što prihvaćaš Njegovo vodstvo.

To nije čarolija, ali iskrena i duboka vjera uzrokuje da se događaju čuda. Vjera je zaista riznica punine i bogatstvo života. Kada ljudi definiraju pojam vjere, kažu:

"Vjera je kad se ne vidi a vjeruje da postoji, ono što se ne vidi." Duhom Svetim ispunjen vjernik će vam reći, da duhovnim očima vidi ono u što vjeruje, pa tako za njega vjera postaje stvarnost.

Biti kršćanin vođen Duhom Svetim, otvara novu dimenziju već sadašnjeg života i nadu u buduću, vječni život.

Mogu samo potvrditi ono što kaže **Young**:

"Naziv KRŠĆANIN, je najveća titula za čovjeka", a mogu dodati i najveće bogatstvo u ovom i u budućem životu.

Masilon tvrdi da:

"Vjera ne bi imala neprijatelje, da nije neprijatelj ljudskim porocima."

TRADICIJA

O tradiciji, **T. ARNOLD** piše:

"Potpuno sam siguran da će, ako tradiciji otvorite makar samo za jedan mali prst, ući čitav monstrum, zajedno s rogovima, repom i svim ostalim."

Malo koja riječ je toliko korištena i negativno iskorištavana, kao riječ: tradicija, odnosno: predaja.. Uz nju se vežu narodne poslovice, narodni običaji, ali i od pradavnog, do modernog vremena, svećenički i crkveni običaji.

Ne bi bilo prigovora da se predaja, odnosno tradicija odnosi na ona ispravna svojstva, a posebno kada se radi o Svetom pismu. Tradicija se je poput otrovne povijuše prilijepila uz pojedine stihove Pisma okrećući ih po svojoj volji, zaobilazeći i zanemarujući Božju riječ i volju.

Neka sebična i koristoljubiva svojstva u vodećim vjerskim krugovima, stvorila su tradiciju, koja se učvršćivala i širila iz generacije u generaciju.

Nešto čega u prošloj godini nije bilo, pojavi se jednom izjavom, ili nečijom odlukom i jednim dekretom ili koncilom postaje stvarnost. Isprva netko i posumnja, ali se uskoro i ta sumnja izgubi, te neprimjetno slijedi kao predaja, kao tradicija, a kao što narodna poslovice kaže:

"Bolje da propadne selo nego tradicija!"

U Evanđelju po Marku 7:8+9 to ovako piše:

"Vi ostavljate zapovijed Božju, a držite predaju ljudsku. Vi zgodno ukidate – nastavi on – Božju zapovijed da držite svoju predaju."

Gdje na primjer u Svetom pismu piše da se daje 'posljednja pomast?' Mnogo sam puta pročitala Bibliju od korica do korica, ali to nisam našla. Međutim, našla sam, a i više puta koristila, nešto sasvim drugo, a to piše u Jakovljevoj Poslanici 5:14+15:

"Boluje li tko među vama? Neka sebi dozove crkvene starješine! Oni neka mole nad njim mažući ga uljem u ime Gospodnje, pa će molitva učinjena s vjerom spasiti

bolesnika! Gospodin će ga podići i, ako je učinio grijehe, dobit će oprostjenje."

Zar to nije nešto potpuno suprotno 'posljednjoj pomasti'?

Koliko je bolesnika, kojima je mogla poslušnost Božjoj riječi pomoći da ozdrave, uskraćena ta pomoć, iz straha da kada prime 'posljednju pomast, moraju umrijeti?

Ipak je godine 550. donesena i tako postala tradicijom odluka o 'posljednjem' pomazanju'.

Zar to nije onako, kako piše u Pismu:

"Vi ostavljate zapovijed Božju, a držite predaju ljudsku"?

U Matejevom Evandjelju 15:3, Isus kaže?

"A zašto vi kršite Božju zapovijed zbog svoje predaje?"

Ni u Isusovo vrijeme svijet nije bio bez tradicije i to baš u onom lošem smislu.

Farizeji su se držali predaja svojih otaca i to napadno naglašavali, ali i njima je Isus u Mateju 15:7+8 rekao:

"Lijepo je o vama licemjerima prorokovao Izaija kad napisa: 'Ovaj me narod štuje usnama, a srce mu je daleko od mene. Uzaludno je bogoštovlje koje mi iskazuje. I što naučava, to su zapovijedi ljudske.'"

Žalosno je, što u današnje vrijeme, kada je Sveto pismo svakom dostupno (bar u našim krajevima), narod hoda kao s crnim naočalama i ne vidi ono što zapravo u oči bode.

Što bi trebalo reći o kipovima i slikama koje se štuje kao da su živi bogovi koji su zaslužni za pomoć ili svemoć?

Već u Starom Zavjetu, Bog najoštrije zabranjuje i naglašava da će kazniti one koji ih ne samo štuju, već i izrađuju.

U Ponovljenom Zakonu 4:16, Bog govori:

" ..da se ne biste pokvarili te da ne bi napravili sebi kakva klesana lika, kipa muškog ili ženskog obličja."

U Knjizi Izlazak:20:4-6, u dijelu koji mi nazivamo: Deset zapovijedi Božjih, koje tako 'pobožno' mnogi 'vjernici' uče na pamet, ali u skraćenom obliku; izostavljajući najveću prijetnju koju Bog upućuje onima koji je prekrše, i opet, da bi slijedili tradiciju, za koju se nije niti znalo do 797. godine, kada je naime uvedeno službeno štovanje slika.

Evo kako glasi ta Božja zapovijed:

"Ne pravi sebi rezana lika niti kakve slike onoga što je gore na nebu, ili dolje na zemlji, ili u vodama pod zemljom. Ne klanjaj im se niti im služi. Jer ja, Jahve, Bog tvoj, Bog sam ljubomoran, koji kažnjavam grijeh otaca – onih koji me mrze – na djeci do četvrtog koljena, a iskazujem ljubav tisućama koji me ljube i vrše moje zapovijedi."

Jeste li zapazili da On ne samo da kažnjava one koji to čine, već kažnjava i njihovu djecu do četvrtog koljena!

Kakav je monstrum i čime je bio nadahnut onaj, koji je uveo štovanje slika i kipova., a morao je to znati, jer takve odluke nije donosio neuki puk, već 'visoki vjerski dostojanstvenici'?

Zar nisu oni morali prvenstveno poznati Božju riječ, naučavati je i izvršavati?

Ne spominjite mi više riječ, tradicija! Ne spominjite mi više nešto u ime stare predaje, jer je gorki osjećaj gledati toliko mnogo dobrih ljudi koji srljaju u vječnu propast u ime tradicije. U razgovoru s nekim, bolje reći s mnogima, kada se spomene da se naša osobna vjera mora vratiti nazad, do samog križa na Golgoti, do Isusa Krista i do korijena kršćanstva, a odbaciti sve što se ne temelji na Božjoj riječi, česti je odgovor:

"Ja imam svoju vjeru! Vjerujem onako, kako su vjerovali i moji pređi. Moj djed je tako vjerovao – moj otac je tako vjerovao, i ja tako vjerujem. Ne bih za ništa ostavio vjeru svojih otaca!"

Tako ili približno tako, odgovaraju oni čija se vjera bazira na krštenju koje su primili kao malo dijete, jednom ili nekoliko puta godišnje 'prodrijemali mise' ili kratke propovijedi na

sprovedu u kojoj čuju da će pokojnika anđeli odnijeti u krilo Abrahamovo, bez obzira kako su živjeli ili vjerovali.

Tradicionalno se slavi rođenje 'malog Isusa', ne shvaćajući Njegovu silnu veličinu, moć, ljubav i slavu.

Tradicionalno se o Korizmi odriče nekih štetnih navika, vrlo rijetko nekog grijeha, da bi se nakon Korizme većom silinom i pohotom nastavilo.

Tradicionalno se poklone ili pokleknu oni, koji prođu pored križa, na kome visi izmrcvaren, od drveta (ili drugog materijala) načinjen Isusov lik, ne znajući da je i samo klesanje Njegovog lika teško kažnjiv grijeh.

Za one koji tako 'pobožno slave Uskrs, bojeći jaja i stavljajući ih u 'zekino gnijezdo, uz šunku i piće, nije uopće važno što je Isus uskrsnuo i nije više na križu.

Ustrajno ne skidaju Isusa s križa! Okivaju ga lancima i vješaju o vrat kako bi bio svjedokom njihovih grijeha i bluda. Kite se Njegovom patnjom i bez razmišljanja odbijaju vjeru.

Zar ne znaju da je križ prazan, a Isus na nebu uz svog Oca?

Zar da prekinu tradiciju?

Isus je umro, Isus je uskrsnuo i uzašao na nebo, zbog naših grijeha, zbog našeg opravdanja, zbog našeg spasenja!

To je istina koja se temelji na Božjoj riječi.

Sveto pismo sadrži dovoljno uputa i savjeta kojima, bez ljudskih dodataka, možemo postići svoje spasenje kroz Isusa Krista, i Život vječni.

To bi trebalo biti istina našeg života. Ispunjavanje svake riječi Božje, trebalo bi postati pozitivna tradicija ili predaja.

Uistinu, Isus je živ! On je na nebu, ali je kroz Duha Svetog sveprisutan na ovoj zemlji. Najveća milost je, što On i danas zove, a u Evanđelju po Mateju 11:28 piše:

"Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.!"

U Otkrivenju 3:19+20, Isus još kaže:

"...Evo stojim na vratima i kucam. Ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim, i on sa mnom."

Do nas stoji hoćemo li i kada ćemo otvoriti vrata našeg srca i dozvoliti da Isus uđe, jer On ništa neće učiniti bez našeg izričitog poziva.

Budimo svjesni da naša odluka može doći prekasno.

Nitko ne zna ni sat, ni tren, u koji će naš um prestati funkcionirati i svjesno moći donijeti spasonosnu odluku.

U 2. Poslanici Korinćanima 6:2, apostol Pavao piše:

"Pazite! Sad je pravo vrijeme, sad je dan spasenja!"

Kada ćeš ti skinuti Isusa s križa i pozvati ga u svoj život?

Tradicija je ono što ljudi stvaraju. Isus je spasenje i Život vječni.

Vratimo se korijenima kršćanstva!

Do Njegovih nogu, kroz riječ Božju, vođeni Svetim Duhom, učimo živjeti izvorno, iskreno i nepatvoreno kršćanstvo.

Tako umjetno stvorena tradicija je monstrum koji se uvukao u svijet i koji ga svojim kandžama odvodi od Boga, Njegovih riječi i zapovijedi.

Taj monstrum čini da duh prevare uđe u ljude i odvodi ih u sve dublju propast.

Oduprijeti mu se možemo samo ako ga u cjelini odbacimo i negiramo, upravo onako kako je rekao T. Arnold:

"Potpuno sam siguran da će, ako tradiciji otvorite makar samo za jedan mali prst, ući čitav monstrum, zajedno s rogovima, repom i svim ostalim."

S BOGOM JE SVE MOGUĆE

Psalam 92:13-16

"K'o palma cvate pravednik i raste k'o cedar libanonski.

Zasađeni u Domu Jahvinu, cvatu u dvorima Boga našega. Rod donose i u starosti, sočni i puni svježine: da navijeste kako je pravedan Jahve, Hrid moja, onaj na kome nema nepravde".

Tek iskreni vjernik shvaća da ima još uvijek potrebe za rastom. Istina je da su to bili samo prvi koraci od onog trena kada smo spoznali da je moguće obratiti se i vjerovati.

Ti koraci su nesigurni, ali oni ipak čine da se krećemo i napredujemo.

Mogli bismo ih usporediti sa sjemenom iz kojega niče nježna klica.

Što više saznajemo, to više napredujemo. Saznajemo odgovore na neka pitanja, a ti odgovori nas navode da dalje pitamo. Slušamo propovijedi, čujemo savjete starijih vjernika, ali ipak je Biblija najopširniji izvor svih potrebnih znanja za ispravan i Bogu predan život.

Svakog dana nam se čini da smo bliži onom što se naziva iskreni vjernik.

Mnogi se zaustavljaju na tom mjestu. Njima je dovoljno da vjeruju, pohađaju crkvu ili zajednicu i žive poštenim životom.

Moglo bi se reći da je sve u redu, jer ima i mnogo takvih koji se uzalud muče da održe takav život. Zadovoljavaju se time što znaju da imamo Zagovornika, Isusa Krista kod našeg Oca Nebeskog, koji nam može nakon pokajanja oprostiti grijehe.

Oni to čine, jer kažu da su "samo ljudi", a ljudi griješe. Oni i ne pomišljaju, zapravo i ne trude se, da izmole od Isusa oslobođenje tog ili tih grijeha. Takva se vjera kreće vrlo klecavim i početničkim hodom. Da bismo napredovali u vjeri, moramo ozbiljno shvatiti potrebu oslobođenja.

Kada si oslobođen, ne mučiš se da ne sagriješiš, već nemaš ni potrebu ni želju za tim. Hvala Gospodinu za one koji su shvatili da to mogu postići ne čudom, već vrućom željom i molitvom. To je obećanje Kristovo!

Takav vjernik sada može napredovati u vjeri, jer ga više ne koče grijesi. Što više čitaš Bibliju, to ti se više širi vidokrug.

Onog trena kada spoznaš da sve ono što ne možeš sam postići, možeš čvrstom, nepokolebivom vjerom u Gospoda.

Čini se kao čudo kada spoznaš da se moraš potpuno otvoriti Gospodu. Biti kao sjeme u zemlji, koje se raspuklo i počelo klijati, a Bog čini ono što nitko i ništa ne može učiniti već samo On: Dati da raste.

"Ta što je Apolon? Što je Pavao? Poslužitelji po kojima povjerovaste - kako već komu Gospodin dade. Ja zasadih, Apolon zali, ali Bog dade rasti. Tako niti je što onaj tko sadi ni onaj tko zalijeva, nego Bog koji daje rasti. Tko sadi i tko zalijeva, jedno su; a svaki će po svome trudu primiti plaću. Jer Božji smo suradnici: Božja ste njiva, Božja građevina. "(1.Kor.3:5-9)

Nakon ovog iskustva primjećuješ da rasteš u vjeri. Imaš moćnu pomoć: vjeru i molitvu, ali i Božja obećanja.

Ako imalo razmišljaš, ne možeš se zaustaviti na tome. Moraš se zapitati što Bog traži od nas da mi ispunimo, odnosno što je potrebno da bismo ispunili uvjete i primili ta obećanja.

Malo tko od nas ne zna što je to plod ili rod, Duha Svetoga.

Kao što neki plod s njive sadrži mnoge tvari, kao što su: voda, škrob, vlakna, minerali i vitamini, tako se i plod Duha Svetoga sastoji od više vrlina.

"Plod je pak Duha: ljubav, radost, mir, velikodušnost, uslužnost, dobrota, vjernost, blagost, uzdržljivost. Protiv tih nema zakona. Koji su Kristovi, razapeše tijelo sa strastima i požudama. (Galačanima 5:22-24)

Čini se da sam krivo rekla plod, a ovdje se nabraja 9 vrlina. Ipak, nisam krivo rekla. To su vrline, a svih 9 zajedno sačinjavaju jedan plod.

Zamislite si plod jabuke koji ne bi u sebi sadržavao vitamine, vlakna, vodu ili škrob. To ne bi bila jabuka. Isto tako plod Duha Svetoga mora sadržavati sve ove vrline ili to ne bi bio plod Duha Svetoga.

Tko želi učvrstiti svoju vjeru i rasti u vjeri, mora se ispitati posjeduje li on sve te vrline. Nedostaje li koja, a vjerojatno nedostaje, treba sa željom usrdno moliti da mu Gospodin pomogne svladati i taj nedostatak.

Možda nam se to čini nemogućim, ali tamo gdje postoji žarka želja za savršenstvom, Gospod je spreman pružiti svaku pomoć da se to i ostvari. Možda nam se čini da je savršenstvo na ovom svijetu nemoguće, ali nije tako. Da je to istina, u Svetom pismu ne bi pisalo u Mateju 5:48

"Budite dakle savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski!"

Biti savršen, znači biti svet, a i to piše u Pismu, a Pismo je riječ Božja.

"Naprotiv, kao što je svet Onaj koji vas pozva, i vi budite sveti u svemu življenju. Ta pisano je: Budite sveti jer sam ja svet. (1.Petrova 1:15+16

Teško je i zamisliti silnu milost koja zrači iz ovih riječi. Koliko bogatstvo obećanja! Plod duha kao da otvara sva vrata ka savršenstvu. Želimo li služiti Gospodu, Gospod će nas osposobiti za tu službu i dati nam Dar Duha Svetoga.

Služiti Gospodu možemo na mnogo načina, pa čak i nemoćni na bolesničkoj postelji, možemo mu biti vrijedan svjedok.

Nemojmo se zaustaviti, već produbimo, učvrstimo i usavršimo našu vjeru, jer s Bogom je sve moguće.

MOĆ VJERE

"Mislila je: "Dotaknem li se samo njegovih haljina, bit ću spašena" I odmah prestane njezino krvarenje te osjeti u tijelu da je ozdravila od zla." Marko,5:28:

Kakva je to bila vjera, koja je imala tako silnu moć? U ono vrijeme je bilo nezamislivo da jedna žena dotakne muškarca; što je bilo još gore, nepoznatog i to na ulici.

Još gore, bila je zbog svoje bolesti, kako se u ono vrijeme vjerovalo, nečista.

Zbog takvog prijestupa je mogla očekivati da će na licu mjesta biti kamenovana.

Bilo je potrebno mnogo hrabrosti, koju joj je samo vjera mogla podariti, da se stvori takva odluka.

Ona je bila svjesna da taj jedan dodir može biti njena smrt, ali je vjerovala u Isusovu božansku moć. Jedan Njegov dodir značio je za nju život i zdravlje.

Uz silno strahopoštovanje pred Božjim Sinom, osjećala se nedostojnom tog dodira, no ona je čula i vidjela Njegova djela. Vidjela je Njegovu ljubav i moć kada je iscjeljivao one najsiromašnije i najbjednije.

Ona nije bila jedna od onih jadnih i odbačenih. Imala je imetak koji je razdala raznim liječnicima, a ništa joj nije koristilo. Dapače, bivalo joj je sve gore.

Dvanaest godina krvariti nije mala stvar. Tijelo slabi, ali i volja slabi, no za čudo, njena volja je bila jaka. Kada je čula da Isus dolazi, osjetila je nadu.

Povjerovala je da je od Boga poslan i da ima božansku moć. Njena vjera joj je dala snagu i ona je mogla savladati strah od ljudi, strah od tradicije. Vjera u Isusa je bila jača od svih zapreka i ona je odlučno krenula.

Kada je stigla gomilu koja je gurajući se, opkolila Isusa, morala je uvidjeti da neće moći tako lako doći u Njegovu blizinu.

Nezamislivo je, kako se ta bolesna žena ipak uspjela približiti Isusu i naći mogućnost da dotakne skute Njegove odjeće.

Izgledalo je nemoguće, ali je ona ipak uspjela: dotakla je Isusa. Nitko je nije vidio. Još prestrašena samim činom, htjela se povući. Drhteći od uzbuđenja, više nije mogla misliti na svoju bolest. Mislila je samo:

"Dodirnula sam Ga!" Iznenada, sada je nju dodirnula svijest: "Ja sam iscijeljena!"

Opet nam se nameće pitanje: Kakva je to vjera kojom se u jednom trenu iscjeljuje bolest koju 12 godina mnogi liječnici nisu mogli izliječiti?

Sada se dogodilo ono što ona nije očekivala, Isus se zaustavio.

"Isus odmah u sebi osjeti da je iz njega izišla sila pa se okrenu usred mnoštva i reče:

"Tko se to dotaknu mojih haljina?" A učenici mu rekoše: "Ta vidiš kako te mnoštvo odasvud pritišće i još pitaš: 'Tko me se to dotaknu?' A on zaokruži pogledom da vidi onu koja to učini." (Marko, 30-32)

Isus je osjetio njezin dodir. Niti njegovi učenici nisu mogli zamisliti da On pita za jedan dodir, a toliki su ga doticali, gurali i pritiskali. Kako je veličanstveno saznanje da je Isus mogao prepoznati dodir vjere!

U samo jednom trenu On je osjetio, prepoznao i ispunio molbu. Možemo li ne vidjeti moć vjere?

Tada je Isus pozvao ženu i ona mu je sve rekla i priznala svoju bol. Što je učinio Isus? Nije je opominjao, niti prijetio; nije tražio da mu plati. On ju je pogledao i rekao:

"Kćeri, vjera te tvoja spasila! Podi u miru i budi zdrava od svojega zla!" (Marko, 9:34)

To je Isus! On ne pita jesu li nam grijesi veliki ili mali; ne pita zašto smo ih učinili. On ne dvoumi jesmo li dostojni ili nismo. Bez Njegovog oprostjenja uistinu bi smo bili nedostojni. On zna da smo bez Njegove pomoći slabi i nemoćni. Zato On sam zove.

"Dodite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti." (Matej, 11:28)

To je divno obećanje onima koji dođu k Njemu! Naravno, oni koji dolaze k Njemu, moraju vjerovati da je On Sin Božji. U Evanđelju po Ivanu, 3:16-18, piše:

"Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenog da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.

Ta Bog nije poslao Sina na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po njemu.

Tko vjeruje u njega, ne osuđuje se; a tko ne vjeruje, već je osuđen što nije vjerovao u ime jedinorođenoga Sina Božjega."

Da bi nam oprostio grijehе, moramo ih priznati i odlučiti da nećemo više grijеšiti.

Nije nam potrebno, a niti korisno opravdavati se, već skrušeno i iskreno priznati.

Molitva koju Isus nikada ne odbija, je molitva pokajanja. Ne neka na pamet izgovorena molitva, već iskreni vapaj srca za opraštenjem. Je li moguće i zamisliti kakva je to ljubav?

Zar nam nije na križu pokazao koliko nas ljubi?

Zar bi netko na sebe preuzeo krivnju cijelog čovječanstva i dragovoljno pretrpio toliko boli i poniženja, kao On?

Trpio je za naše grijehе, da bi mi bili slobodni! Zar to nije ljubav?

Gospodin nas neće koriti; neće nas odbaciti ma kako teške grijehе imali. On će nas prigrliti, naše će grijehе oprostiti i baciti u more zaborava. Jedino što će reći je:

"Idi i ne grijеši više!"

Kada postanemo svjesni toga što je On učinio za nas, kako je onda moguće jednostavno odbiti toliko vrijedan dar, jer to je dar koji se ne mora, a i ne može novcem platiti!

Što ćemo dakle odlučiti? Živjeti kao prije i dalje griješiti ili ponizno, s vjerom kleknuti i zavapiti:

"Oprosti mi, Isuse!"

Jednostavno zamoli Isusa da ti oprosti sve u životu počinjene grijeha; male i velike; zapamćene i zaboravljene; da te oslobodi da ne moraš više griješiti. Obećaj mu da ćeš živjeti po Božjoj riječi i slijediti Njegov primjer.

Ako si bio iskren, Isus je čuo tvoju molitvu i uslišao ju. Možeš vjerovati da ti je oprošteno i da ti Isus kaže:

"Idi i ne griješi više!"

To se zove obraćenje. Znamo da su svi ljudi stvorenja Božja, ali u Evanđelju po Ivanu 1:12+13, Piše:

"A onima koji ga primiše dade moć da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime, koji su rođeni ne od krvi, ni od volje tjelesne, ni od volje muževljeve, nego - od Boga."

tek po obraćenju mi postajemo djeca Božja :

"Sam Duh svjedoči zajedno s našim duhom da smo djeca Božja" (Rimljanima, 8:16)

Neka je hvala i slava tro-jedinom Bogu: Ocu, Sinu i Duhu Svetom. Amen.

ČUDESNJE PROMJENE

Najčešće kada pišem, moja se svjedočanstva oslanjaju na stihove Novog zavjeta. Nije mi to neobično, jer se moja vjera temelji na Novom zavjetu.

Stari zavjet je vrlo zanimljiv i poučan. On je prepun primjera Božje ljubavi, ali isto tako i Njegove srdžbe i strogosti. Nekako mi je milije osloniti se na milost Isusa Krista i vodstvo Božje riječi, koja mi govori kao da je sada, u moje vrijeme pisana i to upravo za mene. Slava Bogu!

To nipošto ne znači da se ne mogu uživjeti u proroke, a naročito u Psalme. Nađem nekada na stih koji me obuzme i nikako ne mogu prestati razmišljati o njemu. Čitam ga ponovno i ponovno i kao da ga sve bolje razumijem. Tako sam eto, ovih dana, po ne znam koji puta čitala proroka Ezekielu.

Ezekiel je bio židovski zatvorenik u Babylonu, koji je živio više od pet stotina godina prije Krista. Imao je često vizije i u jednoj mu je Bog govorio i davao upute o izgradnji Doma Božjega.

Vodio ga je od predvorja, opisivao vrata i njihov položaj, do ispod zida gdje su bila izgrađena ognjišta. To su trebale biti kuhinje gdje će sluge Doma, kuhati puku žrtve.

Anđeo ga je zatim odveo natrag k vratima Doma i on je vidio vodu koja je izvirala ispod praga Doma. Ovdje mislim da bi bilo najbolje da napišem originalne stihove iz Ezekielu 47:3-7

"Čovjek pođe prema istoku s užetom u ruci, izmjeri tisuću lakata i prevede me preko vode, a voda mi sezaše do gležanja.

Ondje opet izmjeri tisuću lakata i provede me preko vode, a voda bijaše do koljena. I opet izmjeri tisuću lakata i prevede me preko vode što bijaše do bokova. Opet izmjeri tisuću lakata, ali ondje bijaše potok koji ne mogoh prijeći jer je voda nabujala te je trebalo plivati: bijaše to potok koji se ne može prijeći.

I upita me: "Vidiš li, sine čovječji?" I odvede me natrag, na obalu potoka. I kad se vratih, gle, na obali s obje strane mnoga stabla".

U ovoj čudesnoj viziji, Gospodin mu je pokazao neke moćne upute koje je bitno da znamo. Važno je da u svakoj situaciji tokom našeg života uvidimo da je potrebno ostvariti natprirodne promjene našeg stanja ili okolnosti.

U prvom dijelu Ezekielove vizije vidimo da je odveden u veličanstvenu rijeku. Mislim da se možemo složiti da je to slika bujice žive vode Duha Svetog.

Kakvo iskustvo! Od suhe i hladne religije uči u živu stvarnost Duha Svetog! To je uzbuđujuće iskustvo spasenja.

Četiri puta je anđeo pažljivo mjereći tisuću lakata, postepeno vodio Ezekielu u vodu.

Nije to učinio naglo ili odjednom. Dao mu je određeno vrijeme da se sabere i pripremi. Prvi puta ga je doveo do vode koja je dopirala do gležnja.

Do "gležnja" je Božji minimum. Tragično je da mnogi kršćani ostaju na tom minimumu. Oni ostaju gacati u plitkoj vodi. Netko je rekao da mnogi kršćani, umjesto da budu nošeni bujicom, ostaju rovati po dnu.

Nikada se ne bi smjeli zadovoljiti tim stanjem. Nikada nemojmo prihvatiti Božji minimum za svoj život. Nemojmo slijediti one koji duhovno ne rastu, pa bili oni kršćani, religiozni ili se zbog tradicije ne kreću naprijed.

Ima mnogo razočaranih radnika u Kristovom Tijelu. Oni su predani i do srži radom istrošeni, ali se ipak vrlo malo događa. Zašto? Zato što gaze u plitkoj vodi! Nisu slijedili Gospodinove upute iz Luke 5:4, da

"Kada dovrši pouku, reče Šimunu: "Izvezi na pučinu i bacite mreže za lov."

Isus je rekao da isplove na pučinu! Nije rekao: "Ostanite u plićaku i tamo gacajte." I danas Isus stoji na obali našeg života i poziva da isplovimo u dubine i da ostavimo plitke vode. Zove nas da se prepustimo čudotvornoj sili Svetog Duha.

Razmišljajući o događajima o kojima se radi u Ezekielu, čudila sam se zašto ga je anđeo s užetom u ruci poveo samo tisuću po tisuću lakata, a ne odmah svih četiri tisuće lakata odjednom? Prepuštajući se Svetom Duhu da me vodi, učini mi se kao da razabirem glas koji mi govori da nas naš nebeski Otac ne želi odjednom gurnuti ne pripravljeni u dubinu.

Duhovni rast i zrelost, zahtijevaju vrijeme. S vremenom trebamo ići korak, po korak dalje. Moramo ići i ne ostati stajati na istom mjestu!

Ezekiel je napredovao krećući se prema dubokoj vodi. Najprije dubini do gležnja, tada dubokoj do koljena, a tada do bokova. Na kraju, četvrti puta, do dubine u kojoj više nije mogao hodati već je morao zaplivati.

U stvarnosti, vidimo da se najprije mora naučiti "hodati", a tek onda "plivati". U duhovnom smislu moramo najprije ući i gacati u vodi da bismo onda mogli plivati. "Plivati" u duhovnom smislu znači pustiti da nas nosi bujica "život-tvorne" vode i potpuno se prepustiti vodstvu Svetog Duha. To više nije ono što mi nazivamo vodom i ne podliježe prirodnom zakonu.

To je Sila Duha Svetog. Element koji natprirodno djeluje. On natprirodno mijenja naš život, ali i prilike oko nas.

Izidimo iz plićaka, iz žabokrečine i zaplivajmo s punim povjerenjem u duhovne dubine!

Mi nismo stvoreni da životarimo zadovoljeni Božjim minimumom, kada nam je moguća natprirodna punina duhovnog života.

"Nato mu Isus reče: "Što? Ako možeš? Sve je moguće onomu koji vjeruje!" (Evangelje po Marku 9:23)

MLAKA VJERA

"Svagda i za sve zahvaljujte Bogu i Ocu u imenu Gospodina našega Isusa Krista!" (Efežanima 5:12)

Hvala ili hvala Bogu! Koliko puta smo to rekli ili čuli da netko kaže? To je postala automatska uzrečica pri kojoj se jedva ili uopće ne misli na njezin značaj.

Kada izbjegnemo nekoj opasnosti ili saznamo za povoljno rješenje, obično nam izleti: "Hvala Bogu!" Čini se kao da je dobro makar i površno zahvaljivati, jer se tim riječima i ne razmišljajući služe vjerni i nevjerni ljudi.

Ne mogu ne sjetiti se biblijskog stiha iz Otkrivenja 3:15 +16:

"Znam tvoja djela: nisi ni studen ni vruć. O, da si studen ili vruć! Ali jer si mlak, ni vruć ni studen, povratit ću te iz usta."

Sve ukazuje na to da veću mogućnost spasenja imaju oni koji nisu vjernici, od onih koji su mlaki i koji riječju i djelom automatski slijede već ustaljene običaje.

One koji nisu vjernici, Gospodin još uvijek zove, dok će mlake izbaciti iz svojih usta. Mnogi takozvani vjernici napamet mole od nekih drugih ljudi zapisane molitve i ne razmišljajući o ičem drugom osim da se ne zabune u redoslijedu riječi. Mogu li se te molitve nazvati žarkim molitvama?

Strojevi Rade automatski po njima zadanom klišeju, ali naš Stvoritelj nas nije stvorio da bismo funkcionirali kao automati ili roboti.

Zar nam nije dao slobodnu volju i prepustio nam slobodno donositi odluke? Nije nam dao um da bismo ga isključili i beskorisno uspavali. Um i razum su Božji dar i On zahtijeva da bismo ga koristili, inače će nas izbaciti iz svojih usta. Netko će reći da se to odnosi na ljubav prema Bogu, ali da bi se Boga

ljubilo, potrebno Ga je umom prepoznati i slobodnom voljom slijediti.

Kako bi Gospodin mogao slušati ili uslišati besmisleno ponavljanje duhom odsutne osobe? Gledala sam osobu koja je neumorno prebiralala brojanice, a duhom bila ne samo odsutna već je i pogledom pretraživala okolinu.

Osim toga, zar Pismo ne kaže da se samo kroz Isusa dolazi do Oca nebeskog? Također piše da je samo Isus naš Zastupnik pred Ocem.

Vjerujemo li da je samo Isus, da bi otkupio naše grijeha, umro na križu, nije ispravno moliti se bilo kome drugom osim Njemu. Jedino On ima vlast oprostiti nam grijeha, a sam je rekao da će Otac uslišati onu molitvu koja se moli u Njegovo ime.

Govoreći o umu i osjećajima, nikako ne smijemo zanemariti naš duh, jer je upravo on povezan s Duhom Svetim. Pismo kaže da nas Duh Sveti vodi k Isusu, a Isus k Ocu. U 1. Poslanici Korinćanima 2:10, pše:

"A nama to Bog objavi po Duhu jer Duh sve proniče, i dubine Božje."

Da bismo učinili po Božjoj volji, trebamo uključiti razum, osjećaje i duh. Bez osjećaja razum je hladan, a bez razuma ljubav je slijepa.

Uključujući oboje, naša vjera postaje stvarna, a naš život se odvija, ne više po gledanju, već po vjeri. Sada možemo prepoznati i odazvati se vodstvu Svetog Duha. Tek tada možemo očekivati da će Bog reći:

"Tada će kralj reći onima sebi zdesna: 'Dodite, blagoslovljeni Oca mojega! Primate u baštinu Kraljevstvo pripravljeno za vas od postanka svijeta!'" (Matej 25:34)

Kada moliš, govoriš Isusu. On je živ i čuje te. On čuje kada žarko moliš i kada žarko zahvaljuješ, jer ti nisi stroj niti si

robot. Ti si dijete Božje koje ima tijelo, duh i dušu. On te pozna, jer te je On stvorio i zato te ljubi. On te traži i prima u cijelosti; ne samo djelomično.

On traži sve ili ništa. Ovo nije igra, a ipak se radi o tome; daješ li se potpuno, jer djelomično ne znači ništa. Tada možeš primiti sve ili biti odbačen.

Odluka nije teška, ako uključimo razum. Samo nerazuman čovjek može odbaciti toliku ljubav i milost!

Kada shvatimo Njegovu žrtvu i muku za nas, morali bi imati srce od kamena, da mu ne uzvratimo ljubav.

Hvala Ti Gospodine, što si mi dao razum, srce koje ljubi i vodstvo Duha Svetog!

PSALAM 91:1-4

*"Ti što prebivaš pod zaštitom Višnjega,
što počivaš u sjeni Svemogućega,
reci Jahvi: "Zaklone moj! Utvrdo moja!
Bože moj u koga se uzdam!"
Jer on će te osloboditi od zamke ptičarske,
od kuge pogubne.
Svojim će te krilima zaštititi
i pod njegova ćeš se krila skloniti:
Vjernost je njegova štiti i obrana!"*

MALO JE ODABRANIH

Matej, 22:8-14 : "Tada reče slugama: 'Svadba je, evo, pripravljena ali uzvanici ne bijahu dostojni. Podite stoga na raskršća i koga god nađete, pozovite na svadbu!'"

"Sluge iziđoše na putove i sabraše sve koje nađoše - i zle i dobre i svadbena se dvorana napuni gostiju. Kad kralj uđe pogledati goste, spazi ondje čovjeka koji ne bijaše odjeven u svadbeno ruho. reče mu:

'Prijatelju, kako si ovamo ušao bez svadbenoga ruha?' A on zaniјemi. Tada kralj reče poslužiteljima: 'Svežite mu ruke i noge i bacite ga van u tamu, gdje će biti plač i škrgut zubi.' Doista, mnogo je zvanih, malo izabranih."

U svakoj propovijedi koja se odnosi na tu temu, može se čuti da su mnogi zvani, ali da je samo mali broj odabranih.

Objašnjava se to tako da se tvrdi tako da su svi "zvani", ali da su "odabrani oni koji se odazovu Božjem pozivu.

Većina misli da odazvati se, znači vjerovati, krstiti se, pohadati crkvu ili zajednicu, ali se malo tko zapita što onda znači stih iz Evanđelja po Mateju, 22:13:

"Tada kralj reče poslužiteljima: 'Svežite mu ruke i noge i bacite ga van u tamu, gdje će biti plač i škrgut zubi.'"

Jeste li se zapitali, kako to? Zar nije rekao : koga god nađete, pozovite ga na svadbu!""?

Zar se taj čovjek nije odazvao na Njegov poziv i došao na svadbu, a sada ga izbacuje u tamu? Zar nas to ne zbunjuje i čini nam se nepravednim?

Sigurno je da Bog ne može biti nepravedan, pa prema tome, greška mora biti u našem nerazumijevanju. Zaista je tako i to zato što nismo obratili pažnju na 12. Stih:

"Kaže mu: 'Prijatelju, kako si ovamo ušao bez svadbenoga ruha?'"

Da! Zar se u crkvama i zajednicama ne nalazi mnoštvo onih koji su uvjereni da je dovoljno doći i deklarirati se kao kršćanin da bi bili pozvani na "Svadbu Janjetovu", uvjereni da je dovoljno reći DA, na Isusov poziv?

Bili su pozvani i došli su, ali neupućeni ili zbog nebrige ili ne shvaćajući važnost "svadbenog ruha, nisu mogli biti "odabrani". Koliko će duša ostati začuđeno i na vječnom sudu shvatiti važnost "svadbenog ruha"!

Što je to "svadbeno ruho"? To je bijela haljina u koju nas oblači sam Isus Krist, nakon pokajanja i oproštenih grijeha.

To je bijela haljina koja ne smije biti okaljana namjernim grijesima (za ne namjerni grijeh možemo nakon priznanja i pokajanja dobiti oprost od Isusa Krista, koji je naš Zagovornik kod Oca nebeskog).

Za održanje bjeline te haljine potrebno je čvrsto stajati na Božjoj riječi: slušati je i izvršavati Božju volju.

Bez te bijele haljine, koja je naše svadbeno ruho, nećemo ući u onaj mali broj odabranih, niti ući kroz "Uska vrata", niti ćemo moći u vječnosti boraviti uz Gospodina.

Mnogima se čini nemogućim doslovce vršiti Božju volju. Zaista bi to bilo ne samo teško već i nemoguće, da nam Isus nije obećao da će uvijek biti s nama, da nije naše boli i nevolje zajedno s našim grijesima odnio na križ.

Bilo bi nemoguće, da nam Gospodin nije poslao Duha Svetog, koji govori našoj savjesti što nam treba činiti i čega se trebamo kloniti.

Trebalo bi nam biti poznato, da nam je ostavio svoju Riječ, odnosno Bibliju, u kojoj se nalaze sve upute i odgovori na sva pitanja.

Potrebno je čitati i razmišljati i otkrivenje neće izostati. Nas kraju, ali jako važno je da shvatimo da nam je svima 24 sata dostupan "nebeski telefon".

U svako vrijeme, Gospodin čuje naše molitve. On nema radno vrijeme niti svoje sjedište u raskošnim tvorevinama. On sluša

iskrene i žarke molitve svoje djece. On uslišava naše molitve, ma da ne uvijek onako, kako mi mislimo da bi bilo dobro.

Uvjerena sam da je iskrena molitva siguran ključ od neba.

Zapamtite, naša prva molitva treba biti upućena Kristu za oprostjenje grijeha.

Njegova sveta krv će oprati naše grijeha, dati nam nove haljine i pomoći nam da postanemo naše svadbeno ruho.

Neka nam Duh Sveti otvori um i srce kako bismo se odazvali pozivu i slijedili Njegove upute da bi nas On doveo u Kristov zagrljaj.

PSALAM 103 1-5

*"Blagoslivljaj Jahvu, dušo moja,
i sve što je u meni, sveto ime njegovo!
Blagoslivljaj Jahvu, dušo moja,
i ne zaboravi dobročinstva njegova:
on ti otpušta sve grijehe tvoje,
on iscjeljuje sve slabosti tvoje;
on ti od propasti čuva život,
kruni te dobrotom i ljubavlju;
život ti ispunja dobrima,
k'o orlu ti se mladost obnavlja."*

MARIJA, ŽENA VJERE!

"Blago onoj koja povjerova da će se ispuniti što joj je rečeno od Gospodina!" (Evandjelje po Luki 1:45)

Kada slušamo kako razni teolozi govore o Mariji, majci Isusovoj i kako se njihova mišljenja i tumačenja razlikuju, moramo se začuditi. Oni idu iz jedne krajnosti u drugu. Jedni je smatraju božicom, dok je drugi omalovažavaju i izbjegavaju spomenuti i samo njezino ime.

Neki je smatraju samo posudom za rađanje, ma da čistom i svetom, jer to je i uvjet da je mogla roditi svetog Božjeg Sina, ali jedni i drugi ne smatraju potrebnim opisati Mariju kao ženu u koju bismo se, mi Evine kćeri, mogle ugledati.

I Marija je "Evina kćer. Da je i ona bezgrješno začeta nije nigdje ranije zabilježeno niti potvrđeno. Tek se u Augustinovo vrijeme, od četvrtog i petog stoljeća počelo spominjati i kroz naredna stoljeća u katoličanstvu razvijati mišljenje da je i ona bila bezgrješno začeta. U Svetom pismu nije naznačena, pa niti samo spomenuta takva mogućnost.

Jedna od takvih (blago rečeno, sumnjivih) tvrdnji, je i 1950. godine donijeta dogma da je Marija uznesena na nebo. Zapitajmo se, kako o tome nije bilo riječi već u prvom stoljeću, nakon Marijine smrti i čemu služi taj podatak?

Kada je posjetila Jeruzalem, da bi obišla mjesta pogibije svog Sina, zbog slabosti su mislili da će umrijeti i tamo su pripremili grob za nju, ali je umrla u Efezu. O svemu tome postoje pouzdani, povijesni podatci da je još i danas u Efezu grob u koji je Marija pokopana.

Tvrđi se da je Marija kraljica, su-otkupiteljica, zagovornica i još mnogo toga. Mislim da bi se ta sveta žena zgrozila i da bi odlučno odbila takvo pogansko štovanje.

Zašto je potrebno nametnuti joj svojstva koja bacaju sjenku na njezinu vjeru, majčinstvo i ženstvenost?

Eva i njezin grijeh se spominju od početka do kraja Biblije. To je slika Eve i njezinih grešnih kćeri, no ja bih radije da se više spominje Marija, Isusova majka zbog njezinih vrлина.

Ne da nam se prikazuje kao kraljicu koja se oblači u skupocjenu odjeću i s krunom na glavi, jer to nije istina; već da je upoznemo kao skromnu i nevinu židovsku djevojku, koju je i sam Bog smatrao dostojnom da bude kolijevka Njegovom sinu.

Željela bih da mnoge kršćanske djevojke i žene upoznaju Mariju kao požrtvovnu ženu koja je svjesno prihvatila sve one patnje koje su bile vezane uz njezino materinstvo. Umjesto raskošnih haljina i slave, ona je prihvatila pogrde i poniženja. Svjesna da nosi Božansko čedo, ona je skromno pognula glavu i zahvalila Bogu, prihvaćajući to kao veliku milost.

Zbog takve naravi je i bila od Boga odabrana. Za tako mladu djevojku, a imala je između 13-15 godina, to zacijelo nije bilo lako. Žene koje su rađale, znaju da to nije bol koja, (kako sam već čula) traje samo nekoliko sati. Sve tegobe trudnoće, a posebno u tom uzrastu, mogu biti ublažene radošću i ljubavlju za plod njihove utrobe.

Noseći tako dragocjeni plod, nije se žalila na tegobe, umor i boli, već je u visokoj trudnoći prihvatila da s Josipom ode na mukotrpn put iz Nazareta u Galileji, u grad Betlehem u Judeji.

"Svi su išli na popis, svaki u svoj grad. Tako i Josip, budući da je bio iz doma i loze Davidove, uziđe iz Galileje, iz grada Nazareta, u Judeju - u grad Davidov, koji se zove Betlehem da se podvrgne popisu zajedno sa svojom zaručnicom Marijom koja bijaše trudna. (Evangelje po Luki 2:3-5)

Nigdje nismo pročitali, niti je igdje zabilježeno da se je jadala zbog stalnih progonstava. Nije se žalila na skromni život uz

mali prihod stolara, koji je zarađivao izrađujući i prodavajući jeftine kućne predmete.

"A pošto oni otidoše, gle, andeo se Gospodnji u snu javi Josipu:

"Ustani, reče, uzmi dijete i majku njegovu te bježi u Egipat i ostani ondje dok ti ne rekнем jer će Herod tražiti dijete da ga pogube.

On ustane, uzme noću dijete i majku njegovu te krene u Egipat" (Matej 2:13+14

Marija je ostajala sama dok je njezin Sin putovao iz mjesta u mjesto, okružen ljudima koji mu nisu uvijek bili naklonjeni. Njeno je srce bilo u stalnoj brizi i želji da joj se Sin vrati živ i zdrav. Marija je bila razumna žena koja je svojim razumijevanjem za tuđe boli i patnje mogla utješiti i savjetovati one kojima je takva pomoć bila potrebna.

Ona se nije uznosila i uvijek je stavljala Isusa u prvi plan. To se jasno vidi kod događaja u Kani, kada je rekla: "učinite ono što vam On kaže."

"Na to njegova majka reče slugama: "Što god vam rekne, učinite!" (Ivan 2:5)

Kao da joj takav život već nije donio dovoljno patnje, doživjela je i najveću, nezamislivu bol. Morala je gledati nepravednu, okrutnu i ponizujuću smrt svog Sina.

"Uz križ su Isusov stajale majka njegova, zatim sestra njegove majke, Marija Kleofina, i Marija Magdalena." (Evangelje po Ivanu 19:25)

Žene, Majke! Pitam vas, kako biste podnijeli takav udarac? Takva bol je nezamisliva, a ona ju je podnijela bez mrmljanja i predbacivanja Bogu. Nije pitala: "Zašto, o Bože?" Ona je vjerovala Bogu i unatoč boli prihvaćala volju Njegovu. Njena

vjera se nije pokolebala, već je i rasla, a to dokazuje i biblijski stih u Djelima apostolskim.4:

"svi oni bijahu jednodušno postojani u molitvi sa ženama i Marijom, majkom Isusovom, i braćom njegovom."

(Djela apostolska1:14)

Ne znam je li ikada mogla preboljeti Isusovu smrt, ali postoje povijesni podatci da je nastavila sa svojim samarićanski radom do svoje smrti. Umrla je u Efezu u poznim godinama svog života (72 ?).

Nisam nabrojala sve vrline i sve ono što bi nama i u ovo vrijeme moglo poslužiti kao primjer , ali ovo što sam rekla bilo bi dovoljno da se shvati da je biti majka veliki blagoslov za ženu. To nije samo obećanje radosti, već život odricanja, boli, a često i patnje. Kao ženi i majci, Marija, Isusova majka mi je najsjajniji primjer. Ona mi je primjer vjere, poslušnosti riječi Božjoj i nepokolebivom povjerenju u Njegove odluke.

To je teško, ali je moguće. Moguće je onda kada s živom vjerom sve predamo u Božje ruke.

Da je Marija živa, ja bih je tražila da me podrži u mojim molitvama i da moli za mene, ali je ona sada (tjelesno) mrtva i čeka prvo uskrsnuće. Radujem se tome, jer vjerujem da ću i ja tada biti tamo. Sada me pred Ocem nebeskim zastupa Isus i moli za mene. Marija mi je pokazala kako slijediti Isusa sa srcem punim ljubavi. Slava Bogu!

Dodatak

„Blažena Djevica Marija je nakon Kristova Uznesenja na Nebo živjela još tri godine u Jeruzalemu na Sionu – u kući Posljednje večere. Zatim je tri godine provela kod Marte i Marije u Betaniji, kraj Jeruzalema. Kad je nastupio veliki progon, Židovi su Lazara i njegove sestre odveli na more, da ih pogube na brodu bez vesala i jedra, tada je Apostol Ivan odveo Majku Isusovu Efez, gdje je živjela devet godina.

ŠTO GOD VAM REKNE, UČINITE!

"Nato će njegova mati poslužiteljima: 'Što god vam rekne, učinite!'" (Ivan, 2:5)

Ljudi koji ne čitaju Sveto pismo, ili ga nepotpuno čitaju, ne mogu znati, ali niti razumjeti ono što u njemu piše, a što Duh Sveti otkriva onima koji ga redovito i s vjerom čitaju.

Upravo zbog te činjenice, često se susrećemo s ljudima koji nas pitaju, ali još češće tvrde da mi ne priznajemo i ne cijenimo Majku Božju, a pri tom misle na Mariju, majku Isusovu.

Tu se vidi nepoznavanje naše vjere, ali i nepoznavanje Svetog Pisma, na kojem se temelji naša vjera.

Govorimo li o Mariji, hebrejskoj djevojci koju je sam Bog odabrao kao čistu posudu, da rodi Isusa, onda je to činjenica koja piše u Svetom pismu i mi čvrsto vjerujemo u nju.

Govorimo li o Mariji, koja je silnom milošću Božjom, kao što joj je anđeo navijestio, bezgrešno začela po Duhu Svetom, onda mi to tako i vjerujemo, jer i to piše u Svetom pismu.

Isto tako iz Svetog pisma znamo da je Isus jedinorođeni Sin Božji, pravi Bog i pravi čovjek.

Po svom Ocu, kojem je On jedinorođeni Sin, On je Bog, a po svojoj majci, koja je žena, dakle ljudskog roda, kojoj je On prvorodeni Sin, On je pravi čovjek.

Trebalo bi biti razumljivo svakom tko pažljivo čita Sveto pismo, da Isus ne bi mogao biti pravi čovjek, da su mu i Otac i majka božanstva.

Znamo da je samo jedan Bog, a da su tri Božanske osobe:

Bog Otac, Bog Sin i Bog Duh Sveti.

Osim toga, Isus kao Bog, postojao je prije stvaranja svijeta, a Pismo kaže da Bog nema početka.

Sam Gospod je rekao Mojsiju svoje ime u 2. Mojsijevoj knjizi Izlazak, 3:14

**"Ja sam koji jesam", reče Bog Mojsiju. Onda nastavi:
"Ovako kaži Izraelcima : 'Ja jesam', poslao me k vama."**

Dakle, kao Bog, bez početka i bez kraja, ali kao čovjek, Isus je bio prvorodeni sin Marijin.

Bilo bi neshvatljivo kako su ljudi došli na ideju da je nazovu Majkom Božjom, kad ne bismo bili upoznati sa poganskim vjerovanjima prije Kristovog vremena.

Majka Isusova, da – Majka Božja, ne!

Bog je Kralj nebeski, a On nema suprugu ni majke, jer prije Njega nije bilo nikoga da ga rodi, pa prema tome nema ni nebeske kraljice, osim demonske "djevice" Seramis ili Artemis, koja je sama sebe tako nazvala.

Dobro je poznato da su ženska božanstva imala istaknuti položaj u panteonu religija mediteranskog područja.

Pomislmo samo na Cibelu, Ceraru, Izidu, Ašartu ili Ištar, "kraljicu neba", koju je kao takvu spominjao i prorok Jeremija, 7:18, i 44:17, gdje spominje tamjan i kolače koje su hebrejske žene, po uzoru na poganske običaje, (koje su donosile poganke kojima su se Hebreji, nakon pobjeda nad njima ženili,) prinosile božici i tako pali u idolopoklonstvo.

Poznata su ženska božanstva iz grčko-rimske kulture kao što su Artemida-Diana, Afrodita-Venera.

Kraljica neba, Majka božja i žena sličnih naziva, nije Marija, majka Isusova.

Koliko god bilo Kraljica neba, Božjih majki ili slično, u bilo kojem poganskom plemenu ili narodu, niti jedna se nije zvala Marija.

Iz toga se jasno može razabrati da su sve naše poštovanje i sva naša ljubav, usmjereni na Mariju, majku Isusovu, koja je kao čista djevica, po Duhu Svetom začela i rodila Isusa, koji je kao čovjek živio na ovom svijetu i svojom smrću na križu otkupio grijeh svijeta, odnosno svakog onog tko se je pokajao i obratio k Njemu i živio život vjere, po riječi Božjoj.

Isus je u Evandjelju po Marku, 3:35, rekao:

"Evo moje majke i moje braće. Jer tko god vrši volju Božju, on mi je brat, sestra i majka."

Isto tako piše i u Evanđelju po Mateju, 12:48.

Prema tome, onima koji vrše volju Božju, Isus brat, je brat, a Marija, majka Njegova, sestra.

Da je Marija vršila volju Božju, to jest živjela život vjere, dokazuje i to što je već pri anđelovom navještaju, ponizno i slaveći Boga, prihvatila ukazanu milost, sve do onog dana kada je zajedno s apostolima u gornjoj sobi, bila krštena Duhom Svetim.

U naslovnom stihu Evanđelja po Ivanu 2:5, Marija pokazuje svoju podređenost Isusu kad kaže:

"Što vam god On rekne, učinite!" (King James, Luther....)

Naša ljubljena sestra, koja je doživjela najveću milost od Boga i bila odabrano sredstvo kojim je Svevišnji Bog ostvario svoj naum, koja je živjela svetim životom kakav Isus želi za svakog novorođenog vjernika, umrla je prirodnom smrću u Gospodinu i sada čeka na mjestu blaženstva, sa svima do sada umrlim vjernicima, uskrsnuće i novo, nebesko tijelo, koje nam je Isus obećao.

U 1.Poslanici Korinćanima, 6:14 piše:

"Bog koji je uskrisio Gospodina, i nas će uskrisiti svojom moći."

U Otkrivenju 20:5+6 čitamo:

"Ostali mrtvaci ne oživješe dok se nije navršilo tisuću godina. Ovo je prvo uskrsnuće. Blažen i svet tko je dionik ovoga prvog uskrsnuća! Nad ovima druga smrt nema vlasti, nego će biti "svećenici Božji" i Kristovi i s njime će kraljevati tisuću godina."

Ona nikada nije tražila za sebe slavu, koja jedino Bogu pripada.
Ona nikada nije tražila zahvalnost za spasenje duša, jer je znala
da je to djelo Isusa Krista.

Nitko drugi nije visio na križu i umro za naše spasenje, niti je
krvlju svojom otkupio naše grijehе osim Isus Krist, Sin Boga
živoga!

Ispunjeni iskrenom vjerom i dubokom ljubavlju za Isusovu
majku, našu sestru u Gospodinu, radosno čekamo vrijeme koje
ćemo zajedno s Njom provesti u vječnosti, ali slava za naše
spasenje pripada jedino i samo našem Spasitelju, Isusu Kristu!

Isus je Bog, On je Alfa i Omega, Početak i Kraj svega.

Bogu pripada moć, slava čast i zahvalnost.

On nikome ne daje svoju slavu

Kada slavimo Oca, u Njemu slavimo i Sina i Duha Svetog, jer
je to samo jedan Bog.

PSALAM 19:1-5

*"Nebesa slavu Božju kazuju,
naviješta svod nebeski djelo ruku njegovih.*

*Dan danu to objavljuje,
a noć noći glas predaje.*

*Nije to riječ, a ni govor nije,
nije ni glas što se može čuti,
al' po zemlji razliježe se jeka,
riječ i sve do nakraj svijeta sežu."*

JESMO LI MLADICE BEZ PLODA DUHA SVETOGA?

"Ja sam istinski Trs, a Otac moj – vinogradar. Svaku lozu na meni koja ne donosi roda on siječe, a svaku koja rod donosi čisti da više roda donese ". (Ivan 15:1+2)

U stihu kojeg sam mnogo puta čitala i slušala nije bilo ništa nejasno ili skriveno. Činilo mi se da ga mogu doslovce shvatiti i prihvatiti dok mi jednog dana, kao svjetlom obasjana upadne u oči riječ "istinski"

Čudno! Zar nije svaki trs – istinski?

Shvatila sam da nije. Ima trsova i trsova raznih imena i svaki nosi svoje ime i svoja svojstva.

Kada Isus kaže da je On Istinski trs, onda je jasno da svaki trs nije istinski. Nije moguće da sve vrste loze iz različitih vinograda i vrsta trsova, crpe jednake sokove i donose iste plodove.

Znači da postoji trs koji nije istinski pa mu loza ne može donositi istinski plod.

Srce mi je zatreperilo kada sam shvatila da sam ja nacijepljena na "Istinski trs".

Loza koja iz Istinskog trsa crpi, donosi istinski plod i odiše mirisom svojstvenim samo tom trsu, a to je miris Isusa Krista.

Razumijem da sam nacijepljena, jer priznajem da sam prije bila divlja loza ali sada to više nisam.

Sada postaje jasno da pitoma loza na istinskom trsu, bezuvjetno mora roditi rod. Isus govori o onim mladicama koje ne rode rod. Ova prispodoba ima duhovno značenje. Ona se odnosi na naš život u vjeri i dosljednost riječima Svetog Pisma.

Naša povezanost s istinska Trsom ostvariva je jedino djelovanjem Duha Svetog, a znamo da je plod Duha Svetog, kako piše u poslanici Glačanima 5:22 :

"Plod je pak Duha: ljubav, radost, mir, velikodušnost, uslužnost, dobrota, vjernost".

Jesmo li primijetili da ne piše: "plodovi"? Piše plod, a to doslovce znači da sva ta nabrojana svojstva sveukupno tvore jedan plod, a to je plod Duha Svetoga. Manjka li samo jedno od tih svojstava, plod nije potpun.

Mogli bismo to usporediti sa sedmo-krakom svjetiljkom koja, ako joj samo jedna žica nije spojena ne može svijetliti. Također i ako je svijetlila pa, ako joj ma i samo jedna žica "pregori", ona gasne i ne može svijetliti.

To je Isus mislio kada je rekao:

" Svaku lozu na meni koja ne donosi roda on siječe“.

Otac Isusov, ali i naš nebeski Otac je nepogrešivi vinogradar, koji budno motri na vinograd koji je sam zasadio. Njegovom milošću, djelovanjem Duha Svetoga, pricijepljeni smo na Istinski trs, na Isusa Krista.

Mi koji smo bili divlja loza, sada smo plemenite mladice od kojih Vinogradar, naš nebeski Otac očekuje plod.

Loza bez ploda samo lista i guši mladice koje donose plod. Ona je samo naoko plemenita pa prema tome je štetna. Ona se kao šepuri svojom vanjštinom, ali je iznutra prazna, beskorisna i štetna. Zar je onda čudno što takvu, samo naoko plemenitu lozu, nebeski Vinogradar siječe da bi dao više prostora onoj lozi koja donosi plod?

Loza koja raste na nekom drugom trsu još uvijek je divlja loza, ali pomoću Duha Svetog može biti pricijepljena na Istinski trs, biti plemenita i roditi rod Duha Svetog u svoj punini.

Vrijeme je da se zapitamo jesmo li pricijepljeni na Istinski trs? Imamo li plod Duha Svetoga ili smo prazna i besplodna vinjaga koju će kad tada Nebeski Vinogradar odsjeći i odbaciti?

Gospode, molim Te da još mnogi budu pricijepljeni, a da od onih koji već jesu pricijepljeni na Istinski Trs nitko ne bude besplodna vinjaga bez obilnog roda Duha Svetoga. Amen.

U SNAZI SVOJE VJERE

Dalje od početka

Ovaj članak pišem u nadi da će ga mnogi pročitati i da će se bar neki zamisliti o ispravnosti i snazi svoje vjere i vjerovanja. Uočljivo je naime, da neki slijede ljudske odredbe ili tradiciju, a uopće nisu svjesni da mnogo toga ne samo da nije Božja riječ, već se i protivi Božjoj volji i zapovijedi.

Želim da ovaj članak potakne one koji "gladni prolaze uz Božji, bogato prostrt stol".

To nije samo pusta izreka, jer to mogu svjedočiti oni koji su na Svetom pismu utemeljili svoju vjeru.

Utemeljiti, znači upoznati Božju riječ i po njoj postupiti. U tome postoji jedan određen redosljed. Ponajprije trebamo vjerovati da je ta Riječ istinita i da je Isus (Druga Božanska Osoba), naš Spasitelj.

Vjerujući u to, mi spoznajemo da smo grešnici, te da nam naši grijesi opterećuju savjest i obezvređuju naš život.

Sada je itekako važno prepoznati da je Isus naš Spasitelj i Njemu priznati žaljenje zbog svih naših grijeha i moliti ga za oproštenje grijeha.

Poznajemo li Bibliju, znati ćemo da Isus oprašta sve grijehe za koje smo se iskreno pokajali. Za Njega nema velikih i malih grijeha – On ih sve oprašta. Isus mrzi grijeh, ali ljubi grješnika. Doživjevši tu veliku milost oproštenja i oslobođenja, osjećamo silnu zahvalnost, ali i veliku ljubav za našeg Spasitelja, Gospodina Isusa Krista.

Doista možemo osjetiti i prepoznati poziv Duha Svetoga, da krenemo korak dalje.

Korak dalje znači prihvatiti Božju ispruženu ruku i s oduševljenjem mu predati svoj život. To znači ne samovoljno grijesiti i živjeti po Božjoj riječi, a Isus kaže:

"Podite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju. Tko uzvjeruje i pokrsti se, spasit će se, a tko ne uzvjeruje, osudit će se". (Marko 16: 15+16)

Tko zaista ljubi Spasitelja, taj će se žarko željeti krstiti pravim biblijskim krštenjem, to jest podronjenjem u krsnu vodu, u kojoj stari čovjek umire i biva pokopan u vodenom grobu, a izranja iz vode kao nanovo rođeni čovjek.

To doslovce znači da je nanovo rođen. Nanovo rođen je zato što Isus ne popravlja čovjeka, već čini sve novo.

On nije samo oprostio grijehe, već je i oslobodio nanovo rođenu osobu, da ne robuje grijehu te da više ne mora griješiti. Pod takvim okolnostima nastupa Isusovo obećanje da će nanovo rođenu osobu krstiti Duhom Svetim. Isus krsti Duhom Svetim, a potvrda toga je govor u jezicima.

Govorim o istinskom krštenju i istinitom govoru, a ne o nekom falsifikatu kojim se mnogi lažno diče.

Pri tom krštenju krštenik dobiva i Silu Duha Svetog. Ta sila se očituje snagom vjere, pri svjedočenju i širenjem Evanđelja; mnogim darovima Duha Svetoga i uopće pri predanom služenju Gospodu. Postigavši sve to, mi ne smijemo stati! To bi bilo pogubno za naš napredak da postignemo ono na što nas je Gospod pozvao.

"Naprotiv, kao što je svet Onaj koji vas pozva, i vi budite sveti u svemu življenju Ta pisano je: Budite sveti jer sam ja svet." (1. Petrova 1:15+16)

Sada dolazim do onog zbog čega sam i počela ovo pisati, jer za one koji to još nisu postigli nedostižan je nastavak. Sada se obraćam nanovo rođenoj djeci Božjoj, jer ne želim da zakopaju talente koje su od Boga dobili, već žarko želim da ih umnože.

Do sada smo govorili o Spasitelju prije Njegove smrti i slavnog uskrsnuća.

Sada djeco Božja, želim vas potaknuti da slijedimo uskrslog Sina Božjeg. On nije više onaj Isus kojemu su pljuvali u lice i

bičevali ga. On nije više onaj Isus koji nema kamo glavu položiti, koji luta od sela do sela da bi ljudima donio Evanđelje, oslobodio ih okova grijeha i pokazao im da Bog ima za njih nešto mnogo boljeg i što mogu doseći Njegovom milošću.

Želim vas podsjetiti da je Isus uskrsnuo i da sada boravi u Božjoj slavi.

Želim da shvatimo da je uskrsli Isus sada Kralj! Možemo li si predočiti što to znači biti Kralj nad kraljevima? Biti Gospodar nad svim Gospodarima? Onaj kojem je sve moguće i za kojeg nema ni u kom smislu ikakvog ograničenja i da taj Isus nas poziva da ga slijedimo?

Kralj koji nas poziva da ga slijedimo je Kralj beskrajno bogat milošću i ljubavlju koju nam obilno želi dati. Kada nas zove, On nam je spreman dati snagu i moć da ostvarimo ono na što nas poziva.

On nam otvara sva vrata, daje darove Duha Svetoga u kojima se krije Sila za svaku potrebu.

Djeco Božja! Sada kada smo nanovo rođeni i postali od Božjih stvorenja, djecom Božjom, budimo kraljevska pratnja velikog Kralja! Zar ne piše u Bibliji:

"A vi ste rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod stečeni da naviještate silna djela Onoga koji vas iz tame pozva k divnom svjetlu svojemu"..(1. Petrova 2:9)

Djeca Božja ne gladuju – Bog ih hrani. Djeca Božja više ne moraju biti slaba i bespomoćna, jer sam Gospod stoji uz njih. Ona mogu pomagati jedni drugima, ali i onima koji nemaju tu silu. Jednostavno, sve nam je moguće, jer je On s nama!

Shvatimo da smo slabi samo onda kada ne zatražimo Njegovu snagu, ljubav i mudrost a On nas upravo na to poziva. Istina, Bog poziva umorne i slabe, ali samo zato da im dade mir i snagu, ali one koji se žele služiti Njegovom silom, On poziva da budu Njegovo Kraljevsko svećenstvo.

Ne one koji su na visokim položajima ili na teološkim fakultetima obrazovani. Ne! On zove one koji su spremni tražiti i primiti Silu Duha Svetoga. One kojima je to prioritet i koji su spremni u Njegovo ime s ljubavlju služiti da se Njegovo djelo širi i raste. Zato je jačanje zajedništva vrlo važan zadatak.

Shvatimo da je onaj grešni čovjek, sazdan od praha i blata, umro i pokopan u krsnoj vodi, a da ste sada nanovo rođeno dijete Božje. On od nas traži potpunu predanost i poslušnost Njegovoj riječi, ali nam daje Silu i autoritet za tu kraljevsku službu.

On nas ljubi – ta umro je za nas! Veliki smo u Njegovim očima! On nam je dao toplo, osjećajno srce da bismo ga upotrijebili za Njegovo djelo. Prestani biti malen i nesposoban i slijedi uskrslog Isusa, svemoćnog Kralja. Traži i moli da i na tebe padne dio Njegova sjaja. Nastupaj s Kristovim autoritetom, jer bez toga nema uspjeha.

Što nam drugo preostaje već da usrdno molimo da nas Gospod ispuni Silom Duha Svetoga, dade mudrost i ljubav, kako bi nas mogao upotrijebiti kao Njegovo Kraljevsko Svećenstvo .

Evandjelje po Lukí 16:13

"Nijedan sluga ne može služiti dvojici gospodara. Ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će uz jednoga prijanjati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu."

POSLUŠNOST I VJERA

Ovo dvoje, poslušnost i vjera su toliko povezani da čine jednu cjelinu. Nema jednog bez drugog!

Bez vjere je nemoguće biti poslušan riječi Božjoj, ali tamo gdje nema poslušnosti, nema niti vjere.

U današnje vrijeme riječ poslušnost, zvuči nekako djetinjasto. Mnogi žele učiniti sve po svojoj volji ne obazirući se na riječ Božju.

Poslušnost nije djetinjasta. Ona je svojstvena zreloom razmišljanju i iskustvu. Oni koji su se uvjerali koliku dobrobit donosi poslušnost, ne odriču je se.

Dobro je i osloniti se na riječ Božju, koja u Evanđelju po Mateju 18:1-3 kaže:

"U onaj čas pristupe učenici Isusu pa ga zapitaju: "Tko je, dakle, najveći u kraljevstvu nebeskom?" On dozove dijete, postavi ga posred njih i reče:

"Zaista, kažem vam, ako se ne obratite i ne postanete kao djeca, nećete ući u kraljevstvo nebesko".

U mom kršćanskom životu sam se mnogo puta odrekla svojeg prava na slobodnu odluku i povinovala se Božjoj volji. Nikada nisam zažalila zbog toga, već nasuprot tomu ostala zabezeknuta nad brzim dokazom da mi je poslušnost donijela pravo rješenje i pomoć.

Na ovo razmišljanje me je navelo jučerašnje svjedočanstvo jedne sestre.

Sestra je već vremešna žena, pogrbljena i teško se kreće pomoću štapa. Ona redovito prisustvuje bogosluženjima. Svaki izostanak bolan za nju.

Na jučerašnjoj službi, javila se da želi svjedočiti i dati slavu i hvalu Gospodinu. Ustala je i rekla:

"Jutros sam jedva ustala iz kreveta. Osjećala sam jake bolove. Svaka kost i svaki mišić su me boljeli, ali najgore je bilo to što

su mi noge otkazivale poslušnost. Osjećala sam da ne mogu ići na službu.

U prvi mah sam se htjela vratiti u krevet, ali onda sam pomislila da bi za mene bilo mnogo korisnije da makar i uz bolove odem u crkvu.

Tamo bih mogla zatražiti bolesničko pomazanje i molitvu mojih braće i sestara. U čvrstoj vjeri da je istinita riječ Božja koja kaže:

"Boluje li tko među vama? Neka dozove starješine Crkve! Oni neka mole nad njim mažući ga uljem u ime Gospodnje pa će molitva vjere spasiti nemoćnika; Gospodin će ga podići, i ako je sagriješio, oprostit će mu se".

(Jakovljeva poslanica 5:14+15.)

Odlučila sam ići uzdajući se u Boga da će mi pomoći. Počela sam se oblačiti i primijetila sam da me sve manje boli.

Radosno sam ustanovila da mi je Gospod već pomogao."

Jeste li primijetili da je Gospodin pomogao već pri samoj odluci da postupi po riječi Božjoj?

Nije to rijedak slučaj. Bog samo čeka da se odlučimo, da bi On mogao djelovati.

Sestra je tog dana dobila bolesničko pomazanje, a svi smo se jednodušno i žarko molili.

Otišla je kući ožarena lica radujući se zajedništvu i ljubavi u zajednici i puna zahvalnosti Gospodinu za Njegovu brzu pomoć.

Neke denominacije ovo Biblijsko bolesničko pomazanje ili uopće ne poznaju ili ga pak nazivaju posljednja pomast.

Kao što Jakov u svojoj poslanici piše, to nije pomazanje za umiranje, već za ozdravljenje. Dalje piše da će tada bolesnik ne samo ozdraviti, već da će mu biti, ako je zgriješio, grijeh biti oprošten.

Ne mogu shvatiti kako je naš Bog ne samo dobar, već i dalekovidan. Predvidio je svaku situaciju i odredio rješenje za nju.

A mi? Što je nama potrebno da bi smo bili korisnici te velikodušnosti?

Samo vjera, poslušnost i djetinje pouzdanje u Onoga koji nije samo sve-silni Bog, već i brižni Otac djeci svojoj.

Na kraju moram sa velikom žalošću reći da su jako prikraćeni oni koji ne čitaju Sveto Pismo.

. PSALAM 63:1-4

*"O Bože, ti si Bog moj:
gorljivo tebe tražim;
tebe žeda duša moja, tebe želi tijelo moje,
kao zemlja suha, žedna, bezvodna.
U Svetištu sam tebe motrio
gledajuć' ti moć i slavu.
Ljubav je tvoja bolja od života,
moje će te usne slaviti'."*

SVJETLO

KRŠTENJE ZA OPROŠTENJE GRIJEHA

"Kad veliki svećenici bijahu Ana i Kajfa, dođe riječ Božja Ivanu, sinu Zaharijinu, u pustinji. On obiđe svu okolicu jordansku, propovijedajući krštenje za oproštenje grijeha kao što je pisano u Knjizi proročanstva Izaije proroka:

Glas viče u pustinji: 'Pripravite put Gospodinu, poravnajte mu staze! Svaka dolina neka se ispuni, svaka gora i brežuljak neka se slegnu! Što je krivudavo, neka se izravna, a hrapavi putovi neka se izglate! Svako će tijelo vidjeti spasenje Božje'" (Luka 3:2-6).

Kada je riječ Božja došla Ivanu, došla je s jasnim obrazloženjem da je to krštenje za oproštenje grijeha. Izričito kaže da se poravnaju i izglate putovi.

Našim jezikom bismo rekli, da ispravimo ono u čemu griješimo i odrekemo se grješnog života. Nigdje ne vidimo da je to krštenje namijenjeno djeci. Jasno da nije, jer kako bi mala djeca mogla poravnati i izglati putove koje još uopće nisu niti započela? Više objašnjenja ćemo potražiti u Svetom Pismu. Naći ćemo ga u Novom Zavjetu, u Evanđelju po Mateju 28:18-20:

"Isus im pristupi i prozbori: "Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji! Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učeći ih čuvati sve što sam vam zapovjedio!" "I evo, ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta."

Onima koji pažljivo čitaju (ili slušaju), biti će mnogo jasnije što je Isus zapovjedio s ovom naredbom. Pretpostavljam da ima još "nevjernih Toma", pa zato istražujmo dalje što piše u Svetom Pismu. Nadam se da će ovaj stih uvjeriti i one najsumnjičavije. I sama sam takva da trebam mnogo i to ozbiljnih dokaza, kako bih bila sigurna da je istinito ono što vjerujem. Pročitajmo stih u Evanđelju po Marku 16:15+16, koji je i mene potpuno uvjerio i dao mi sigurnost da sam ga ispravno razumjela

"I reče im: "Podite po svem svijetu, propovijedajte Evandjelje svemu stvorenju. Tko uzvjeruje i pokrsti se, spasit će se, a tko ne uzvjeruje, osudit će se".

Ovo je zbilja dokaz da osoba koja se krsti mora vjerovati i tu vjeru krštenjem potvrditi, da bi bila spašena i da bi joj grijesi bili oprošteni. Tu se mala djeca opet ne uklapaju. Mala djeca ne znaju niti da su živa, a kamoli da u nešto vjeruju.

Isusa su kao dijete prinijeli Bogu i od Njega zamolili zaštitu za dijete, a kada je odrastao, sam je svojom voljom ušao u vodu da bi bio kršten. Otpada izgovor da djeca koja nisu krštena, nisu ni spašena, jer je sam Isus rekao da je njihovo Kraljevstvo nebesko u Ev. po Mateju 19:13-15:

"Tada mu doniješe dječicu da na njih stavi ruke i pomoli se. A učenici im branili. Na to će im Isus: "Pustite dječicu i ne priječite im k meni jer takvih je kraljevstvo nebesko!" I položi ruke na njih pa krene odande".

Nakon svih tih dokaza, moramo zaključiti da je krštenje dopušteno samo onima koji su svjesni svojih grijeha, pa se za njih mogu pokajati.

Mogli bismo reći da se može krstiti osoba koja uzvjeruje, pokaje se za svoje grijeha i na krštenju daje u ime Oca, Sina i Duha Svetog, zavjet čiste savjesti.

To može samo ona osoba kojoj je nakon pokajanja Isus izmijenio grješnu narav i stvorio sve novo u njoj. Isus to ne čini samo djelomično. On čini sve novo, tako da je vjernik nanovo rođen i može izvršavati Božje zapovijedi.

To čovjek sam ne bi mogao, ali je s Bogom sve moguće!

Evandjelje po Mateju 18:1-3

U onaj čas pristupe učenici Isusu pa ga zapitaju: "Tko je, dakle, najveći u kraljevstvu nebeskom? "On dozove dijete, postavi ga posred njih i reče: "Zaista, kažem vam, ako se ne obratite i ne postanete kao djeca, nećete ući u kraljevstvo nebesko".

NE BRINITE TJESKOBNO

"Ne brinite se tjeskobno ni zašto, već u svemu iznesite svoje potrebe Bogu prošnjom i molitvom, sve u zahvalnosti! I mir će Božji koji nadilazi svaki razum, čuvati srca vaša i misli vaše u Kristu Isusu." Filipljanima 4:6+7

Ne brinite se! Mnogi će reći da je to lijepo apostol Pavao rekao u svojoj poslanici Filipljanima! Lako je reći – ne brinite se, ali kako to ostvariti kada se nađeš u nevolji. Kako to izbjeći kada se nađeš pred problemom koji ne možeš riješiti?

Kako ne brinuti, a ne možeš sastaviti kraj s krajem; kada stojiš uz postelju svog teško bolesnog djeteta?

Briga za brigom a izlaza nema. Zar je onda čudo da čovjek malakše od nagomilanih briga? U glavi samo pitanja, a odgovora nema, niti itko može savjet dati.

Takva razmišljanja su potpuno pogrešna. Pogrešna su upravo zato, jer niste ili ste površno pročitali stihove 4:6+7 koje je apostol Pavao uputio Filipljanima.

Kao prvo preskočili ste ili ste zanemarili riječ "tjeskobno". On ne kaže da uopće ne trebamo brinuti, već da ne brinemo tjeskobno.

Bilo bi suludo pomisliti da ne bismo bili zabrinuti za ozdravljenje našeg bolesnog djeteta, kada vidimo našu nemoć da ikako pomognemo. Apostol odmah daje i savjet kako izbjeći tjeskobu. On kaže:

"u svemu iznesite svoje potrebe Bogu prošnjom i molitvom, sve u zahvalnosti!"

Ni apostol nije bio pošteđen briga, boli i bezizlaznih situacija, ali je on znao što treba učiniti. Svoju nemoć on je predao onom čija moć je nadvladala njegovo znanje i njegove mogućnosti. On je iskusio progon i boli, ali je i doživio svjedočanstvo Božje pomoći.

U Jakovljevoj poslanici 5:16-18 možemo pročitati:

"Mnogo može žarka molitva pravednikova. Ilija bijaše čovjek baš kao i mi; usrdno se pomoli da ne bude kiše i kiše nije bilo na zemlji tri godine i šest mjeseci. Zatim se ponovno pomoli te nebo dade kišu i zemlja iznese urod svoj. Kada se čovjek nađe u velikoj nevolji, ako je vjernik, žarko će moliti. Oni koji žarko mole neće posumnjati u Božju pomoć. Vjera i molitva uklanjaju tjeskobu i daju nadu. Bit će nam onako, kao što apostol piše:

"I mir će Božji koji nadilazi svaki razum, čuvati srca vaša i misli vaše u Kristu Isusu."

Trebalo bi se samo po sebi razumjeti da je neizbježno dati od srca hvalu Gospodinu. U svemu tome je odlučujuća vjera.

Nevjeran ili malo vjeran čovjek nije kadar žarko moliti. U njegovom srcu je tjeskobna briga ugušila nadu i onemogućila žarku molitvu, a posijala sumnju.

Nekada moramo dugo čekati na Božji odgovor. Zato apostol u poslanici Galaćanima 3:12 kaže:

"Zaodjenite se dakle - kao izabranici Božji, sveti i ljubljeni - u milosrdno srce, dobrostivost, poniznost, blagost i strpljivost"

Ovdje želim naglasiti (ma da je sve potrebno), strpljivost.

Strpljivost je vrlina koju treba ponekada i dulje vremena vježbati.

Mi mislimo da Bog treba uslišati naše molitve odmah i sada. S nestrpljenjem očekujemo da će nam On ukloniti sve prepreke, da će riješiti sve probleme i ukloniti boli.

Ne učini li to bez odlaganja, pomišljamo da nije čuo našu molitvu ili da uopće ne mari za našu bol. S nestrpljenjem se pojavljuje sumnja, a vjera oslabi.

Da smo čekali još samo malo dulje, bili bismo uslišani, ali nestrpljenje nas je bacilo u očaj i tjeskobu, a mi nismo položili test. Bila je to kušnja naše vjere. Naša vjera se nije pokazala dovoljno čvrstom, pa nas čeka novo iskušenje.

Božja pomoć neće izostati, ako sve naše probleme predamo Gospodinu. Istina, naše vrijeme nije Božje vrijeme, ali će pomoć stići u pravo vrijeme.

Mi ne znamo kakav će biti naš sutrašnji dan i kakva rješenja bi bila najkorisnija, ali Gospod zna naše sutra i prema tome odlučuje.

Povjerenje u Gospodina, molitva i ustrajnost uvijek donose plod. Ne padajmo u sumnju, jer sumnja vodi u očaj i tjeskobu. Vjerujte apostolu Pavlu, jer on govori ono što je sam iskusio.

Mnogima se već dogodilo da se, kada su se već prestali nadati, iznenada, kao da je palo s neba, pojavilo rješenje.

Zahvalimo Gospodinu na novom iskustvu i prihvatimo ga kao pouku tokom našeg, ovozemaljskog života, jer nas On ljubi kao zjenicu svog oka, a pomoć će stići u pravo vrijeme i neće izostati.

Evangelje po Mateju 16:24

"Tada Isus reče svojim učenicima: "Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom."

Psalam 34:18

*„Pravednici zazivaju, i Jahve ih čuje,
izbavlja ih iz svih tjeskoba."*

OPROSTIT ĆU TI, ALI TI NEĆU ZABORAVITI!

(Matej 6:9-15)

"Vi, dakle, ovako molite:

'Oče naš, koji jesi na nebesima! Sveti se ime tvoje! Dodi kraljevstvo tvoje!

Budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji! Kruh naš svagdanji daj nam danas!

I opusti nam duge naše kako i mi otpuštamo dužnicima svojim!

I ne uvedi nas u napast, nego izbavi nas od Zloga!'

"Doista, ako vi otpustite ljudima njihove prijestupe, otpustit će i vama (vaše grijeh) Otac vaš nebeski. Ako li vi ne otpustite ljudima, ni Otac vaš neće otpustiti vama vaše prijestupe."

Ovo je dio molitve koju svaki kršćanin znade napamet(ili bi je morao znati). Ipak, u većini slučajeva ona se izgovara kao pjesmica naučena u djetinjstvu. Malo je onih koji duboko razmišljaju o značenju riječi koje izgovaraju.

Kada bi razmislili, vidjeli bi da je Očenaš zapravo jedna opasna molitva. Mi molimo Boga da nam oprostí onako, kako mi opraštamo.

Kada bi naš otac nebeski nama tako oprostio, bili bismo oštro kažnjeni. Zar mi moleći tako ne prizivamo upravo oštru kaznu? U srcu trebamo oprostiti svaku nepravdu, a kada nas netko zamoli i zatraži oprost, kršćanski je oprostiti mu.

" Čuvajte se!" "Pogriješi li tvoj brat, prekori ga; ako se obrati, oprostí mu. Pa ako se sedam puta na dan ogriješi o tebe i sedam se puta obrati tebi govoreći: 'Žao mi je!', oprostí mu."

Luka (17:3+4)

U najboljem slučaju, oni koji se smatraju kršćanima (svih denominacija), s oštrinom i ogorčenjem kažu: "Oprostit ću ti, ali ti neću zaboraviti!"

Takva izjava nije iskrena. Nije oprošteno, ako godinama prizivaš u sjećanje ono čime te je netko povrijedio. Na taj način zavaravamo sebe, ali i trujemo sami sebe.

Ovdje bih mogla nabrojati cijelu listu bolesti, posljedica i opasnosti koje donosi neopraštanje onima koji ustraju u svojoj gorčini, a mogli bi ju potpisatiiskusni liječnici, psihijatri i dušobrižnici koji se često susreću s takvim osobama.

Opraštanje je vrlina, ali i izričita zapovijed Božja.

"Zaodjenite se dakle - kao izabranici Božji, sveti i ljubljени - u milosrdno srce, dobrotivost, poniznost, blagost, strpljivost te podnosite jedni druge praštajući ako tko ima protiv koga kakvu pritužbu! Kao što je Gospodin vama oprostio, tako i vi opraštajte." (Kološanima 312+13)

Što bi bilo s nama da Gospod i Bog naš ne oprašta i ne zaboravlja naše grijehе i prijestupe?

On zaista tako ne postupa. Već i sama Isusova žrtva, jasni je dokaz tome. On oprašta grešniku koji se kaje i moli oprost. Što više, On sve njegove grijehе oprašta i baca u "More zaborava" i ne sjeća ih se ikada više.

Samo čovjeku je svojstveno da u tom "Moru zaborava", peca i izvlači već mrtve grijehе.

"Ne sudite i nećete biti suđeni. Ne osuđujte i nećete biti osuđeni. Praštajte i oprostit će vam se. (Luka 6:37)

Rekla sam da je Očenaš opasna molitva, ali samo za one koji je mole neiskrena srca i nabrajaju samo riječi ne misleći i ne čineći ono što govore.

Očenaš je Isusova molitva i ona je značajna za život svakog čovjeka, ali je za licemjere zaista opasna.

Nije sve ono što nabrajamo bez razmišljanja molitva. Molitva koja dolazi iz skrušenog srca koje se otvara Gospodinu i priziva Njegovu prisutnost, blagoslov, pomoć i utjehu, je molitva koju Isus čuje i ne ostavlja bez odgovora.

Molimo Očenaš jer u njemu je duboki i značajan sadržaj koji u malo riječi izražava sve što je čovjeku potrebno.

Matej 6:33+34

"Tražite stoga najprije Kraljevstvo i pravednost njegovu, a sve će vam se ostalo dodati. Ne budite dakle zabrinuti za sutra. Sutra će se samo brinuti za se. Dosta je svakom danu zla njegova."

Kraljevstvo Božje je tako blizu. Ono je dohvatljivo onima koji za njim teže i to dokazuju svojim životom – doslovce slijedeći Riječ Božju. (Efežanima 4:31+32)

"Daleko od vas svaka gorčina, i srdžba, i gnjev, i vika, i hula sa svom opakošću! Naprotiv! Budite jedni drugima dobrostivi, milosrdni; praštajte jedni drugima kao što i Bog u Kristu nama prašta".

PSALAM 5 :2-4

*"Čuj, o Jahve, riječi moje,
jeca je moje razaberí!
Osvrni se na glas mog prizivanja,
o Kralju moj i Bože moj,
jer tebe vruće zazívam!"
Jahve, zorom glas mi već čuješ,
zorom ti već lijem molitve u nađi čekajuć'.*

NA KRAJU SMO SVI SAMI

Da, na kraju, a što je s ostalim dijelom života? Ne mogu govoriti o kraju, a da ne spomenem kako su mnogi već od samog početka svog života, ako ne sami, ali osamljeni.

Neka djeca pokazuju već i samim izražajem svog lica svoju osamljenost. Uvjereni su da ih nitko ne voli. To naravno utječe na njihov psihički i fizički život i razvoj. Ona postaju otresita, gruba, okrutna i prkosna. Ljudi kažu, zločesta su.

Ta djeca odrastaju i njihov nedostatak odrasta s njima. Oni postaju roditelji koji pružaju svojoj djeci skoro sve osim ljubavi.

Njihova djeca vide himbenost njihovih života i imitiraju ih. Postaju još nesretnija i osamljenija od njih.

Njima je bila, a i jeste, potrebna ljubav. Ne ona izražena poklonima, riječima ili automatski nasmiješenim licima. Njima je potrebna sigurnost i povjerenje koje im može pružiti samo istinski vjerna obitelj, koja je i sama tu ljubav od Boga dobila.

Danas se djeci priča bajke o malom Isuseku, a ne objašnjava silnu veličinu Njegovu.

Ne priča se o neopisivoj ljubavi i milosti. Nitko im nije rekao da se obrate svom moćnom Spasitelju, a ne maloj nemoćnoj bebi u jaslama?

Usput rečeno, Isus nikada nije bio malen. Rodio se (utjelovio), kao čovjek, ali je oduvijek bio Veliki Bog!

On je bio i jeste svjetlo ljudima i želi da i mi budemo svjetlo i širimo tu svjetlost

Obiteljske molitve su vrlo rijetke. Negdje se ponekad moli prije jela i to se tek makinalno preko grudi učini pokret u jedva prepoznatljivom znaku križa.

Zar itko može misliti da je na takav način odao čast i zahvalnost Bogu?

Ljubomora i zavist pretvaraju se u mržnju i okrutnost. Himbenošću se prikriva laž, zločin, otimačina, preljub i mnogo toga što spada pod isti naziv: grijeh.

Svi se pitamo kamo ide taj svijet? Svi se pitaju, a rijetko tko pogleda u sebe, u svoju najbližu okolinu. Postaju nam jasnije Isusove riječi kada je rekao da će se bezakonje umnožiti a ljubav ohladnjeti.

"Razmahat će se bezakonje i ohladnjeti ljubav mnogih. Ali tko ustraje do svršetka, bit će spašen." (Matej 24:12+13)

Ima li itko tko bi mogao reći da se ove riječi nisu obistinile?

Kada bismo shvatili da nismo osuđeni i primorani na tu našu osamljenost, makar to i duboko u sebi skrivali, naš bi se život promijenio.

Većina će reći: ja nisam osamljen, imam svoju ženu ili muža, imam djecu, prijatelje. Imam svoje razonode i užitke. Mogu raditi što hoću i ići kamo god hoću.

Kakva neiskrenost ili zablude! U najidealnijem braku pojavljuju se trenutci praznine i nedostatci.

I najbolji prijatelji mogu zakazati. Djeca napuštaju roditelje, a roditelji su često nemoćni da pomognu djeci. U beznadnim prilikama, kada su moć i znanje nemoćni, moćan je samo Bog. Postoji jedan vakuum koji vapi za ispunjenjem, a njega samo Bog može ispuniti.

Svaki čovjek ima savjest. Istina da je nekada ta savjest već mrtva ili samo uspavana, ali opterećena savjest je veliki teret za svakoga.

Tko može skinuti to breme s naše savjesti? Tko može oprati svaki grijeh, pa čak i onaj kojeg nismo svjesni? Samo i samo Gospodin Isus Krist!

Zašto mnogi vuku to teško breme na svojoj savjesti, kada Isus još i danas zove:

"Dodite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim. Uistinu, jaram je moj sladak i breme moje lako."

(Matej 11:28+30)

Pogled na stanje žitelja ove zemlje je užasavajući i crn, ali ne mora takav i ostati, barem ne za one koji hoće ugledati svjetlost. Mislim da već mnogi znaju, ali ja ću još jednom naglasiti:

Isus je ta Svjetlost! Isus je ta ljubav koja nam je svima tako silno potrebna.

Makar to i ne glasno priznali, sami sebi ne možemo lagati.

Da su mnogi od tih osamljenih ljudi prihvatili tu svjetlost i došli joj bliže, ta svjetlost bi i u nama svjetlila.

Oproštenje, oslobođenje i spasenje se ne može kupiti. Ono se ne može zaraditi. Ono se može samo milošću Božjom primiti.

Doći k Isusu i prihvatiti ga, znači samo odreći se grijeha i teret predati Isusu.

Ne odričemo se ničega što je korisno za nas – samo onog što je štetno po naš fizički i duhovni život.

Za uzvrat nam Isus daje mir i utjehu. Daje nam pomoć u svakom pogledu. Obećao je da će biti uz nas uvijek, do svršetka svijeta. Praznina i osamljenost će proći, jer je On s nama.

Ono glavno još nisam rekla: dati će nam život vječni!

Što? Kažete da vam je važno ono danas, a baš vas briga što će biti na kraju. Nemojte glumiti! Svaki, pa i najveći nevjernik povremeno dođe u situaciju da se zapita, a što poslije smrti; a što ako Boga ima, ako zbilja postoji život vječni?

Tada ćete biti u nezavidnoj situaciji. Sami, bez prijatelja, roditelja, svih bližnjih stati ćete pred Boga, Isusa, koji će suditi žive i mrtve.

Što ćete mu onda reći? Ne možete mu reći da niste znali, niti uljepšati ili umanjiti svoj grijeh, jer je pred Njim sve otkriveno, nitko, ama baš nitko se ne može sakriti.

Sada još vlada milost, ali onda će doći sud.

Neshvatljivo je da može postojati netko tko odbija milost, život, pomoć i utjehu, a bira osamljenost, grijeh i propast, a ona je uistinu neminovna.

"I kao što je ljudima jednom umrijeti, a potom na sud, tako i Krist: jednom se prinese da grijehe mnogih ponese, a drugi će se put - bez obzira na grijeh - ukazati onima koji ga iščekuju sebi na spasenje." (Hebrejima 9:27+28)

"Jer pisano je: Života mi moga, govori Gospodin, prignut će se preda mnom svako koljeno i svaki će jezik priznati Boga. Svatko od nas će dakle za sebe Bogu dati račun."

(Rimljanima 14:11+12)

PSALAM 33 18-22

*"Oko je Jahvino nad onima koji ga se boje,
nad onima koji se uzdaju u milost njegovu:
da im od smrti život spasi,
da ih hrani u danima gladi.
Naša se duša Jahvi nada,
on je pomoć i zaštita naša.
Srce nam se u njemu raduje,
u njegovo sveto ime mi se uzdamo.
Neka dobrota tvoja, o Jahve, bude nad nama,
kao što se mi u tebe uzdamo!"*

U OBRANU OVCE

Djela apostolska 8:32

"A odlomak iz Pisma koji je čitao, bijaše ovaj: Vodili ga na klanje kao ovcu; kao što je janje nijemo pred onim koji ga striže, tako On ne otvara usta svojih'."

Često puta slušam podrugljive riječi i gledam posrpan osmjeh, pri spominjanju usporedbe vjernika (kršćana), s ovcom. Spominje se ovca kao glupa životinja, kojoj je jedino svojstveno da slijedi pastira. U tom kontekstu poruga ide i vjericima koji nisu sposobni mučnuti svojom glavom već se slijepo oslanjaju na svog pastira, Isusa Krista.

Zar sam jedina koja razmišljam o ispravnosti tog podsmijeha? Što više razmišljam, uviđam kako je ovca itekako mudra kada je uvidjela da pod zaštitom i vodstvom svog pastira ima jedinu moguću zaštitu i sigurnost.

Mudro je uvidjeti svoju slabost i nemoć, te se osloniti na sigurnu zaštitu.

Istina je da i neke ovce stradavaju. Vukove ne krasi mudrost, ali zato obiluju lukavošću. Oni ne napadaju ovce kada su zbijene u stadu, već onda kada se pojedina, obično mlada ovca, odvoji od stada; kada zaluta i ostane sama. Zbog odvojenosti, ona ne čuje glas pastira koji je traži i zove.

Ponekad je pastir pronađe zapretenu u grmlju i šipražju, pa ju svojom palicom izvlači iz njega. On često tako iznemoglu ovcu stavlja na svoje rame i dovodi u sigurnost svog stada.

Uspoređujući vjernike s ponašanjem ovce, mogu se vidjeti mnoge sličnosti.

Ako smo iskreni, moramo priznati da ima takvih situacija u kojima nam nikakav razum, ni inteligencija i edukacija ne mogu pomoći ili ublažiti naš očaj. U životu ima etapa na kojima moramo uvidjeti svu svoju nemoć.

Maksim Gorki je rekao: "Čovjek, kako to gordo zvuči"! Jeste, biti Čovjek, pisano velikim slovom, možda zvuči i gordo, ali koliko gordo izgleda čovjek nakon udarca kamiona, ležeći na cesti, raskomadani i u lokvi krvi?

Koliko gordo se može osjećati čovjek držeći na rukama svoje mrtvo dijete? Priznajmo da smo slabi, a često i nemoćni.

Zar ne bi bilo dobro posegnuti za mudrošću ovce i potražiti zaštitu od onog tko je jači od nas? Mislim da bih ovdje trebala navesti, već u ovoj knjizi navedeni stih iz Svetog pisma, koji u Evanđelju po Mateju 11:28+29. kaže :

"Dodite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas okrijepiti. Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim."

Da, to je rekao Isus Krist, brižni Pastir. On nije došao nasilno preuzeti bilo kakvo stado. Svojom je krvlju i smrću na križu otkupio stado koje s ljubavlju poziva da ga dragovoljno slijedi. Isus Krist ne obećava ružama posuti životni put; naprotiv, On nas poziva da uzmemo na sebe svoj križ i da idemo za Njim. Ono što nam je On obećao je stalna Njegova zaštita i pomoć, utjeha, snaga i vodstvo.

On ne mijenja okolnosti, ali mijenja nas, kako bismo s vjerom pobijedili poteškoće na putu do cilja. Zar onda nije mudro postupiti kao ovca i staviti se pod zaštitu i vodstvo moćnog Pastira?

Istina da se i kod vjernika nađu neki koji zalutaju od "stada" i skrenu s puta. Sotona u vučjoj koži spreman je da proždre one koji se udalje od zaštite Pastira. Isus Krist neumorno poziva, ali nikoga ne prisiljava da ga slijedi.

Onima koji se kaju, oprašta i ljubi ih kao da nikada nisu sagriješili. Psalmist David prepoznao je dobrobit tog vodstva i zapisao u psalmu 23:2+3:

"Jahve je pastir moj: ni u čem ja ne oskudijevam , na poljanama zelenim on mi daje odmora. Na vrutke me tihane vodi i krijepi dušu moju. Stazama pravim on me upravlja radi imena svojega".

David je bio kralj i zacijelo mu nije manjkalo inteligencije i nije patio od osjećaja manje vrijednosti, a prihvatio je biti ovca pod Božjim vodstvom.

Mnogi se oglašuju na taj poziv i neće prihvatiti Kristovo vodstvo. Oni lutaju sami bez vodstva, bez pomoći i utjehe. Lutaju i izgube se, nažalost za cijelu vječnost.

Na kraju bih samo rekla da se Isusa uspoređuje i naziva Janjetom. Gledajući tako, onda je taj naziv pohvala i priznanje, a nipošto poruga i poniženje.

Kada osjetite poziv koji vas zove k Isusu, znajte da je On rekao u Ivanu 10:27-31:

"Ovce moje slušaju glas moj; ja ih poznajem i one idu za mnom. Ja im dajem život vječni te neće propasti nikada i nitko ih neće ugrabiti iz moje ruke. Otac moj, koji mi ih daje, veći je od svih i nitko ih ne može ugrabiti iz ruke Očeve. Ja i Otac jedno smo."

I ja mogu reći:

Hvala Ti, Gospodine, što sam ovca u Tvom stadu i što sam našla mir i sigurnost pod Tvojim svetim vodstvom.

NA RUBU SPOZNAJE

Sada, kada počinjem pisati, postaje mi jasno da je čovjek uvijek na rubu neke nove spoznaje.

Kada se učini da si konačno jasno prepoznao ono što ti je samo maglovito treperilo u svijesti, vidiš da to nije kraj i da jedan odgovor otkriva novo pitanje.

Začudjuće je otkriti da si sve vrijeme traženja očekivao nešto vrlo zamršeno i komplicirano, a otkrio potpuno jednostavan odgovor. Nikako nam nije jasno kako to već pri prvoj pomisli nismo shvatili i prepoznali.

Očito da na svim područjima znanosti, vjere ili umjetnosti, u našoj svijesti maglovito treperi spoznaja. To bih mogla usporediti s onim, kako u narodu kažu kada se ne mogu nečeg sjetiti: "Ma na vrh jezika mi je!"

Tako je došlo i do velikih otkrića. U jednom trenu je bilo maglovito i tek naslućeno, da bi već u slijedećem bilo prepoznato.

Nije mi bila namjera da se upuštam u neku filozofsku raspravu. Spoznaja o kojoj pišem događa se na vjerskom području.

Sjećam se da sam nakon mog obraćenja rekla: "Sve sam to i prije znala, ali nisam shvaćala", a nisam shvaćala jer je to bilo tako nevjerovatno jednostavno. Na vjeru sam gledala samo umom, a ne i duhom.

U jednom se trenutku desi nešto kao "klik!" i ti shvatiš ono što je bilo očito, ali tebi nepoznato.

To je, kao da netko slijep stoji pred prekrasnom umjetničkom slikom, ali je ne vidi. Upozorili su ga na tu sliku, ali je on potpuno nezainteresiran, jer je ne vidi.

Na ovom svijetu se događaju mnoge stvari, ali mi ih nismo svjesni. Možda nam se učini na trenutak kao da ćemo se sjetiti, ali je ono već zamagljeno u našem umu.

Tako se događa i s čudima, čemu bih željela posvetiti nekoliko redaka.

Riječ čudo, sama je po sebi vrlo poznata, ali ono što pojedinci misle o njoj je vrlo različito.

Neki pri tom misle na čuda prirode, na čuda medicine, na izmišljena ili lažna čuda, pa čak i neki na Biblijska čuda iz Starog zavjeta. Samo rijetki i to nanovo rođeni vjernici, vide, vjeruju i doživljavaju i dan-danas stvarna čuda.

Kada ti ljudi svjedoče o čudima koja su doživjeli, budu ismijani, proglašeni zanesenjacima lašcima pa i gore.

Neki ljudi ih prikazuju kao prirodna čuda, a pri tome i ne pomišljaju na Onoga koji je kreirao prirodu i ustanovio prirodne zakone. Sve što se u prirodi događa je svjesna tvorevina našeg Stvoritelja.

Tvorevina sama po sebi ne bi mogla išta pokrenuti da to već nije Stvoritelj ugradio u nju. On jedini može, a to ponekad i čini, izmijeniti tok događaja. On je to već i nekoliko puta učinio.

Sjetimo se Noinog vremena, a to piše u Knjizi postanka 8:21+22:

"Jahve omirisa miris ugodni pa reče u sebi: »Nikad više neću zemlju u propast strovaliti zbog čovjeka, ta čovječje su misli opake od njegova početka; niti ću ikad više uništiti sva živa stvorenja, kako sam učinio.

Sve dok zemlje bude, sjetve, žetve, studeni, vrućine, ljeta, zime, dani i noći nikada prestati neće".

Bog je izmijenio prvotno stanje i postavio novo pravilo. Tu odluku je mogao donijet jedino On, a nikako sama priroda, jer ona je od Boga stvorena i samo njezin Stvoritelj ju je mogao "reprogramirati". Ljudi to nazivaju čudom, ali za Stvoritelj je to bila sasvim obična intervencija.

Sjetimo se kako je prorok Izaija prorokovao Ezekiji da će umrijeti. Kada je Izaija otišao, Ezekija se sa suzama u molitvi obratio Jahvi.

Dok je Izaija odlazio, čuo je glas Jahvin, koji mu je rekao da se vrati i da kaže Ezekiji, da je čuo njegov plač i molitvu, te da ju je uslišao i da neće umrijeti. I o tome piše u 2. Kraljevima 20:9. Ezekija, je poput većine ljudi, u nevjerici tražio znak od Izaije:

"Izaija odgovori: "Evo ti znaka od Jahve da će učiniti što je rekao: hoćeš li da se sjena pomakne za deset stupnjeva naprijed ili da se vrati za deset stupnjeva?"

Ezekija još uvijek nije bio uvjeren te je nastavljao:

"Ezekija odgovori: "Lako je sjeni pomaknuti se deset stupnjeva naprijed! Ne! Neka se sjena vrati natrag za deset stupnjeva!"(20:10)

"Prorok Izaija zazva Jahvu i on učini da se sjena vrati za deset stupnjeva. Sišla je za deset posljednjih stupnjeva na Ahazovu sunčaniku." (20:11)

Izaija je imao iskustvo i spoznaju. Niti trenutak nije sumnjao da će Jahve djelovati. Bio je svjestan da to nije njegov čin već Jahvin

Ezekija nije imao tu spoznaju i gledajući u Izaiju, sumnjao je, ali kao u rijetkim prilikama, Jahve mu je dao znak.

Ima više primjera iz kojih se vidi da Bog, i to jedino Bog vlada prirodom i da može svojom voljom intervenirati i mijenjati događaje. Još ću navesti samo jedan slučaj, a to je bilo kada su se Izraelci borili s Amorejcima i pobjeđivali ih. Tada se je Jošua obratio Jahvi.

:"Onoga dana kada Jahve predade Amorejce sinovima Izraelovim, obrati se Jošua Jahvi i poviče pred Izraelcima:

"Stani, sunce, iznad Gibeona, i mjesече, iznad dola Ajalona!"

I stade sunce i zaustavi se mjesec sve dok se nije narod osvetio neprijateljima svojim. Ne piše li to u knjizi Pravednika? "

I stade sunce nasred neba i nije se nagnulo k zapadu gotovo cio dan. Nije bilo takva dana ni prije ni poslije da bi se Jahve odazvao glasu čovječjem." (Jošua 10:12-14)

Tako piše u Bibliji. Većina pripadnika raznim denominacijama samo površno čuje ili čita ta izvješća. Čita ih poput članaka u dnevnom tisku i misli: možda je istina, a možda i nije?

Neki pak misle da zato što piše, mora biti i istina. Tek rijetki će dublje razmišljati o uzroku i posljedicama, ali tome neće pridati nikakvu važnost, jer to se dogodilo nekada davno i nekim stranim ljudima.

Malo ima onih koji ih mogu zamišljati u ovo, naše vrijeme

Ipak, Sveto pismo u Novom zavjetu navodi i mnogo više takvih događaja.

Sjetimo se samo svega što je Isus činio. On je iscjeljivao bolesne, uskrisio mrtve, a vladao je i prirodnim elementima. Navesti ću samo jedan slučaj kada su učenici s Isusom plovili u jednoj malo lađici, s jedne strane jezera, na drugu obalu.

U to vrijeme se iznenada podigao vjetar i uzdigao valove, pa su se našli u opasnosti. O tome postoji zapis u Evandjelju po Mateju 8:23-27:

"Kad uđe u lađu, podoše za njim njegovi učenici. I gle, žestok vihor nastaje na moru tako da lađu prekrivahu valovi. A on je spavao.

Oni pristupiše i probudiše ga govoreći: "Gospodine, spasi, pogibosmo!"

Kaže im: "Što ste plašljivi, malovjerni?" Tada ustade i zaprijeti vjetrovima i moru te nastaje velika utiha. ²⁷**A ljudi su u čudu pitali:**

Tko je taj da mu se i vjetrovi i more pokoravaju?"

PRAZNINA

"U srcu svake osobe postoji vakuum oblikovan Božjom rukom. I nikad se ne može ispuniti nikakvom stvari stvorenom ljudskim radom. Može ga ispuniti samo Bog, kojega je moguće upoznati kroz Isusa Krista."

U cijelosti se slažem s izjavom Blaise Paskala. Mnogo godina sam mislila da je to nešto što se samo meni događa, a tek mnogo kasnije sam čula brojne ljude da govore o praznini u svom životu.

Ta je praznina o kojoj govorim, skoro opipljiva, jer je bolna i vrlo primjetna. Ona bolno i očajno vapi za ispunjenjem, a tako malo ima onih koji o njoj propovijedaju i ukazuju kako je ispuniti.

To je čežnja za nečim, a ne znaš za čim i ne znaš kako izgleda ni kako se zove. Bez obzira što ti se događa, osjećaš da to nije to. Ne znaš što ti nedostaje i za čim zapravo čežneš.

Možda bih to mogla, barem približno prisposodobiti čežnji mlade djevojke koja čežne da upozna ljubav za koju sluti da je veličanstven osjećaj, ali si ga ni približno ne može zamisliti.

Bilo je vrijeme u mom životu kada sam mislila da će slikarstvo donijeti puninu u moj život.

Slikala sam s oduševljenjem i sa zebnjom očekivala samostalnu izložbu; zatim s još većom zebnjom listala likovne kritike. Kada se sve završilo, nakon izložbe, novinara i povoljne kritike, zastala sam i zapitala se: "...a što sada?"

U tom iščekivanju je bila nada da će mi uspjeh donijeti puninu, ali se ta nada izjalovila, jer je praznina sada još više dolazila do izražaja.

Milost Božja je bila za mene, što sam prepoznala poziv Duha Svetog i odazvala se tom pozivu. Nakon toga, sve se je odvijalo vrlo brzo.

Što sam se više približavala Bogu, On mi je pokazivao da je uz mene. Sve više mi je otvarao duhovne oči i ja sam svakim

čitanjem stihova iz Biblije prepoznavala stihove koji su upravo meni govorili.

Svaka propovijed koju sam slušala, izgledalo je da je upućena baš meni. Bilo je tako mnogo toga što sam trebala saznati i primijeniti u svom životu, a ja sam bila zaista gladna te duhovne hrane.

Prazninu u mom životu ispunila je ljubav. Mislila sam da je to moja ljubav za Gospodina, a to je zapravo bila Njegova ljubav prema meni.

Dogodilo mi se ono što se biblijskim rječnikom zove: nanovo rođenje. To je tako divno stanje u kojem osjećaš da je sav teret skinut s tebe. Nema više osjećaja krivnje, samoće i praznine. Sva težnja je usmjerena na jedan čisti, Bogu ugodan život. Ono što se prije moglo nazivati odricanjem, sada je prestalo biti želja ili potreba. Ništa se više nije događalo prisilom, već iz čiste ljubavi, kao želja, a ne zapovijed.

Sada sam znala da je Isus bio Onaj za kim sam i ne znajući čeznula. On mi je ispunio prazninu koju niti jedan čovjek nije bio u stanju ispuniti. On mi je dao sve što može dati samo Bog. Žalosno je u svemu tome, što mi nitko to nije rekao; što unatoč polascima u tradicionalnu crkvu i propovijedima, nikad nisam o tome čula i saznala.

Ne mogu se dovoljno zahvaliti na divnoj milosti kad je to učinio Gospodin, kroz Duha Svetoga.

Mnogo puta sam pročitala svoju Bibliju od korica do korica no jednog dana, kada sam bila na koljenima u molitvi, postala sam svjesna drugog dijela biblijskog stiha u Ev. po Ivanu, 10:10,

:"...-Ja sam došao da ovce imaju život i da ga imaju u izobilju."

Sjetila sam se brojnih propovjednika u Americi, Kanadi, Australiji, Njemačkoj i td., koji baš taj stih propovijedaju, ali u sasvim drugom kontekstu. Oni ga tumače kao materijalni dobitak, odnosno bogatstvo.

Kakva besmislica je i neoprostiva šteta za vjernika kome oni propovijedaju da je Isus umro i uskrsnuo da bi oni bili bogati i da bi mogli zadovoljiti materijalne prohtjeve.

Nisam teolog, ali sam aktivni vjernik koji je doživio ispunjenje ovog stiha u svojem životu.

Sada mi je postao potpuno jasan sadržaj tog stiha.

Pismo nam kaže da nismo samo tijelo, već da osim tijela imamo duh i dušu.

Za tijelo i njegove potrebe imamo odgovor u Evandjelju po Mateju, 6:31-33

:"Ne brinite se tjeskobno i ne govorite: Što ćemo jesti ili što ćemo piti, ili u što ćemo se obući?! – to sve traže pogani – jer zna Otac vaš nebeski da vam je to sve potrebno.

Zato najprije tražite kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, a to će vam se nadodati"

Toliko o tijelu i ispravnosti o prosperitetu.

Nisam filozof i ne želim se upuštati u definiciju ljudske duše, već i zato, jer koliko religija i para- religija ima, toliko ima i definicija duše.

Ono što želim reći kao vjernik, jeste da je duša besmrtna i da se smatra temeljem samosvijesti, jedinstvenim za određeno ljudsko biće. Ona je temelj utjelovljenja, izvor misli, pa prema tome znanja i planiranja. U njoj se začinju misli koje tijelo provodi u djelo.

Čovjek može biti krajnje uspješan u svojim planovima i djelima, ali time je dostigao samo sklad tijela i duše, a to nije dovoljno. Tada nastaje ona praznina, onaj vakuum o kojem sam ranije govorila, a što je i Pascal, u samo nekoliko riječi, tako dobro opisao.

Sada je već očito da duh nije došao do izražaja i da je na tom mjestu vakuum koji žudi za ispunjenjem. Blago onima koji su saznali da tu prazninu može ispuniti samo i jedino Bog.

U hrvatskom jeziku su riječi duh i duša, vrlo slični, što u engleskom nije slučaj. Engleska riječ za dušu je soul, a za duh je spirit; tako se lakše može uočiti razlika. U grčkom: psykhe (psiha) i pneuma – dok je latinski duša anima, a duh spiritus.

Razlika je u riječi, ali i u njenom značenju.

Duh je taj koji nas povezuje s Bogom.

Duh je taj koji teži za Bogom, pa i Duh Sveti je Bog. On je treća osoba presvetog Trojstva: Bog Otac, Bog Sin i Bog Duh Sveti.

Prije no što je Isus uzašao na nebo rekao je svojim učenicima da će im poslati Duha Svetoga. O tome piše u Evanđelju po Ivanu, 16:13-15,:

"A kada dođe on, Duh Istine, uvest će vas u svu istinu. On neće govoriti sam od sebe, već će govoriti što čuje i objavit će vam buduće. On će mene proslaviti, jer će uzeti od onoga što je moje i to objaviti vama. Sve što god Otac ima pripada meni. Zato vam rekoh da će uzeti od onoga što je moje i da će to objaviti vama."

Čovjek je sazdan tako da ne može doseći puninu u svom životu, ako ta praznina nije Božjim Duhom ispunjena.

Ono naše pravo ja, ne nalazi se u našem mesnatom srcu i osjećajima, niti u našoj glavi i umu, bez kojih bismo tjelesno bili mrtvi, već u našem duhu koji potpuno funkcionira samo onda kada je skladno povezan s Božjim Duhom.

Sve ostalo je nesklad. Kada u nama nije Božjom rukom uspostavljena harmonija duha, duše i tijela, sva naša mudrost, blagostanje, pa čak i zdravlje, ne mogu nam dati onu puninu, za koju je Isus rekao da je došao, da bi mi (ovce), imali puninu života.

Ma kako bio čovjek razumno biće, njegov ga razum bez Božjeg otkrivenja, neće dovesti do sklada i punine života.

Svijest o tome da nam je potrebno Božje vodstvo, vrednija je od bilo kakvog značajnog znanstvenog otkrića. Ne iznenađuje što je sam Isus rekao u molitvi (Matej, 11:25):

"Slavim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si ovo sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima."

Bog nas je stvorio kao tjelesna bića, dajući nam umne i duhovne sposobnosti. Ipak, većina nas prolazi kroz život samo kao dvije trećine osobe. Razvili smo se tjelesno i umno, ali ne i duhovno. Nećemo biti potpuni sve dok ne upoznamo Boga, i to kroz osobu Isusa Krista. To je jedini način da duhovna praznina u nama bude ispunjena.

PSALAM 62:6-9

*"Samo je u Bogu mir, dušo moja,
samo je u njemu nada moja.
Samo on je moja hrđ i spasenje,
utvrđ moja: neću se pokolebatí.
U Boga je spasenje moje i slava;
Bog mi je hrđina sílna, utočište.
U nj se, narode, uzđaj u svako doba;
pred njim srca izljevajte:
Bog je naše utočište!"*

TRAŽIMO DUHOVNU SNAGU I PUNINU DUHA SVETOGA

Ovaj članak pišem u nadi da će ga mnogi pročitati i da će se bar neki zamisliti o ispravnosti i snazi svoje vjere i vjerovanja. Uočljivo je naime, da neki slijede ljudske odredbe ili tradiciju, a uopće nisu svjesni da mnogo toga ne samo da nije Božja riječ, već se i protivi Božjoj volji i zapovijedi.

Želim da ovaj članak potakne one koji "gladni prolaze uz Božji, bogato prostrt stol".

To nije samo pusta izreka, jer to mogu svjedočiti oni koji su na Svetom pismu utemeljili svoju vjeru. Utemeljiti, znači upoznati Božju riječ i po njoj postupiti. U tome postoji jedan određen redoslijed. Ponajprije trebamo vjerovati da je ta Riječ istinita i da je Isus (Druga Božanska Osoba), naš Spasitelj.

Vjerujući u to, mi spoznajemo da smo grešnici, te da nam naši grijesi opterećuju savjest i obezvjeđuju naš život.

Sada je itekako važno prepoznati da je Isus naš Spasitelj i Njemu priznati žaljenje zbog svih naših grijeha i moliti ga za oprostjenje grijeha.

Poznajemo li Bibliju, znati ćemo da Isus oprašta sve grijeha za koje smo se iskreno pokajali. Za Njega nema velikih i malih grijeha – On ih sve oprašta. Isus mrzi grijeh, ali ljubi grješnika. Doživjevši tu veliku milost oprostjenja i oslobođenja, osjećamo silnu zahvalnost, ali i veliku ljubav za našeg Spasitelja, Gospodina Isusa Krista.

Doista možemo osjetiti i prepoznati poziv Duha Svetoga, da krenemo korak dalje. Korak dalje znači prihvatiti Božju ispruženu ruku i s oduševljenjem mu predati svoj život. To znači ne samovoljno griješiti i živjeti po Božjoj riječi, a Isus kaže:

"Podite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju. Tko uzvjeruje i pokrsti se, spasit će se, a tko ne uzvjeruje, osudit će se". (Marko 16: 15+16)

Tko zaista ljubi Spasitelja, taj će se žarko željeti krstiti pravim biblijskim krštenjem, to jest podronjenjem u krsnu vodu, u kojoj stari čovjek umire i biva pokopan u vodenom grobu, a izranja iz vode kao nanovo rođeni čovjek.

To doslovce znači da je nanovo rođen. Nanovo rođen je zato što Isus ne popravlja čovjeka, već čini sve novo. On nije samo oprostio grijeh, već je i oslobodio nanovo rođenu osobu, da ne robuje grijehu te da više ne mora grijешiti.

Pod takvim okolnostima nastupa Isusovo obećanje da će nanovo rođenu osobu krstiti Duhom Svetim. Isus krsti Duhom Svetim, a potvrda toga je govor u jezicima. Govorim o istinskom krštenju i istinitom govoru, a ne nekim falsifikatom kojim se mnogi lažno diče.

Pri tom krštenju krštenik dobiva i Silu Duha Svetog. Ta sila se očituje snagom vjere, pri svjedočenju i širenjem Evanđelja; mnogim darovima Duha Svetoga i uopće pri predanom služenju Gospodu. Postigavši sve to, mi ne smijemo stati! To bi bilo pogubno za naš napredak da postignemo ono na što nas je Gospod pozvao.

"Naprotiv, kao što je svet Onaj koji vas pozva, i vi budite sveti u svemu življenju Ta pisano je: Budite sveti jer sam ja svet." (1. Petrova 1:15+16

Sada dolazim do onog zbog čega sam i počela ovo pisati, jer za one koji to još nisu postigli nedostižan je nastavak.

Sada se obraćam nanovo rođenoj djeci Božjoj, jer ne želim da zakopaju talente koje su od Boga dobili, već žarko želim da ih umnože.

Do sada smo govorili o Spasitelju prije Njegove smrti i slavnog uskrsnuća. Sada djeco Božja, želim vas potaknuti da slijedimo uskrslog Sina Božjeg.

On nije više onaj Isus kojemu su pljuvali u lice i bičevali ga. On nije više onaj Isus koji nema kamo glavu položiti, koji luta od sela do sela da bi ljudima donio Evanđelje, oslobodio ih

okova grijeha i pokazao im da Bog ima za njih nešto mnogo boljeg i što mogu doseći Njegovom milošću.

Želim vas podsjetiti da je Isus uskrsnuo i da sada boravi u Božjoj slavi. Želim da shvatimo da je uskrsli Isus sada Kralj! Možemo li si predočiti što to znači biti Kralj nad kraljevima? Biti Gospodar nad svim Gospodarima?

Onaj kojem je sve moguće i za kojeg nema ni u kom smislu ikakvog ograničenja i da taj Isus nas poziva da ga slijedimo? Kralj koji nas poziva da ga slijedimo je Kralj beskrajno bogat milošću i ljubavlju koju nam obilno želi dati.

Kada nas zove, On nam je spreman dati snagu i moć da ostvarimo ono na što nas poziva. On nam otvara sva vrata, daje darove Duha Svetoga u kojima se krije Sila za svaku potrebu. Djeco Božja! Sada kada smo nanovo rođeni i postali od Božjih stvorenja, djecom Božjom, budimo kraljevska pratnja velikog Kralja! Zar ne piše u Bibliji:

"A vi ste rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod stečeni da naviještate silna djela Onoga koji vas iz tame pozva k divnom svjetlu svojemu"..(1. Petrova 2:9)

Djeca Božja ne gladuju – Bog ih hrani. Djeca Božja više ne moraju biti slaba i bespomoćna, jer sam Gospod stoji uz njih. Ona mogu pomagati jedni drugima, ali i onima koji nemaju tu silu. Jednostavno, sve nam je moguće, jer je On s nama! Shvatimo da smo slabi samo onda kada ne zatražimo Njegovu snagu, ljubav i mudrost a On nas upravo na to poziva. Istina, Bog poziva umorne i slabe, ali samo zato da im dade mir i snagu, ali one koji se žele služiti Njegovom silom, On poziva da budu Njegovo Kraljevsko svećenstvo.

Ne one koji su na visokim položajima ili na teološkim fakultetima obrazovani. Ne! On zove one koji su spremni tražiti i primiti Silu Duha Svetoga. One kojima je to prioritet i koji su spremni u Njegovo ime s ljubavlju služiti da se Njegovo djelo širi i raste. Zato je jačanje zajedništva vrlo važan zadatak.

Shvatimo da je onaj grešni čovjek, sazdan od praha i blata, umro i pokopan u krsnoj vodi, a da ste sada nanovo rođeno dijete Božje.

On od nas traži potpunu predanost i poslušnost Njegovoj riječi, ali nam daje Silu i autoritet za tu kraljevsku službu. On nas ljubi – ta umro je za nas!

Veliki smo u Njegovim očima! On nam je dao toplo, mesnato srce da bismo ga upotrijebili za Njegovo djelo.

Prestani biti malen i nesposoban i slijedi uskrslog Isusa, svemoćnog Kralja.

Traži i moli da i na tebe padne dio Njegova sjaja. Nastupaj s Kristovim autoritetom, jer bez toga nema uspjeha.

Što nam drugo preostaje već da usrdno molimo da nam Gospod daje Silu Duha Svetoga, mudrost i ljubav, kako bi nas pozvao da budemo Njegovo Kraljevsko Svećenstvo .

PSALAM 49:29-31

*"Zemlju će posjedovati pravednici
i živjet će na njoj dâvijekâ.
Pravednikova usta mudrost kazuju,
a jezik njegov govori pravo.
Zakon mu je Božji u srcu,
ne kolebaju se koraci njegovi. "*

DRAGOCJENI BISER

Razmišljam na što nas je Isus ovim riječima htio upozoriti? U svojim mislima uspoređujem trgovca s čovjekom koji uporno traži vrijednost koja će dodati veći i snažniji smisao njegovom životu.

U ovom slučaju, čovjek ni ne zna što je zapravo pravi smisao njegovog života.

Taj čovjek zna da njegovo traganje nije prazna tlapnja i da je na tragu pravog odgovora, ali koji ne može dobiti, jer ne zna postaviti pravo pitanje.

On traži, pa čak i kada odustaje od traganja, duboko u sebi zna da postoji nešto veće i mnogo više od onoga što on može dokučiti.

Čovjek opipava tminu sluteći da će zasjati divna svjetlost kada se samo približi ili dotakne onog koji skriva sve odgovore.

Ljudi ni ne slute da im onaj koji ih zove, uopće ne skriva, već na sve moguće načine pokazuje i u usporedbama nastoji objasniti tajnu koja zapravo i nije tajna, ali je neprepoznatljiva onima koji lutaju u tami, do onog trenutka kada im božje svjetlo bljesne u tami.

U tom trenutku sve se mijenja.

Umjesto tame – svjetlo, umjesto nemira – mir, umjesto izgubljenosti – utočište.

Još ni sada čovjek ne razumije novo nastalu stvarnost. On osjeća samo želju da se još više približi tom svjetlu.

Ta svjetlost pruža toplinu, opraštanje i sigurnost. Ona nije više imaginarna.

Ona postaje stvarnost, a njeno čudesno ime je Isus.

Što mu se čovjek više približava, to jačom postaje želja da ide dalje, sve bliže i više.

On želi da se više nikada ne odvoji od toliko žuđenog utočišta.

Svaka čestica njegovog bića teži za tim da se s Isusom sve više sjedini i da trajno osigura to stanje duhovnog blaženstva, jer je

u tom stanju po prvi puta nema grižnju savjesti, jer mu je Isus oprostio sve grijehе, donio mir i sigurnost.

On zna, jer vjeruje, da može s povjerenjem Isusu predati sav svoj teret koji ga tišti, sve svoje boli i bolesti.

Ma što se dogodilo, takav čovjek osjeća istinitost riječi iz Svetog pisma: "Mi smo narod dobika."

Iz svake nevolje s Isusom izlazimo kao pobjednici.

Život uz Isusa je za čovjeka najveće blago!

Sada se mogu sasvim jasno razumjeti Isusove riječi kada kaže:

"....ode da proda sve što ima i kupi ga."

U tom stanju se više ne pitamo: "Čega se još trebam odreći? Što više ne smijem?"

Sada se pitamo, što bi smo mogli još učiniti da bi smo osigurali Isusovu prisutnost?

Što bi smo mogli promijeniti u svom životu, kako bi nam On bio bliže?

Tada ništa ne činimo, jer moramo, već iz čiste ljubavi gledamo u Isusa koji nam je postao Gospodar i radosno se podvrgavamo Njegovoj volji.

Čudno zvuči kada Isus kaže 'trgovac', jer na mnogo mjesta u Svetom pismu piše:

"...badava ste dobili..."

Da, bez novca, ali kada usporedimo s trgovinom, onda i te kako jasno vidimo da je ono što Isus od nas traži, nije novac, već ljubav, a ta ljubav u potpunosti uključuje potpunu predaju našeg cijelog bića i savršen život po Njegovoj riječi.

Tek tada možemo razumjeti kada kaže: "...dragocjeni biser.", jer taj dragocjeni biser je sam Isus Krist!

"....ode da proda SVE što ima i kupi ga."

Isus je naše spasenje otkupio svojim životom, plativši najveću cijenu smrću na križu Golgote.

Bog nam je darovao vjeru, a ona nam omogućava izvršavati ono što je cijena koju Isus Krist, koji je naš najsajjniji biser, traži od nas.

U Evanđelju po Mateju, 13:1+2 piše:

"Onog dana iziđe Isus iz kuće i sjede kraj mora. I slegnu se k njemu silan narod....."

On nije otišao u kraljevski dvorac i govorio okrunjenim glavama, niti bogatašku palaču i govorio imućnicima, niti u veleučilištima učenim glavama.

Ne! On je govorio svemu puku: bogatima kao i siromašnima: učenjacima, carinicima i ribarima.

On bi i danas govorio na trgovima pozivajući sve i svakoga tko bi htio slušati. Sve koji bi bili spremni prodati sve u zamjenu za najvrednije blago: jedinstveni, sjajni biser!

On danas ne govori na trgovima, ali zato Sveto pismo piše na svim jezicima i svim ljudima, da ne brinemo tjeskobno, jer kada smo s Isusom imamo Kraljevstvo božje sada i u vječnosti.

U Evanđelju po Mateju, 6:31-34, Isus pokazuje da zna sve strahove ljudi, ali i dobrotu Očevu koji brine za svoju djecu; zato kaže:

"Nemojte dakle zabrinuto govoriti: 'Što ćemo jesti?' ili: 'Što ćemo piti?' ili: 'U što ćemo se obući?' Ta sve to pogani ištu. Zna Otac vaš nebeski da vam je sve to potrebno. Tražite stoga najprije Kraljevstvo i pravednost njegovu, a sve će vam se ostalo dodati.

Ne budite dakle zabrinuti za sutra. Sutra će se samo brinuti za se.

Dosta je svakom danu zla njegova."

Za čovjeka je najveća vrijednost zadobiti Kraljevstvo božje, jer ono je vječno, a dobiti ga možemo jedino kroz Isusa Krista.

Između svih dragocjenosti, On je naše najveće blago.

On je dragocjeni biser zbog kojega se je vrijedno svega odreći, jer Njegovim dobitkom mi dobivamo, ne samo život vječni, koji počinje nakon obraćenja, već i prema Božjem obećanju i sve ostalo što nam je potrebno.

Mnogi misle da imaju vremena misliti na vječni život kada dođe starost i nastavljaju se sami boriti za goli opstanak ili bogatstvo i obilje koje mogu imati na ovom svijetu, a nisu niti svjesni da ne mogu pobijediti kada su sami u toj borbi.

Nekog malog dječaka su na ulici napali i ugrozili mnogo veći dječaci. Dječak nije zapao u bespomoćnu paniku. On se sjetio svog mnogo starijeg brata i zaprijetio: "Odlazite, ili ću pozvati svog velikog brata!"

Napadači su se sa strahom pogledali i bezglavo odjurili. Vidjeli su da dječak nije sam i da ima moćnu zaštitu.

Zar ćemo mi odustati od zaštite našeg najstarijeg brata, Isusa Krista?

Isus je Sin Božji, Kralj, naš Spasitelj, ali je djeci Božjoj i ljubljani brat.

Isus je naš dragocjeni biser. Ne nosimo ga u džepu, niti spremamo u trezoru već ga nosimo u svom srcu. Ne trebamo rasprodati imanjenje, jer ga ne možemo platiti niti kupiti novcem.

Isus je naše spasenje, a ono je dar od Boga.

Ono što trebamo učiniti je samo odreći se zla i grijeha i slijediti Njegovu riječ.

PALAM 512+13

"Nek' se raduju svi što se utječu tebi,

neka kliču sve dovijeka!

Štiti ih i nek' se vesele u tebi

koji ljube ime tvoje,

jer pravednika, Jahve, ti blagoslivljaš,

dobrotom ga svojom k'o štitom zaklanjaš."

GLAS PROROKA

Mihej 6:8 "Objavljeno ti je, čovječe, što je dobro, što Gospod traži od tebe: samo činiti pravicu, milosrđe ljubiti i smjerno sa svojim Bogom hoditi."

Sveto pismo je moje svakodnevno štivo. Volim čitati Novi zavjet jer u njemu nalazim smjernice, nadu i cilj svoga života. To nipošto ne znači da ne čitam i ne nalazim značajne primjere u Starom zavjetu.

Dogodilo se to i jutros, da mi je za oko zapeo stih iz Mihejevog 6. Poglavlja.

Mihej je bio izraelski prorok koji je živio između 742. i 701. godine prije Krista, a taj stih govori kao da je danas napisan. Zar se ne bismo trebali zamisliti nad ovom objavom?

Često sam čula izjave kao:

"Bog traži previše od nas !"

"Tko može držati sve te zapovijedi i ne griješiti?"

"Pa, svi smo mi samo ljudi!"

"Prirodno je griješiti."

Da, prirodno je, ako gledate na svijet ali nije duhovno. Bog nas je stvorio kako ne bismo griješili, ali svijet se izopačio, pa je zapravo griješiti, neprirodno, to jest protiv prirode, kakvu je Bog stvorio u nama.

Ljudi su uvijek spremni primiti svaku pomoć od Boga, ali se zapravo i ne pitaju što to Bog traži od njih i zašto to traži.

Zar je tako teško činiti pravicu drugome, i to upravo onu pravicu koju zahtijevamo za sebe? Teško nam je biti milosrdan prema drugima, a ne shvaćamo da mi sami doslovno ovisimo o milosrđu Božjem?

Trebali bismo biti svjesni da sve što jesmo i što imamo, zahvaljujemo Božjem milosrđu, a ne našoj zasluži.

Silan je gubitak za one koji žele sve sami postići i pri tome se busati o grudi i govoriti:

" To je moje! To sam ja stekao!"

Ja, ja i samo ja. Pri tome i ne misle da je to sve sam Bog omogućio.

Zamislite, da je Bog dopustio samo malu zapreku, cijeli bi se njihov plan srušio kao kula od karata.

Nasuprot, oni koji vjeruju u Kristovu prisutnost, vodstvo i pomoć, traže Njegov blagoslov, a on ne izostaje.

Kada i nastupe zapreke i poteškoće, mogu biti sigurni da će im Bog pomoći.

Kada bismo svjesno razmotrili, vidjeli bismo da On ne traži ništa za sebe. Sve što je objavio, objavio je za naše dobro.

Oni nevjerni Tome bi se začudili kada bi shvatili da je hoditi s Bogom za nas najveće dobro, pomoć i osiguranje koje nam niti jedno osiguravajuće društvo ne može pružiti.

Slijediti Božju riječ, uz Njegovu pomoć, ne samo da nije nemoguće, već je radost i nije teško, jer Bog od nas ne traži žrtve, već samo vjeru i poslušnost.

Prorok Mihej u istom poglavlju, u stihovima od 9 do 12 dalje govori:

"Jahvin glas viče gradu: 'Slušajte, vi velikaši i sabore gradski! Zar mogu podnositi krivo stečeno blago i patvorenu efu prokletu? Mogu li opravdati onoga koji se služi mjerom krivom, vrećom krivotvorenih utega? Bogataši vaši puni su okrutnosti, stanovnici vaši laž govore, varljiv je jezik u njihovim ustima'!"

(Efa je mjera za zapremninu od 45 l.)

Čitajući ove stihove, mogli biste pomisliti da ste ih pročitali ili čuli u jutrošnjim vijestima, a ne poruku proroka Miheja iz 7. Stoljeća! Samo, ne zanosite se!

Nije prorok govorio samo moćnicima. On govori i svima nama. Sveto pismo nije dosadna i zastarjela knjiga. Taj isti Bog se i nama u 21. Stoljeću obraća i nama objavljuje svoju volju. Vjerujmo mu kada kaže u 2. knjizi Ljetopisa 7:14-15:

".. i ponizi se moj narod na koji je prizvano Ime moje i pomoli se i potraži lice moje i okani se zlih putova, ja ću ga tada uslišati s neba i oprostiti mu grijeh i izliječit ću mu zemlju. "

Prestanimo govoriti tu notornu neistinu, da smo vjernici! Da smo vjernici, da vjerujemo, ali i živimo po Božjoj riječi, ne bi nas zadesile tolike nevolje! Da smo smjerno hodili s Isusom Kristom, On bi nam pomogao!

Još nije prekasno!

Dodimo k Isusu. Tražimo oprostjenje, činimo dobro. Ljubimo bližnje svoje, opraštajmo i Bog će biti uz nas.

On će nam pružiti ruku pomoćnicu. Vjerujmo Gospodinu, jer On je istiniti Bog.

Prorok Mihej ne izostavlja niti opomenu. On otvoreno i glasno kaže da će biti porušeni gradovi u kojima je bilo vraćanja i idolopoklonstva te će tim praksama doći kraj

"Zatrt ću iz tvoje ruke bakanje, vračara više nećeš imati; i zatrt ću u tebi sve kipove i stupove kamene. I ti se više nećeš klanjati pred djelom ruku svojih." (Mihej 5:11+12)

Bog (Jahve) tražio je od naroda (kako im je i objavljeno, da čine pravdu, ljube milosrđe i smjerno sa svojim Bogom hode (Mih 6,8).

Budući da to nisu činili, već su naprotiv činili mnoga zla i opaćine, prijeti im propast.

On u posljednjem 7. poglavlju piše o nepravdama i nepovjerenju među ljudima, nada se boljim danima i vapi Bogu za oprostjenje:

"Tko je Bog kao ti koji prašta krivnju, koji grijeh oprašta i prelazi preko prekršaja ostatka baštine svoje, koji ne ustraje dovijeka u svome gnjevu, nego uživa u pomilovanju? Još jednom, imaj milosti za nas! Satri naše opaćine, baci na dno mora sve grijehe naše!" (Mih 7: 18+19)

Podignimo i mi naše ruke i zavapimo Gospodinu da oprost
grijehe naše i da nam pomogne u nevolji!

Bog uvijek čuje molitvu pokajanja.

Ja mogu moliti za sebe, ali, jer je to osobna molitva to mora
svatko za sebe sam učiniti.

Put do spasenja je otvoren, ali ga moraš samo osobno i
dragovoljno prihvatiti.

Što ćeš ti učiniti? Odluka je tvoja: Krist i spasenje ili osuda za
grijehe?

Ja sam prihvatila Krista i nipošto ga se neću odreći!

MUDROST: 14-18

*"Plašljive su misli smrtnika
i nestalne su naše namisli.
Jer propadljivo tijelo tlači dušu
i ovaj zemljani šator pritiskuje
um bremenit mislima.
Mi jedva nagađamo što je na zemlji
i s mukom spoznajemo i ono što
je u našim rukama:
a što je na nebu, tko će istražiti?
Tko bi doznao tvoju volju
da ti nisi dao mudrosti
i da s visine nisi poslao Duha
svoga svetoga.
Samo tako su se poravnale staze
ljudima na zemlji
i samo su tako naučili ljudi što je
tebi milo i spasili se tvojom mudrošću."*

MALENI PRED BOGOM, ALI VELIKI U NJEGOVI OČIMA

Nije malen broj onih koji se osjećaju manje vrijednim pa tako i beskorisnim. Kada jednom shvatimo da osjećaj manje vrijednosti vodi u ne samo fizičku nego i psihičku bolest, vidimo da je taj osjećaj vrlo poguban za sve one koje obuzme. Prisjetimo se riječi iz Svetog pisma, koje su napisane u 2. Korinćanima 5:7 :

"Krećemo se, naime, u području vjere, a ne gledanja".

Naoko nam se čini da ovaj stih nema vezu s našom temom, ali to nam se samo čini, jer kada se krećemo područjem vjere, ne možemo zaobići ono što nam je rečeno u Evanđelju po Mateju 5:14:

"Vi ste svjetlost svijeta.

Ne može se sakriti grad koji leži na gori ".

Shvatimo da se ovdje govori nama; prema tome, ako smo svjetlost, kako možemo biti manje vrijedni? Kako možemo biti beskorisni? Zar bi Isus umro za nas da nismo toliko vrijedni u Njegovim očima?

Kao što smo mi izabrali za nas toliko vrijedan biser, a to je Isus, tako je i on nas izabrao, jer nas ljubi "kao zjenicu svog oka".

To je zaista činjenica koja se potvrđuje iz dana u dan. Nemojmo omalovažiti ono što je za Njega toliko važno i što je plod Njegovih muka! Ovoj neosporivoj vrijednosti nikako nemojmo dozvoliti da preraste u oholost.

Pred Gospodinom budimo ponizni, kao što je i On bio ponizan pred Ocem nebeskim. Nikakvo naše djelo nam ne daje pravo da se uzoholimo i uzimamo slavu koja pripada samo Bogu.

Kako bismo mogli biti oholi pred Njim kada znamo da sve što jesmo, imamo i možemo dolazi od Njega; da bismo bez

Njegove pomoći, odnosno milosti, bili zaista samo prazna tjelesna ljuštura?

Isto tako nemamo pravo uzoholiti se nad bilo kime ili bilo čime, jer i to je samo Božje djelo. Gledajući na neobraćenog čovjeka, zapitajmo se, zar nije i za njega Isus umro?

Stojeći pred planinom, sjetimo se da je i nju Bog stvorio; da je ona čvršća od nas. Ona stoji čvrsto i nepokolebljivo unatoč buri i oluji izvršavajući ono zbog čega je stvorena.

Niti najmanja ptičica svjesna svog predivnog cvrkuta, ne podiže oholo svoju glavicu, osim da svojim glasom slavi Gospodina.

Kada shvatimo da se Bog brine i za najmanjeg crvića ispod kamena, što bi onda nama dalo pravo da se mi uzdižemo iznad Njegovog, ljubavlju stvorenog djela?

Pred Bogom biti ponizan znači vjerovati svakoj Njegovoj riječi. Cijeniti svako Njegovo djelo i primati sve, dobro i zlo bez mrmljanja, znajući da sve ima svoju svrhu kroz koju zrači Njegova ljubav i briga za nas.

Ponizan ne znači biti poražen niti ponižen. Na protiv, biti ponizan znači biti pobjednik.

Divno je biti MALEN PRED BOGOM, ALI VELIK U NJEGOVIH OČIMA"!

Mt 23:12: "Tko se god uzvisuje, bit će ponižen, a tko se ponizi, bit će uzvišen".

PSALAM 62:2+3

*"Samo je u Bogu mir, dušo moja,
samo je u njemu spasenje.
Samo on je moja hrđ i spasenje,"
utvrđam moja: neću se pokolebati.*

MRTVO SLOVO NA PAPIRU

Rim. 8:8+9

"Oni pak koji su u tijelu, ne mogu se Bogu svidjeti. A vi niste u tijelu, nego u Duhu, ako Duh Božji prebiva u vama. A nema li tko Duha Kristova, taj nije njegov".

Davnih godina, u mojoj mladosti, Biblija nije bila lako dostupna knjiga. Ono malo što sam čula u crkvi nije mi bilo dostatno da shvatim o čemu se čita i gdje to piše.

Negdje oko moje tridesete godine vidjela sam prvi puta Bibliju. Istog trena sam bila snažno zainteresirana, jer sam očekivala naći nešto senzacionalno, tajnovito i čudesno.

Moje razočaranje je bilo ogromno. Očekivala sam mnogo, a kad tamo – ništa!

Sve nešto iz prastarog vremena i samo nekakva nabranja koja me uopće nisu zanimala.

Pokušala sam s Psalmima, ali (ako je moguće), slijedilo je još veće razočaranje. Mislila sam, nit rime niti ritma a pisao ih neki David kojeg su ne znam zašto toliko veličali.

Doslovce sam se primorala da ju (pa makar malo napreskokce) pročitam i na kraju sam bila jednako pametna kao i prije. Godinama kasnije čula sam kako jedna žena kaže:

"Pa to ti je kao neki telefonski imenik!"

I opet su godine i godine prošle. Sada imam svoju Bibliju, a ona je prilično izbljedjela, požutjela i okrnuta po krajevima. Kada otvorim svoju sada već staru Bibliju, obuzme me ganuće i želja da mi Gospodin otkrije ono što sama ne mogu shvatiti.

Vrlo često čitam Psalme u kojima nalazim toliko ljepote i ljubavi da me nerijetko obliju suze, što se rijetko događa u mom životu.

Razmišljam o Davidovom životu i svim milostima kojima ga je Bog blagoslovio.

Taj mali David je u ime Gospodnje pračkom ubio golijata koji je bio silna opasnost za njegov narod i koji se bezočno rugao njegovom Bogu.

Najednom sam vidjela svu veličinu njegove vjere i Božje nadahnuće, koje je djelotvorno otvaralo putove u dubinu vjere. Većina onih koji prihvate vjeru i predaju svoj život Isusu Kristu, zadovolje se trenutnim stanjem. Osjećaju veliko olakšanje zbog oprostjenja grijeha.

Oni pjevaju himne, dolaze u crkve ili zajednice i misle da je to dovoljno. Ponekada čitaju Bibliju, ali vrlo malo toga razumiju i misle da je to dosta ili da je to najviše što mogu dosegnuti.

Žalosno je vidjeti kako u tom griješe.

Vjerujem da u vjeri nema "plafona". Dok god imaš želju i potrebu da u vjeri rasteš i moliš Gospodina da ti u tome pomogne, On će to učiniti.

Riječ Božja povezuje čovjeka s Bogom i otvara nebo. Božja mudrost otvara mogućnost našoj mudrosti jednako tako i Božja ljubav koja ima isto značenje, djeluje na one koji tu mudrost i ljubav traže.

Ako je vanjski čovjek odvojen od unutarnjeg, on je samo tijelo, odnosno mrtav. Tek unutarnji čovjek daje onom vanjskom život. Zato trebamo stremiti da naš unutarnji čovjek raste i jača. Tu nam pomaže žarka molitva za Njegovim vodstvom i razumijevanjem Duha Svetoga.

Tek tada ćemo razumjeti riječ Božju i doživjeti otkrivenja za puninu našeg duhovnog života.

Božja riječ napisana ili bez Duha propovijedana samo su slova ili riječi bez razumijevanja sadržaja i poruke nama namijenjene. One su samo kao tijelo bez duše.

Vodstvo Duha Svetoga i pravo razumijevanje Božje riječi možemo steći samo na koljenima u žarkoj molitvi.

Zaželiš li zaroniti u veće dubine Božje riječi i razumjeti više od same napisane površine, Duh Sveti je spreman pomoći ti u tome. Uvjet zato je žarka vjera i molitva, ali je važna i namjera.

Želiš li ovim znanjem proslaviti ime Božje, rasti u vjeri i pomoći drugima da nađu pravi put do Isusa, vrlo brzo ćeš biti uslišan; no ako za tim težiš da bi dobio na važnosti ili dobio viši položaj, ako težiš da bi sebe uzdigao, tada ćeš uvidjeti da Božja mudrost otkriva tvoje namjere.

Riječ koju govore takve osobe ostaje bez Duha i nadahnuća. One ostaju samo tijelo bez duše. Oni govore ili čitaju mrtva slova ili govore riječi bez Duha pa i sami ne razumiju ono što govore.

Danas kada sam već poodmaklim godinama, kada mi je Biblija omiljeno štivo, ona je i moje neprocjenjivo blago.

Božji glas se može čuti, Božji glas se može čitati i razumjeti ali pod pomazanjem Duha Svetoga, no potrebno je ispuniti uvjete koje Bog za to postavlja. To nije ni teško ni neostvarivo. Ulog je mali, a dobrobit neprocjenjiva!

Ja sam učinila prvi korak, a ostalo je učinio Bog. Slava Bogu!

"sada pak umrijevši onomu što nas je sputavalo, riješeni smo Zakona te služimo u novosti Duha, a ne u starosti slova."

PSALAM 103: 19-22

*"Jahve u nebu postavi prijestolje svoje,
i kraljevska vlast svemir mu obuhvaća.
Blagoslavlajte Jahvu, svi anđeli njegovi,
vi jaki u sili, što izvršavate naredbe njegove,
poslušni riječi njegovoj!
Blagoslavlajte Jahvu, sve vojske njegove,
sluge njegove koje činite volju njegovu!
Blagoslavlajte Jahvu, sva djela njegova,
na svakome mjestu vlasti njegove:
blagoslavlaj Jahvu, dušo moja!"*

UZMI KRIŽ SVOJ

Većina ljudi misli da vjerovati znači: vjerovati da nešto postoji. Moguće je da i znaju ime onog u što vjeruju da vjeruju, jer vjeruju da je vjera –Vjera, a da je jedino važno vjerovat u bilo što.

Razgovarala sam s jednom ženom i ona mi je potpuno ozbiljno rekla: "Vjerujem u moju djecu! Ona su mi sve. Ona su mi prva ljubav i nikada me neće ostaviti. " Mislim da ta žena nije imala pojma o tome što znači vjera. S druge strane, neki ljudi vjeruju da Bog postoji, odu ponekad ili čak redovito u crkvu i pri tom su uvjereni da su to odlike vjernika. Oni se zadovoljavaju stanjem u kom se nalaze i tvrde da su vjernici.

Kada su ti, nazovi vjernici u nevolji, oni glasno zatraže Božju pomoć i brzo prelaze na drugu temu.

Ti isti ljudi ponekad (a neki i često), opsuju ili prokunu Boga, uvjereni da to ništa ne znači i da to skoro svi čine.

Ima mnogo vjernika koji se tako zovu, jer su upisani kao novorođenčad u knjigu rođenih i tako dobili krsni list, da pripadaju ovoj ili onoj religiji.

To su ljudi koji, bez obzira na stupanj obrazovanja, nemaju pojma o pravom, živom Bogu. Nemaju pojma o sadržaju Njegove riječi.

Njima nije jasno zašto se Isus utjelovio i uopće došao na ovaj svijet, niti Njegova uloga u planu spasenja. Spasenje? Što je to? Oni samo znaju da smo pred Bogom svi jednaki. O, da! Svi smo jednaki, ali samo na početku, jer na kraju postoji velika razlika. U Lukinom Evanđelju 19:10 piše:

"Ta Sin Čovječji dođe potražiti i spasiti što je izgubljeno!"

Oni izgubljeni su takozvani kršćani koji se zadovoljavaju stanjem u kojem se nalaze i ne pokušavaju od Isusa Krista tražiti oprostjenje svojih grijeha. Isus je došao spasiti one koji su izgubljeni, nečiste savjesti i u ponoru grijeha. Još nije prekasno,

jer vrijeme milosti još uvijek traje, no kako će dugo trajati, nitko ne može reći. Svi smo jednaki pred Bogom dok nas zove i nudi ne samo oprostjenje od grijeha, već i Život vječni. Sada možemo odlučiti gdje želimo provesti vječnost da na kraju ne bismo morali otići tamo kamo ne želimo ići.

Prvi korak u vjeri je obraćenje. Spoznaja svoje grešnosti, pokajanje i dobivanje oprostjenja.

Osjetivši bezgraničnu ljubav Božju i očišćenje savjesti, spoznavši istinitost vjere u Krista, u našoj se duši budi neizmijerna radost i oduševljenje. Kako i ne bi, kada nam je Isus Krist oprostio grijeha i bacio ih u more zaborava? Slava Gospodu!

Pravi vjernik želi saznati više i više o biti vjere, o liku Isusa Krista. On čita Sveto pismo, sluša propovijedi i svjedočanstva. On saznaje za mnoga Božja obećanja.

Najednom shvati da se je promijenio; da je postao novi čovjek – da se je nanovo rodio, jer Krist stvara sve novo!

Vrijeme prolazi. Možda mjeseci, a možda i godine, a nevolje se nižu jedna za drugom. Nije li vjera dovoljno čvrsta, počinje kolebanje, a oduševljenje se malo po malo hladi.

Mali grijesi ostaju nezapaženi, a ravnodušnost sve veća. Još ostaju molitve, ali su sve rjeđe kao i odlasci u crkvu. Oduševljenje je splasnulo.

Još uvijek postoji borba da se slast prve ljubavi vrati, i osjeti dodir živog Boga, ali vjera da će se to dogoditi, sve više gasne. Još traje plamičak, ali se oganj ugasio. Ta vjera još nije hladna, ali je vrlo, vrlo mlaka.

Kakva je to sila koja tjera u beznadežne one koji su se toliko puta uvjerali u Božju pomoć i osjetili Njegovu živu prisutnost? Koja je to sila koja navodi čovjeka da zaboravi da je Isus rekao:

"I evo, ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta."
(Evandjelje po Mateju 28:20)

Moramo priznati da je to vrlo kolebljiva vjera. Vjera bez korijenja. U zlu i nevolji trebalo bismo se još više priljubiti uz Gospodina i vapiti da nam pomogne, ali što čine te duše koje imaju mlaku vjeru? One se udaljuju od jedinog izvora pomoći! Umjesto da se s Božjom pomoću odupru beznađu, oni se mlakošću svojom udaljuju ne prihvativši ruku koju im Isus pruža. Apostol Jakov u svojoj poslanici 4:7+8, piše:

"Podložite se dakle Bogu! Oduprite se đavlu i pobjeći će od vas! Približite se Bogu i on će se približiti vama! Očistite ruke, grešnici! Očistite srca, dvoličnjaci! "

Ima i takvih vjernika koji su se uvjerali da im je Isus Krist uvijek bio spreman pomoći, utješiti ih i dati im snagu da prebrode nevolje, ne dobe li odgovor duže vremena, brzopleto pitaju: "Gdje je Bog sada? Zašto mi ne pomogne?" Razočaraju se, jer im Gospod nije dao odmah i to onakvu pomoć kakvu su oni tražili.

Da su češće čitali Sveto pismo i dublje se udubili u Božju riječ, saznali bi mnoge odgovore. Također bi saznali da Božje misli nisu kao što su naše misli i želje. On zna da ponekada postoji bolje rješenje od onoga koje mi priželjkujemo.

Mi poznajemo naše danas, a On zna naše sutra i u skladu s tim djeluje. Nigdje ne piše da niti najčvršći vjernici neće prolaziti kroz nevolje. Naprotiv, u Matejevom Evanđelju 16:24 piše:

"Tada Isus reče svojim učenicima: "Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom ."

Moramo znati da ćemo imati nevolje, ali isto tako biti svjesni da će Isus biti s nama; da će nam pomoći, podići nas ili utješiti. Istina je da je teško prolaziti kroz nevolje bilo koje vrste i da su borbe ponekad jako teške, ali su pobjede zato tim vrednije. Zamolimo Isusa da On bude s nama u toj borbi, pa pobjeda tada neće izostati.

U Ivanovom Otkrivenju navedena su dva obećanja onima koji ustraju u vjeri i Božjoj riječi:

"Tko ima uho, neka posluša što Duh govori crkvama! Pobjedniku ću dati jesti od stabla života koje je u raju Božjem." (Otkrivenje 2;7)

"Tko ima uho, neka posluša što Duh govori crkvama! Pobjedniku ću dati mane sakrivene i bijel ću mu kamen dati, a na kamenu napisano ime novo koje nitko ne zna doli onaj koji ga prima." (Otkrivenje 2:17)

Nemojmo misliti da su nam dana obećanja samo kao nagrade. Nezaobilazno je upozorenje onima koji se zadovoljavaju prividnom ili mlakom vjerom:

"Znam tvoja djela: nisi ni studen ni vruć. O da si studen ili vruć! Ali jer si mlak, ni vruć ni studen, povratit ću te iz usta." (Otkrivenju 3:15+16)

JOB 36:21-24

*"Pazi se da u nepravdu ne skreneš,
jer zbog nje snađe tebe iskušenje.
"Gle, uzvišen je Bog u svojoj snazi!
Zar učitelja ima poput njega?
Tko je njemu put njegov odredio?
Tko će mu reći: 'Radio si krivo'?
Spomeni se veličati mu djelo
što ga pjesmama ljudi opjevaše".*

ON NAS JE NANOVO RODIO

Možda je to pravi naslov, ma da skoro liči dnevniku: ipak, on to nije jer zbivanja nisu poredana kronološkim redom. Kada se zbilo događaj koji me je ponukao na razmišljanje, shvatila sam da je sve krenulo nekoliko godina ranije.

U ono vrijeme činilo mi se da je moja ljubav za Boga-Isusa, dosegla vrhunac. U tom ushićenju nisam mogla shvatiti zašto se u crkvi i u Bibliji govori o strahu Božjem kada ga toliko ljubim i želim Njegovu blizinu? Kako mogu željeti da me primi u svoje naručje onaj kojega se bojim?

Da, drhtim od strahopoštovanja pred silnim i moćnim Bogom, ali strahopoštovanje nije strah.

Mislim da se trebaju bojati oni kojima grijesi još nisu oprosteni, kao i oni koji su još uvijek ovisni o nekom grijehu i koji se boje da će popustiti pred tim iskušenjem.

Oni ostaju uz Boga zbog straha od kazne.

Onima kojima su grijesi oprosteni, a vjeruju u Božju riječ, strah se pretvara u ljubav zbog te silne milosti. Oni ne griješe namjerno, jer su oslobođeni od nasilnog pritiska napasti kojoj bi mogli podleći.

Pušač odbacuje cigaretu, jer je više ne želi; alkoholičar alkohol, bludnik gubi grešne želje, a dobiva silnu radost zbog milosti koja mu je ukazana. Tada dolazi ljubav i povjerenje u Boga i Njegovu riječ, da će Onaj koji je svoj život dao da nas otkupi i oslobodi zla i Zlog, biti uvijek uz nas i obraniti nas.

To se događa onda kada smo se iskreno obratili i svom snagom odlučili slijediti svog Spasitelja.

To se zove nanovo rođenje. To nije preporođenje niti obnova, niti reinkarnacija, jer ne umiremo tijelom već umiremo grijehu. Nismo preporođeni, jer nas Krist nije preradio niti popravio. Ne! On nas je nanovo rodio!

Sve staro (grešno), je nestalo i sve je nastalo novo. Tu je odlučujuća snaga vjere. Potrebno je poznati Božju riječ,

vjerovati svakoj Riječi, svakom Božjem obećanju i živjeti po njoj.

To je ono što Gospodin od nas želi. Tada nam Duh Sveti svjedoči da smo Božja djeca. Tek tada možemo Boga zvati svojim Ocem i reći:

"Aba-Oče!"

U to vrijeme sam mnogo razmišljala o Božjoj ljubavi i kako se može tu ljubav izgubiti. Znam da neke bolesti, a i starost mogu prouzročiti gubitak pamćenja i nerazumno ponašanje

Pomislila sam da bih bolujući od neke takove bolesti mogla zaboraviti na vjeru i milost Božju. Zapitala sam se, bi li bilo moguće da me tada Zli odvoji od mog Spasitelja?

Promišljajući tako u molitvi, zamolila sam Gospodina da mi se to nikada ne dogodi, a tada sam osjetila toplinu u mojim grudima i razabrala glas koji mi govori:

"Ja te nikome ne dam - nikada te neću ostaviti."

Sada sam mirna, jer sam sigurna da će Gospodin brinuti za mene, kada ja to više ne budem mogla. Znam da i sada brine o meni, ali mi uvijek dopušta da slobodno donosim odluke, a meni nije teško slijediti Ga.

Divno je znati da sam zaštićena u Njegovom zagrljaju. Mi možemo napustiti Boga, ali Bog nikada ne napušta one koji Ga ljube!

Epilog:

Nikako ne mogu shvatiti kako je moguće da mnogi odbijaju Božju riječ i ne žele živjeti po njoj. Ona samo traži od nas da odbacimo zlo i da prihvatimo dobro. To je sva mudrost i za tu poslušnost dobivamo spasenje i vječni život.

Možda oni to ne znaju ili ne shvaćaju.

Idite i recite im to. Idite i objasnite im to, jer Božja ljubav nije ograničena na pojedince, već je namijenjena svim ljudima.

Ona se ne može kupiti, ali se može prihvatiti bez novčane naplate.

KLONI SE!

"..Kloni se svjetovnih i ispraznih razgovora i prigovora lažno nazvane spoznaje!" Timoteju, 6:20:

Našavši se u čudu što još uvijek nailazim na, za mene, kao i vjernike bilo koje religije isprazno pitanje: što je bilo prije – kokoš ili jaje?

Svi vjernici (Kršćani, Muslimani i Židovi), pa i oni koji to nisu, a čitaju Bibliju, nigdje neće naći zapisano da je Bog stvarao jaja. Na protiv, naći će da je Stvoritelj u Knjizi postanka, 1:24, rekao

"Neka zemlja izvede živa bića, svako prema svojoj vrsti: stoku, gmizavce i zvjerad svake vrste."

Zar to nije dovoljno jasno? Bog je stvarao živa bića i to svako prema svojoj vrsti.

Sjetimo se Noine arke. Zar i tu nije Bog, kada je govorio Noi, pokazao svoju brigu za sva stvorenja, kao i za nastavak svake pojedine vrste? U Knjizi postanka, 7:2+3 rekao je:

"Uzmi sa sobom od svih čistih životinja po sedam pari: mužjaka i njegovu ženku. Isto tako od ptica nebeskih po sedam pari - mužjaka i ženku – da im se sačuva sjeme na zemlji."

Čini mi se ne prihvatljivim povjerenje u dobronamjernost onih nazovi znanstvenika, filozofa i istraživača, koji nalaze dovoljno vremena za "isprazne razgovore i lažno nazvane spoznaje", a ne nađu ga dovoljno da pročitaju što u Svetom pismu piše.

Navela sam ranije: Kršćane, Muslimane i Židove, čija se vjera temelji na Bibliji, Svetom pismu, ali ne vjerujem da bilo koja druga religija naučava da je njihov Stvoritelj stvarao jaja.

Čini mi se smiješnom i sama pomisao da onaj koji je u Knjizi postanka, 1:11, rekao:

"Neka proklija zemlja zelenilom – travom sjemenitom, stablima plodonosnim, koja , svako prema svojoj vrsti, , na zemlji donose plod koji u sebi nosi svoje sjeme."

Čudim se onima koji sebe smatraju vjernicima, a u Bibliji nisu pročitali niti prvo poglavlje Knjige postanka. Možda su i pročitali, ali sumnjaju ili ne vjeruju. Takvima mogu samo reći: Biblija je nadahnuta riječ Božja i to od prvog do posljednjeg poglavlja. Kao takva ona je istinita riječ Božja.

Možemo je cijelu prihvatiti ili odbiti, ali ne možemo izabrati ono što je po našem mišljenju ispravno ili istinito.

Kada jednom stanemo pred Boga, neće nas pitati za naše mišljenje, jer će biti mjerodavna samo Njegova riječ.

Držim da bi svi daljnji komentari bili zaista isprazna filozofiranja, kojih se trebam ja, kao i vi, prema riječi Božjoj, koja je napisana u Bibliji, kloniti.

PSALAM 37:27+28

*"Zla se kloni i čini dobro,
i ostat ćeš dovijeka.
Jer Jahve ljubi pravdu
i pobožnika svojih ne ostavlja."*

ZAŠTO BAŠ SJEME GORUŠICE? VELIKA ILI MALA VJERA?

Tek u poznoj dobi mog života počela sam ozbiljno razmišljati o vjeri. U ono vrijeme sam znala skoro sve što piše, ali skoro ništa nisam razumjela.

Nisam visoko obrazovana za vjerska pitanja, ali kao laik i prakticirajući kršćanin, sve sam se više zanimala i istraživala smisao pojedinih biblijskih stihova. Množila su se pitanja, zašto ovo ili ono? Kako je moguće postići viši uzrast u vjeri i još mnogo toga.

Prvo što sam shvatila bilo je, da je vjera dar od Boga, a prema tome i rast u vjeri je dar.

Iz dana u dan sam usrdno molila da mi Gospodin dade čvrstu, postojanu i žarku vjeru. Činilo mi se da napredujem, a onda sam pročitala Isusove riječi u Evanđelju po Mateju 13:32+33:

"I drugu im prispodobu iznese: "Kraljevstvo je nebesko kao kad čovjek uze gorušičino zrno i posija ga na svojoj njivi. Ono je doduše najmanje od svega sjemenja, ali kad uzraste, veće je od svega povrća. Razvije se u stablo te dolaze ptice nebeske i gnijezde mu se po granama."

Luka 13:18+19

"Govoraše dakle: "Čemu je slično kraljevstvo Božje? Čemu da ga prispodobim? Ono je kao kad čovjek uze gorušičino zrno i baci ga u svoj vrt. Uzraste i razvi se u stablo te mu se ptice nebeske gnijezde po granama."

Matej 17:20)

"Zaista, kažem vam, ako imate vjere koliko je zrno gorušičino te reknете ovoj gori: 'Premjesti se odavde onamo!', premjestit će se i ništa vam neće biti nemoguće

Dugo vremena sam prihvaćala uobičajeno tumačenje kojim se objašnjava da će i onaj koji ima vjere makar i onoliko kolika je veličina gorušičinog sjemena moći i planine premještati.

Čudilo me zašto je Isus spomenuo baš gorušicu i njeno sjeme?

Potražila sam dakle sve podatke o gorušici i evo samo nekih podataka:

Gorušica ima najmanje sjeme, ali ono brzo klija, naglo se širi i raste oko metar i pol u visinu.

Pročitala sam i jedno novije otkriće. U njemu se otkriva da ova biljka, inače pripadnica porodice kupusnjača, ima izuzetno djelovanje na stanovnike tla. Izlučivanjem soka svojeg korijena, ona uništava sve patogene mikroorganizme koji žive u površinskom sloju tla.

Dakle, gorušica ima mnogovrsno značenje u usporedbi s vjerom. Krenimo najprije sa spomenutim jako sitnim gorušičinim sjemenom.1., ono vrlo brzo niče, a zatim se naglo širi i raste u visinu. Tako biva i s vjerom onog tko usrdno moli da Isus Krist učvrsti i ojača njegovu vjeru.

Ma kako njegova vjera bila slaba i krhka, iz dana u dan ona jača i raste. Čovjeku je ponekad neshvatljivo kako se može tako brzo množiti rasti ono sitno zrno vjere koje je prinio Gospodinu.

Njegova želja i potreba za čitanjem i proučavanjem Pisma raste. Želja i zainteresiranost za nadahnutim propovijedima sve je veća.

Odjednom shvati da njegova vjera i nije tako slaba. To "gorušičino" sjeme je poraslo i iz dana u dan

učvršćuje svoj korijen. Onoj "maloj" vjeri bilo je potrebno samo malo kiše (molitva, Biblija i propovijed), da pokrene rast, a Bog koji daje da biljka raste, odgovorio je na molitvu.

Uspoređujući jedno po jedno, uviđam kako je Bog mudro izabrao baš gorušičino sjeme.

Nikako nemojmo zaboraviti niti djelovanje soka njezinog korijena koji neumorno, ali sigurno uništava štetne mikroorganizme koji žive na površinskom tlu.

Svakome je jasno što ili tko su ti štetni mikroorganizmi koji nas okružuju nastojeći ovu, tek niklu biljku, našu početničku vjeru uništiti. Zalijevajmo i hranimo taj dragocjeni korijen da ga ne bi mnogi štetni mikroorganizmi (grijesi) uništili. Spominje se zrno, ali je gorušičin korijen itekako važan. Gorušičin?

Ako je naša vjera kao gorušičino sjeme, naš korijen je Isus Krist!

Početak je sitno sjeme, a korijen koji ga hrani, je silni i moćni Bog!

RIMLJANIMA 5:1-5

*"Opravlđani dakle vjerom,
u miru smo s Bogom po Gospodinu našem Isusu
Kristu.*

*Po njemu imamo u vjeri i pristup u ovu milost
u kojoj stojimo i dičimo se nadom slave Božje.*

I ne samo to!

*Mi se dičimo i u nevoljama jer znamo: nevolja
rađa postojanošću, postojanost prokušanošću,
prokušanost nadom.*

Nada pak ne postićuje.

POD VODSTVOM BOŽJE LJUBAVI

"Neka nam ne dozlogrdi činiti dobro: ako ne sustanemo, u svoje ćemo vrijeme žeti! Dakle, dok imamo vremena, činimo dobro svima". (Galačanima 6:9+10)

Možda će vam se i ovaj naslov činiti djetinjastim, ali čitajući dalje uvidjet ćete da za ovu temu nisam mogla naći prikladniji naslov.

Činiti dobro je plod ljubavi, a ljubav je jedna od najvećih milosti koje je Bog podario čovjeku. Ovdje mislim na onu stvarnu Božansku ljubav koja nas potiče da činimo dobro.

To sam rekla kao uvod da potaknem one koji su duboko uvjereni da su potpuno nemoćni, da sami trebaju da im netko učini nešto dobro. Jedni misle da su nemoćni, drugi pak da su presiromašni i da nemaju mogućnosti da učine nešto dobro.

Uvjerena sam da je to samo varka. Skoro bih rekla sotonska varka, da taj otac laži umanju Božje djelo i da obeshrabri one koji se u Boga uzdaju.

Nije istina da činiti dobro znači činiti samo velike stvari. Učinite li i najmanju stvar, osjećati ćete se dobro i bar malo plemenitije u svojim očima, jer ste to učinili iz ljubavi. Iz ljubavi prema bilo kojem stvorenju, jer ta ljubav izvire iz srca kojega je Bog pokrenuo. Ima ljudi koji čine velika djela i zapravo pomažu mnogima, no to djelo je pokrenuto nekom skrivenom namjerom. Nekada zbog umanjenog poreza, nekada zbog isticanja ugleda, ali najčešće zbog želje za priznanjem i naglašavanjem osobne vrijednosti.

Takvi ljudi nemaju duboku radost u srcu, jer njihova djela nisu učinjena iz ljubavi. Najmanje djelo učinjeno iz ljubavi blagotvorno djeluje prvenstveno na nas same.

Nekad djelujemo iz čiste želje da pomognemo. Kada se ta želja jednom pokrene, ona ima potrebu da djeluje uvijek ponovno.

Možda će izgledati vrlo naivno, ali željela bih vam ispričati jedan događaj iz mog života koji je izgledao kao promašaj, pa čak bio i kažnjen, ali je u meni probudio potrebu da ne odustanem.

Bila sam dijete staro oko 6 godina. Svakako prije škole.

Tatina plaća je jedva pokrivala troškove velike obitelji, jer je u to vrijeme kod nas boravio nezaposleni stric sa svojom suprugom. Mama je uz četvero djece, tu i tamo ponešto sašila susjedama, koje najčešće nisu imale čime platiti.

U kući je bila besparica i mama je često ponavljala riječ "nemam". U mom sjećanju još i danas mogu vidjeti sebe kako u Voćarskoj ulici, na vratima u dvorište, stojim i držim kutiju sa sličicama i nudim ih prolaznicima.

Prije no što bi ih "kupili", pitali bi me zašto ih "prodajem", a ja bih rekla da mama nema novaca. Ono čega se više ne sjećam, ali znam iz pričanja moje mame koja mi je rekla da je toga dana k njoj došla naša kuma i pitala je: "Gdje ti je Heda?" Mama joj je rekla: "Pa vani se igra". "Ma nemoj! Ona pred vratima skoro prosi". Tada ju je uhvatila za ruku i skoro dovukla do pred vrata dvorišta. Ja sam ožarenog lica gledala tih nekoliko novčića koje ću dati mami.

Možete zamisliti da ovo moje "dobro" djelo nije završilo slavno, ali ja sam još i danas zadovoljna i radosna da sam barem nešto, makar i neispravno, učinila da pomognem.

Nije to stvar da bih se trebala pohvaliti, ali je mene potaklo da zahvalim Bogu za ljubav koja me je pokrenula da učinim nešto, što se u mojoj dječjoj glavi činilo dobrim.

Kasnije u životu, nakon smrti moga sina, nestalo je radosti s moga lica. Moje usne su bile gorko stisnute i svatko je moga pročitati bol na mom licu.

Prolazila sam jednom velikom robnom kućom, a ususret mi je dolazio jedan sredovječni muškarac. On je gledao u mene i u jednom trenu je s obje ruke prstima dotakao svoje usne i uglove svojih usana podigao u vis, pa je njegovo lice izgledalo

nasmiješeno. Čovjek je prošao, ali ja sam shvatila njegovu poruku i svako malo bih pokušala podići uglove mojih usana i nasmiješiti se. Čovjek je otišao smiješeći se, a meni je ostavio poruku.

Možda to i nije bilo Bog zna što, no on se je potrudio makar i malom gestom koju ja nisam mogla zaboraviti.

Nekada smiješkom, nekada samo saslušati nekoga, utješiti nesretnog, pokazati put nesretnome nekada pridržati vrata, prepustiti svoje mjesto u tramvaju, može biti djelotvorno, a nama samima ugodno. Uputiti nekoga k Isusu je svakako najvrjednija pomoć. Ne usuđujem se govoriti da se dobra djela mogu i trebaju činiti i materijalnom pomoći već prema mogućnostima, ali ih svakako ne treba izostaviti

Sigurna sam da Bogu niti jedno djelo nije beznačajno, ali naravno, samo ako je učinjeno iz ljubavi. Djela bez ljubavi, ma kako velika bila, u Božjim očima su ništavna. Ona nas neće slijediti na putu kojim se približavamo Isusu.

Sama djela bez Isusa nas neće spasiti, no one koji se busaju u prsa i tvrde da su vjernici, moram podsjetiti na Jakovljevu poslanicu 2:26

"Jer kao što je tijelo bez duha mrtvo, tako je i vjera bez djela mrtva".

Želim ohrabriti one koji žive po Božjoj riječi, one koji potaknuti Božjom ljubavlju i sami tu ljubav šire i pružaju svakom Božjem stvorenju. Njih ću podsjetiti da je vrijedno ustrajati ma da na svakom koraku nailaze na mržnju i grijeh.

Već u Matejevom evanđelju 24:12+13 piše o sadašnjem vremenu, a to je naše vrijeme:

"Razmahat će se bezakonje i ohladnjeti ljubav mnogih. Ali tko ustraje do svršetka, bit će spašen."

Hvala Gospodinu što nas nije ostavio u neznanju i čija nas Riječ vodi kroz život!

POVOD ZA RAZMIŠLJANJE

"Evo, na vratima stojim i kucam; poslušaj li tko glas moj i otvori mi vrata, unići ću k njemu i večerati s njim i on sa mnom."

"Pobjednika ću posjesti sa sobom na prijestolje svoje, kao što i ja, pobijedivši, sjedoh s Ocem svojim na prijestolje njegovo."

**"Tko ima uho, neka poslušaj što Duh govori crkvama!"
(Otkrivenje 3:20-22)**

Sada u ovo predbožićno vrijeme, dok gledam prolazeći gradom, nameću mi se misli kojih se ne mogu osloboditi. Dok se sve blista u nametnutom sjaju, ulice i trgovine besramno mame kupce nadmećući se u konkurentnim ponudama.

Bogati, manje bogati i siromašni ljudi, svi kupuju pa čak i nepotrebne i beskorisne predmete.

Tko nema novaca, ima karticu. Mnogi i ne misle da i taj izdatak dolazi na naplatu.

Što se blagdan više približava, euforija raste. Svatko bi htio prigrabiti malo sjaja, malo radosti i ne misleći da je to samo prividna radost i da s otrežnjenjem dolazi još veća pustoš i praznina.

To je vrijeme darivanja, no sjeti li se itko da dade dar onome, čiji bi to zapravo trebao biti rođendan? Slavljenika su stavili u jasje i pokrili ga slamom. Nikako mu ne daju da odraste.

Pomišljam da bih baš sada za Božić trebala pisati o Uskrsu. Da bih trebala podsjetiti ljude da se Isus nije rodio za lažan sjaj i razuzdanu radost. Baš sada bih ih trebala podsjetiti na ono pred-uskrsno vrijeme.

Razmišlja li netko o tome, da se Isus, i to ne mali Isus, rodio u skromnoj štalici da bi položio svoj život za naše spasenje? Sjećamo li se boli, patnje i poniženja koja je za nas pretrpio? I to dragovoljno!

Izaija 53:1-5

"Tko da povjeruje u ono što nam je objavljeno, kome se otkri ruka Jahvina?" Izrastao je pred njim poput izdanka, poput korijena iz zemlje sasušene. Ne bijaše na njem ljepote ni sjaja da bismo se u nj zagledali, ni ljupkosti da bi nam se svidio. Prezren bješe, odbačen od ljudi, čovjek boli, vičan patnjama, od kog svatko lice otklanja, prezren bješe, odvrgnut.

A on je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo, dok smo mi držali da ga Bog bije i ponižava. Za naše grijehe probodoše njega, za opachine naše njega satriješe.

Na njega pade kazna - radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše.

On, utjelovljeni Bog, pokazao nam je život siromaštva i odricanja, poniznosti i žrtvovanja. On koji je uživao nebesku slavu, odrekao se nje, jer nas je tako silno ljubio."

Nikada neću shvatiti, zašto me i danas tako ljubi? Nema na meni ničeg vrijednog takve žrtve, ali je On tu ljubav dokazao svojom smrću na križu.

Sama pomisao na Golgotu tjera me da ponavljam: "Oprosti mi, oprosti, jer nisam dostojna ljubavi ni žrtve Tvoje!" Ipak, On me je udostojao i oprao svojom krvlju. On vidi u meni dijete Božje, a to je samo plod Njegovih muka. Hvala Ti, silni, svemoćni Gospode i Bože!

"Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Jedino rođenog Sina da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni. Ta Bog nije poslao Sina na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po njemu."

(Ivan 3:16+17)

Sjećajući se Isusove velike žrtve, svih poniženja i patnje, mislim da bismo Božić trebali sasvim drugačije očekivati i slaviti.

Rodio se je i umro za nas, da bi nama bili grijesi oprošteni, a sam Bog Otac ga je uskrisio i tako potvrdio Njegovu žrtvu, a zbog nje smo dobili život vječni.

Uvjerena sam da bi bilo dostojnije prisjećanja Isusovog rođenja, kada bismo kroz cijelu godinu, a ne samo kroz Advent, živjeli slijedeći Božju riječ.

Neću nabrajati grijehe, niti nas podsjećati na oholost, mržnju i sebičnost, kojih bi se trebali odreći, a radovati se Božjoj prisutnosti u našem životu.

Molimo za više ljubavi u našim srcima. A On, koji je sve naše grijehe i boli na križ odnio, približiti će se onima koji za Njim žude i iz dana u dan, čekaju Njegov ponovni dolazak.

Čekati Njegov dolazak znači truditi se svakog dana kroz naš život da budemo besporočni i Božju riječ ne samo čitati i znati, već iskreno i s ljubavlju slijediti.

Advent traje dok god Isus ponovno ne dođe, ali ne mali Isus, već silni, moćni i veliki Bog.

Zar ovo nije povod za razmišljanje?

"Po ovom znamo da ljubimo djecu Božju: kad Boga ljubimo i zapovijedi njegove vršimo.

Jer ljubav je Božja ovo: zapovijedi njegove čuvati. A zapovijedi njegove nisu teške.

Jer sve što je od Boga rođeno, pobjeđuje svijet. I ovo je pobjeda koja pobijedi svijet: vjera naša.

Ta tko to pobjeđuje svijet ako ne onaj tko vjeruje da je Isus Sin Božji?" Ivanova 5:2-5

ROD DONOSE I U STAROSTI

"Vi ste, očito, pismo Kristovo kojemu mi poslužismo, napisano ne crnilom, nego Duhom Boga živoga; ne na pločama kamenim, nego na pločama od mesa, u srcima. Takvo pouzdanje imamo po Kristu u Boga. Ne kao da smo sami sobom, kao od sebe, sposobni što pomisliti, nego naša je sposobnost od Boga." 2. Korinćanima 3:3-5

Često ljudi, pa i čvrsti vjernici misle kako im je nedostupno služiti Bogu. Neki misle da su sva mjesta za služenje u crkvi ili Zajednici već popunjena ili jednostavno, oni nisu sposobni za njih. Neki pak misle da se kao služenje Bogu prihvaćaju samo velika djela, a oni nemaju prilike ili vremena, a ni sposobnosti, da čine neka velika djela.

Nije veliki broj onih vjernika koji su svjesni toga da je služenje Bogu, služenje onima koje On ljubi. Gospodin ih je stvorio i oni su Njegovo djelo.

Nisu samo Njegovo djelo oni nama u obitelji najdraži, niti one sestre i braća koji su nanovo rođeni i s kojima smo u istom Duhu kršteni. Cio ovaj svekoliki svijet, Njegovo je djelo. Svaka pomoć pružena nekom u času kada mu je potrebna, služenje je Bogu.

Svaka utjeha od srca udijeljena, služenje je Bogu. Služenje je tom istom Bogu koji je i nas utješio; koji je i nama pomogao i koji je svojom ljubavlju ispunio naša srca da možemo tu ljubav ukazati i drugima, jer što je više dijelimo, više je i primamo. Uvjerena sam da se Gospodin 'raduje', kada vidi da se divimo Njegovom djelu. Tako je divno stvorio ovaj svijet, sa svim brdima, dolinama i morima! Njegovo su djelo zvijeri i ptice, kamen i oblak. Prepoznati sve to obilje i radovati se savršenstvu Njegovog djela, Njegova je radost.

Zar onda ne služimo Bogu, služeći da očuvamo i ne narušavamo ono što je On s toliko ljubavi stvorio? Ne nanoseći štetu ni bol, niti jednom stvoru, jer sve i svatko ima svoju svrhu

i razlog postojanja, mi služimo samom Tvorcu neba i zemlje, Gospodinu našem. Kada tako pogledamo na svijet, kojega je Bog stvorio divnim i savršenim, a kojega su ljudi pod uplivom zloga iskvarili i koji ga vode k uništenju, postaje nam jasno da mu služimo svakim korakom koji nije kročio u grijeh. Napokon, sto je grijeh?

Grijeh je sve ono sto nanosi štetu tijelu, duši i duhu.

Bog je odredio da ljubav bude trajna i vrhunska potreba i vrlina, a onaj tko ljubi, ne samo da ne nanosi nikom i ničem zlo, već je njegova ljubav usmjerena na sve što je Bog stvorio. Zato zahvaljujemo Bogu i diveći se Njegovom djelu (u kojem prepoznamo njegova Tvorca), živeći u ljubavi, istini i pravdi, mi služimo Bogu.

Za ovu istinsku službu Bogu, svatko bi morao imati sposobnost, mogućnost, priliku i vrijeme, koje mu je sam Bog dao i nitko ne može oduzeti.

Nemojmo ni pomisliti da je ta služba od malog ili bezvrijednog značaja. Ona je značajna ne samo u Božjim očima, već se veličanstveno odražava na nama samima i u našem životu. Ljubav čini čovjeka plemenitim. Ona mu donosi mnoga olakšanja u životu i pomaže podnositi nevolje kroz koje svaki čovjek mora proći. Iznad svega, kako je divno saznanje da smo ugodili Bogu, uzvraćajući mu ljubavlju kojom nas On sam ljubi.

Na kraju, ali toliko važno da ne bi smjelo nedostajati u ničijem životu, je pogled u oči onih koji nas ljube. Ljubav ne možemo kupiti novcem. To je dar Gospodnji koji nikada ne propada i koji je vječan. Ljubiti, znači služiti Gospodinu.

MI NISMO AUTOMATI

"Svagda i za sve zahvaljujte Bogu i Ocu u imenu Gospodina našega Isusa Krista!" (Efežanima 5:12)

Hvala ili hvala Bogu! Koliko puta smo to rekli ili čuli da netko kaže? To je postala automatska uzrečica pri kojoj se jedva ili uopće ne misli na njezin značaj.

Kada izbjegnemo nekoj opasnosti ili saznamo za povoljno rješenje, obično nam izleti: "Hvala Bogu!"

Čini se da je dobro makar i površno zahvaljivati, jer se tim riječima i ne razmišljajući služe vjerni i nevjerni ljudi.

Ne mogu ne sjetiti se biblijskog stiha iz Otkrivenja 3:15 +16:

"Znam tvoja djela: nisi ni studen ni vruć. O, da si studen ili vruć! Ali jer si mlak, ni vruć ni studen, povratit ću te iz usta."

Sve ukazuje na to da veću mogućnost spasenja imaju oni koji nisu vjernici, od onih koji su mlaki i koji riječju i djelom automatski slijede već ustaljene običaje.

One koji nisu vjernici, Gospodin još uvijek zove, dok one koji su upoznali Boga, Njegovo milosrđe i ljubav, a ipak ostali mlaki, izbaciti iz svojih usta.

Mnogi takozvani vjernici napamet mole od nekih drugih ljudi zapisane molitve i ne razmišljajući o ičem drugom osim da se ne zabune u redoslijedu riječi.

Mogu li se te molitve nazvati žarkim molitvama?

Strojevi rade automatski po njima zadanom klišeju, ali naš Stvoritelj nas nije stvorio da bismo funkcionirali kao automati ili roboti.

Zar nam nije dao slobodnu volju i prepustio nam slobodno donositi odluke? Nije nam dao um da bismo ga isključili i beskorisno uspavali.

Um i razum su Božji dar i On zahtijeva da ga koristimo, inače će nas izbaciti iz svojih usta.

Netko će reći da se to odnosi na ljubav prema Bogu, ali da bi se Boga ljubilo, potrebno Ga je umom prepoznati i slobodnom voljom slijediti.

Kako bi Gospodin mogao slušati ili uslišati besmisleno ponavljanje duhom odsutne osobe?

Gledala sam osobu koja je neumorno prebiralala brojanice, a duhom bila ne samo odsutna već je i pogledom pretraživala okolinu.

Osim toga, zar Pismo ne kaže da se samo kroz Isusa dolazi do Oca nebeskog? Također piše da je samo Isus naš Zastupnik pred Ocem.

Vjerujemo li da je samo Isus, da bi otkupio naše grijehе, umro na križu, nije ispravno moliti se bilo kome drugom osim Njemu. Jedino On ima vlast oprostiti nam grijehе, a sam je rekao da će Otac uslišati onu molitvu koja se moli u Njegovo ime.

Govoreći o umu i osjećajima, nikako ne smijemo zanemariti naš duh, jer je upravo on povezan s Duhom Svetim.

Pismo kaže da nas Duh Sveti vodi k Isusu, a Isus k Ocu.

U 1. Poslanici Korinćanima 2:10, piše:

"A nama to Bog objavi po Duhu jer Duh sve proniče, i dubine Božje."

Da bismo učinili po Božjoj volji, trebamo uključiti razum, osjećaje i duh.

Bez osjećaja razum je hladan, a bez razuma ljubav je slijepa. Uključujući oboje, naša vjera postaje stvarna, a naš život se odvija, ne više po gledanju, već po vjeri. Sada možemo prepoznati i odazvati se vodstvu Svetog Duha. Tek tada možemo očekivati da će Bog reći:

"Tada će kralj reći onima sebi zdesna: 'Dodite, blagoslovljeni Oca mogega! Primate u baštinu Kraljevstvo pripravljeno za vas od postanka svijeta!'"

(Matej 25:34)

Kada moliš, govoriš Isusu. On je živ i čuje te. On čuje kada žarko moliš i kada žarko zahvaljuješ, jer ti nisi stroj niti si robot. Ti si dijete Božje koje ima tijelo, duh i dušu. On te pozna, jer te je On stvorio i zato te ljubi.

On te traži i prima u cijelosti; ne samo djelomično.

On traži sve ili ništa. Ovo nije igra, a ipak se radi o tome; daješ li se potpuno, jer djelomično ne znači ništa. Tada možeš primiti sve ili biti odbačen. Odluka nije teška, ako uključimo razum. Samo nerazuman čovjek može odbaciti toliku ljubav i milost!

Kada shvatimo Njegovu žrtvu i muku za nas, morali bismo imati srce od kamena, da mu ne uzvratimo ljubav.

Hvala Ti Gospodine, što si mi dao razum, srce koje ljubi i vodstvo Duha Svetog!

IVAN 16:12-14

*"Još vam mnogo imam kazati,
ali sada ne možete nositi.*

*No kada dođe on - Duh Istine -
upućivat će vas u svu istinu;
jer neće govoriti sam od sebe,
nego će govoriti što čuje*

i navješćivat će vam ono što dolazi.

*On će mene proslavljati
jer će od mogega uzimati
i navješćivati vama.*

SVJEDOČANSTVA

23. *Psalam. Davidov, 1-3*
 „Jahve je pastir moj:
 ni u čem ja ne oskudijevam;
 na poljanama zelenim
 on mi daje odmora.
 Na vrutke me tihane vodi
 i krijepi dušu moju.
 Stazama pravim on me upravlja".
 radi imena svojega.

SHVAĆANJE PONIZNOSTI

Ispričati ću vam događaj koji se meni dogodio, a zacijelo i još mnogim ljudima, samo eto, ja sam imala mogućnost da ga i zabilježim.

Čovjek živi i u određenim razdobljima svog života bilježi uspjehe i postignuća. Ponekada se osjeća uspješnim stanjem svog zdravlja, jer eto, zdravo se hrani i umjereno živi.

Neki pak postignu uspjehe u životu, uvjereni da se to događa njihovim napornim radom i osobnom inteligencijom.

Sva ta razmišljanja dovode ga do izvjesnog ponosa a najčešće do oholosti.

Onaj uvijek prisutan ja, navodi ga na uvjerenje da se busa u prsa i govori: "To sam ja zaradio, ja sam uspio!"

Istina, ima mnogo onih koji bilježe svoje neuspjehe i padove. Opet se pojavljuje onaj ja i tjera čovjeka u depresiju i osjećaj manje vrijednosti.

U neku ruku, sve neuspjehe i padove može pripisati sebi. Kada bi ispred svoga ja, rekao Bog, mnoge stvari u životu bi se sasvim drugačije odvijale.

Kada bi s vjerom Boga postavio ispred sebe i od Njega tražio pomoć i vodstvo, Bog bi sve izveo na dobro.

S druge strane, onaj koji se diči svojim uspjesima ne pomišlja da bi se u jednom hipu moglo sve promijeniti.

Naoko blistavi uspjesi mogli bi se pokazati velikom pogreškom. Zdravlje unatoč zdravoj prehrani i umjerenom životu, samo u jednom trenutku nepažnje, osobne ili sudionika u prometu, može biti ne samo narušeno već i potpuno izgubljeno; da i ne spominjem smrt. Tada se ona oholost pretvara u očaj, ali ni tada najčešće čovjek ne shvaća da bi, da je prihvatio ruku Božju, ruku svog Spasitelja imao vodstvo, pomoć i utjehu.

Mislim da sam čovjek nikada ne može shvatiti što znači riječ poniznost.

Ima trenutaka kada sam Bog otkriva svoju veličinu i to onima koji ga s vjerom traže i slijede.

Ma koliko mi dugo živjeli u vjeri i poznali Sveto pismo, voljom Božjom, otkrivaju nam se sve veće dubine i značaj Svetog pisma.

Sada na kraju ipak sam došla do onog o čemu sam htjela pisati. Putujući svijetom vidjela sam mnoge ljepote Božjeg stvaranja. S ushićenjem sam gledala minijaturni cvijetak sa svim detaljima velikog savršenog cvijeta, do visokih planina i glečera.

Jednom sam stajala u Kanadi na podnožju velikog Stjenjaka čiji su vrhovi bili pokriveni vječnim ledom (Mount Robson, 3954m). Ta Božja tvorevina izgledala je zastrašujući moćno. Pitala sam se, koliko je onda moćan Stvoritelj takvog djela?

Podižući pogled prema oku nedostupnih visina, prošaptala sam: "Bože, koliko si velik!"

Stojeći tako, osjećala sam tako neopisivo sitnom, malom i neznatnom.

Zatvorila sam oči nemoćna da podnesem breme tako značajnog utiska. Učinilo mi se da zatvorenih očiju u duhu vidim nešto silno nalik na živo biće koje je natkrililo planinu do izvan mog vidokruga.

Osjećala sam se tako poniznom, neopisivo poniznom.

U tom trenutku sam se sjetila stiha iz Biblije:

"U početku stvori Bog nebo i zemlju. Zemlja bijaše pusta i prazna; tama se prostirala nad bezdanom i Duh Božji lebdio je nad vodama" (Postanak 1:1+2)

Posebno me se dojmio 2. dio 2. Stiha: **"i Duh Božji lebdio je nad vodama"**

Duh Božji je lebdio nad vodama i prekrivao sve, doslovce sve što je bilo stvoreno i u stvaranju. On je natkrilio sve, kao što kvočka pokriva jaja kako bi se izlegli pilići.

Kada i koliko nas se sjeti tog stiha? Koliko nas si može zamisliti veličinu i opseg Duha Božjega? Veličinu veću, ne samo od oblaka, već veću od svih vidljivih i nevidljivih oblaka. Pred tom spoznajom nije moguće ne vidjeti lažno značenje izreke Maksima Gorkog: "Čovjek, kako to gordo zvuči!"

Da, to gordo zvuči ali to ne odgovara istini. Čovjek nema nimalo prava da se oholi, jer sve što ima i što jeste, dar je od Boga. Zar imamo razlog da se oholimo?

Što više, mislim da su blagoslovljeni oni koji su u dobru i zlu ponizni i zahvalni Bogu.

Na kraju, mislim da bi svijet bio bolji a ljudi sretniji, kada bismo shvatili da Duh Božji i sada lebdi nad nama i silno nastoji dovesti nas u zagrljaj našeg Spasitelja, Isusa Krista.

Prije samog Isusovog odlaska, rekao je svojim učenicima:

"No, kažem vam istinu: bolje je za vas da ja odem: jer ako ne odem, Branitelj neće doći k vama; ako pak odem, poslat ću ga k vama. (Ivan 16:2)

Nakon Isusovog uzdignuća, Duh Sveti je sišao na zemlju.

Molimo Gospodina da bude ne samo nad nama, već i u nama.

Tada ćemo imati puninu duhovnog života, vodstvo, pomoć i utjehu za koju ćemo u svoj poniznosti zahvaljivati našem Gospodinu.

2.KORINĆNIMA 3+4

"Jer vi tražite dokaz da u meni govori Krist koji prema vama nije nemoćan, nego je snažan među vama. I raspet bi, istina, po slabosti, ali živi po snazi Božjoj. I mi smo, istina, slabi u njemu, ali ćemo po snazi Božjoj živjeti s njime za vas."

OSVETA JE MOJA!

U svojim člancima, ali i u stihovima koje sam pisala, često govorim da je Biblija živa knjiga. Događa se da se nađem u prilici da ne znam rješenje ili odgovor na neko pitanje. U tom trenu mi dođe na um stih iz Biblije koji govori upravo o tom problemu. Neki prizor u gradu ili krajolik u prirodi me podsjetе na određeni stih. Za mene nije ništa novo da je Biblija živa i suvremena knjiga.

Nedavno sam razgovarala s jednom znanicom. Vrlo uzbuđena detaljno mi je opisivala svoj sukob s jednim rođakom i koliku joj je nepravdu i štetu nanio.

Jedva sam dolazila do neke jednosložne riječi, dok se je ona sve više unosila iz uzbuđenja u srdžbu.

Kada je počela govoriti o osveti, energično sam joj upala u riječ. Rekla sam joj:

"Osveta će naškoditi tebi samoj. Postati ćeš ogorčena i zlobna, što će ubrzo rezultirati bolešću. Postati ćeš teret sebi i svima oko sebe a najgore od svega, osveta je grijeh."

"Ali on mora osjetiti svu onu nepravdu i bol koju je meni nanio!"

"On ti je nanio bol, a ti ćeš tu bol samo povećati i učiniti je trajnom. Osim svega postati ćeš zla poput njega.

Prepusti osvetu Bogu!"

Kao da sam taknula u osinjak.

"Što? Kažeš da je osveta grijeh. Tvrdiš da je Bog dobar i pun ljubavi, a sada mi kažeš da se i On osvećuje."

Skamenila sam se misleći da neću moći odgovoriti, no istog trena sam čula kako joj odgovaram:

"Božja osveta je u stvari kazna onome tko nekome učini nepravdu. On to čini da ti ostaneš čista, a krivac bude kažnjen."

U Bibliji, u Poslanici Rimljanima 12:19, piše:

'Ne osvećujte se sami, ljubljani, nego podajte mjesto gnjevu Božjem, jer je pisano: 'Moja je osveta, ja ću vratiti', govori Gospodin.'

Bog sebe ne treba nikome osvećivati, jer Njemu nitko ne može nauditi. Tko se ogriješi o Božje zapovijedi, prima zasluženu kaznu. Bog postaje tvoj Zastupnik kada Njemu predaš svoju nevolju i u srcu oprostiš krivcu.

Bog je pun ljubavi, ali je i pravedan Bog."

Kada sam joj to rekla, postala sam svjesna još jednog stiha iz Biblije Luka 12:11+12:

".....ne budite zabrinuti kako ćete se ili čime braniti, što li reći! Ta Duh Sveti poučit će vas u taj čas što valja reći."

U tom kratkom vremenu postala sam svjesna da je Duh Sveti uz mene i da me je upozorio na ova dva stiha. Za mene je to bilo čudo, makar se takove i tome slične stvari događaju iz dana u dan.

Dobro je čitati Bibliju. Dobro je poznati Božju riječ i Njegovu volju. Ona je savršeni priručnik koji pruža upute u pravo vrijeme i to ne samo za duhovne, već i naše svakodnevne, zemaljske potrebe.

PSALAM 7:15-18

*"Eto, zlotvor začeo nepravdu, otrudnje pakošću
i podlost rodi.*

*Iskopa jamu i prodube;
sam u jamu svoju pade!*

*Pakost će njegova pasti njemu na glavu,
njemu na tjeme okrenut se nasilje njegovo.
A ja ću hvaliti Jahvu zbog pravde njegove
i pjevat ću imenu Jahve višnjega".*

POMOĆ JE MOJA OD GOSPODINA

"Smiluj mi se, Jahve, jer sam iznemogao, Gospode, ozdravi me jer dršću kosti moje." (Psalam 86:3)

Želim zapisati događaj koji je još svjež i u meni velika radost zbog sigurnosti u Božju prisutnost.

Da bih objasnila porijeklo te radosti, početi ću od početka.

Već sam se cijelu sedmicu osjećala iscrpljeno, slabo, bolno i bolesno.

Počelo je s glavoboljom i nekim bolom u predjelu čela pa nisam bila sigurna da je u pitanju neki zubni upalni proces.

Makar sam se uvjeravala da će biti bolje i molila Gospoda da me oslobodi te neugode, stanje se nije popravljalo i bivalo je sve gore.

Bol se je širila cijelim tijelom pa sam pomišljala na gripu, ali nisam imala visoku temperaturu (37.5).

Nakon nekoliko dana kada sam htjela nešto reći, vidjela sam da su mi i glasnice zakazale.

Bio je petak i u Zajednici se održavao molitveni sastanak.

Osjetila sam da neću moći ići na molitvu pa sam nazvala pastora i škripavim, promuklim glasom zamolila da se moja braća i sestre mole za moje ozdravljenje.

Čitavog dana sam bila više u krevetu no na nogama.

Sve sam teže disala, hroptala sam a nos mi je bio začepljen.

Glas mi je proizvodio samo neku škripu.

Približilo se 18 sati, to jest početak molitvenog sastanka.

Znala sam da će moliti i za moje ozdravljenje pa sam sjela u fotelju (klečat nisam mogla) u namjeri da molim zajedno s mojom Zajednicom.

Na trenutak sam se sjetila pastorovih riječ :

"Ne odgovara istini da se oni koji ne dolaze na molitve, mole kod kuće."

Ja sam htjela moliti i demantirati tu izjavu koja, barem u mom slučaju, nije bila točna.

U trenutku kada sam dala slavu Gospodinu, nešto se desilo i ja sam izgubila pojam o vremenu.

Kada sam ponovno otvorila oči, pogled mi je pao na sat na kojem sam jasno razabrala vrijeme: 19:30.

Zapanjena i užasnuta pomislila sam:

"Gospode, moja se Zajednica molila za moje zdravlje, a ja sam zaspala!"

Istog trenutka sam postala svjesna da me ne boli glava i da sasvim normalno dišem.

Preplavilo me je ganuće. U meni je bila silna zahvalnost:

"Gospode, Ti si čuo moje molitve. Vidio si moju vjeru da čuješ i uslišavaš molitve.

Ti si čuo molitve mojih sestara i braće i uslišao si ih! Sada znam Isuse da si uvijek prisutan. Ti čuješ i uslišavaš molitve onih koji te s vjerom mole."

Istina, to nije bilo čudotvorno iscjeljenje, ali je bila čudotvorna i brza pomoć.

Započeo je proces čišćenja gnojne upale sinusa.

Gospodin mi je poslao iscjeljujući san, no više od same pomoći, mene je ganulo to što mi je Isus dao na znanje da je On uz mene i da nisam sama,

Ganulo me je i to što mi je dao dar da prepoznam dodir Njegove ruke.

Nisam potpuno ozdravila, ali ono što sam toga dan doživjela ima za mene neopisivu vrijednost.

Gospodin je mnogima pružio svoju ruku i pomogao, ali oni to nisu niti primijetili. Pripisali su to slučaju ili prirodi, a na Boga nisu niti pomislili.

Za mene je to bilo silno svjedočanstvo u istinitost Božje riječi. Bilo je to svjedočanstvo Njegove ljubavi i sveprisutnosti, a na kraju, opravdanost vjere i vjere u moć molitve.

Gospode, hvala Ti! Hvala Ti što se brineš za moje tjelesno i duhovno dobro.

Pomogni mi da ne zaboravim niti jedno dobro koje si mi učinio! Psalam 30:3:

"Jahve, Bože moj, zazvah te, i ti si me ozdravio;"

Psalam 32:10+11:

"Bezbožnika taru mnoge nevolje, a tko se uzda u Jahvu, njega okružuje milost.

Radujte se Jahvi i kličite, pravedni, kličite svi koji ste srca čestita!"

PSALAM 103 8-11

*„Milosrdan i milostiv je Jahve,
spor na srdžbu
i vrlo dobrotiv.*

*Jarostan nije za vječna vremena
niti do vijeka plamti srdžba njegova.
Ne postupa s nama po grijesima našim
niti nam plaća
po našim krivnjama.
Jer kako je nebo visoko
nad zemljom,
dobrota je njegova s onima
koji ga se boje".*

SAMO SAN?

(Evandjelje po Marku 11,24)

"Zato vam kažem: Što god zatražite u svojoj molitvi, vjerujte da ste već dobili i bit će vaše."

O snovima postoje različita mišljenja. Neka se temelje na znanstvenoj osnovi, neka na laži koja se koriste praznovjermom znatiželjnih i prestrašenih ljudi.

Mnogi filozofiraju dokazujući sami sebi da su "otkrili"ono dublje značenje, međutim, postoji i jedno vjerodostojno tumačenje, koje je već tisućljećima poznato ljudskom rodu, a znaju ga oni koji su ga pronašli čitajući Bibliju gdje u Djelima Apostolskim, 2:17 piše:

"U posljednje ću vrijeme – veli Gospodin- izliti od Duha svoga na svako ljudsko biće, te će proricati vaši sinovi i vaše kćeri, vaši će mladići imati viđenja, a vaši starci snove".

Nije mali broj onih koji već imaju ovo iskustvo. Neki su usnuli san koji ih je na nešto upozorio, na nešto uputio ili im pokazao rješenje nekog problema kojeg sami nisu mogli riješiti.

Ponekad razmišljajući o minulom snu, postajemo svjesni neke činjenice koja nam je bila poznata, ali nije bila jasna u našoj svijesti.

Naravno da nisam lakovjerna i da prosuđujem stanja koja su mogla proizvesti takav san i težinu dojma koji je proizveo.

Najčešće ih već pri buđenju zaboravljam, a oni se raspršuju kao pjena i padaju u zaborav.

Ovih nekoliko redaka sam napisala tek u želji da dadem uvod u ovaj svoj poseban san i moje razmišljanje o njemu nemajući namjeru dokazivati ili polemizirati o snu i vrstama snova, Pri buđenju sam još bila svjesna sna i dubokog dojma kojeg je na mene ostavio, ali da ne duljim, najprije san.

Stojim zbunjena držeći u ruci otvorenu novčarku, tražeći u njoj sadržaj za koji znam da je bio tu, no sada ga ne mogu naći. Znam da sam to ja, makar se ne vidim, ili ipak, vidim ruke i novčarku.

Osjećam zbunjenost i nedoumicu.

Postajem svjesna nečeg velikog, zapravo ogromnog iznad i oko mene. Nema tijela ni lika, ali ja znam da jeste.

Najednom čujem glas, ne, ne čujem, već shvaćam da meni govori (možda mentalno?), i kaže:

"Nemoj se truditi tražiti sitno.....!"

Ja imam za tebe mnogo više.....!"

U snu znam da je to jako važno što sam čula. Mirna sam jer znam da je to dobro i stvarno obećanje. Ne čujem ništa više.

Ja šutim, a i nisam govorila cijelo to vrijeme, ali sam preplavljena toplinom i zahvalnošću. Jedino što mogu misliti je: "Hvala!" Budim se i još uvijek izgovaram:

"Hvala, hvala za sve!" Dojam je dubok i ugodan.

"Znam" da je to onaj san kojeg Biblija navješćuje.

O svemu razmišljam nekoliko dana, a onda sjedam uz kompjutor i pišem.

U duhu shvaćam da ovaj san ima mnogo šire značenje od onoga koje se može nazrijeti iz ono nekoliko riječi i to želim reći; ako ću ja šutjeti, kamenje će progovoriti.

(Evangelist Luka u 19:40 piše:

"On odgovori: "Kažem vam, ako ovi ušute, kamenje će vikati!") ;

zato ću i ja reći, kao što je i Izaija u 6. poglavlju, u 8. stihu rekao:

"....: - Evo me, mene pošalji!"

Molim se za dovoljno mudrosti, Božje, ne ljudske, da mogu shvatiti poruku i za dovoljno snage i mogućnosti da je prenesem dalje.

Kako mi misli teku, tako i ne sumnjam da će Bog uslišati moju molitvu i da će na brojne načine posvjedočiti sam sebe.

U našem životu ima događaja kojih smo svjesni, nekada ih možemo i fizički opipati, ma da za njih nema nekog logičkog objašnjenja.

Ponekada se dešava da odjednom znamo, ono što trenutak prije nismo znali. Da se to dešava samo meni, mojoj psihi ili tijelu, mogla bih to (a i jesam već mnogo puta), objašnjavati autosugestijom, a najčešće slučajnošću.

Dešavalo mi se mnogo puta da sam nekome ispričala neki doživljaj, a kao odgovor dobila:

"Ma ti si to samo zamišljaš – ili –to je slučajnost";

no to se događa i s neživim stvarima, na primjer, nakon dugog traženja, pronašla sam traženi predmet i u trenutku kada sam se odlučila kupiti ga, dobila sam, kao neki nevidljivi znak da trebam odustati.

Ja sam se povukla i odustala od kupnje bez nekog vidljivog razloga, da bih još istog dana, u drugoj trgovini našla noviji model, iste marke, za manju cijenu.

Ima ljudi koji u takvim događajima, događali se oni u snu ili na javi, prepoznaju brižno vodstvo našeg nebeskog Oca, koji šalje svoje pomoćnike (možda anđele), da nam pomognu, dok je ipak veći broj onih koji odbijaju i samu pomisao na to.

Mislim da su oni prvi na većem dobitku.

San koji sam ispričala, bio mi je odmah jasan kao da je uz njega došlo odmah i tumačenje.

Priznajmo da se toliko puta zadovoljavamo (duhovno) s tako malim dostignućima. Koliko puta u molitvi kažemo:

"O, Bože! Pošalji na moj put barem jednu osobu kojoj ću moći govoriti o Tvojoj beskrajnoj ljubavi i objasniti što je to Radosna Vijest!"

Kako dobra i hvale vrijedna molitva!, ipak, ona spada u one "sitno". Zašto molimo za jednu osobu, kada svijetom kroče milijuni ljudi bez vjere ili takozvani vjernici kojima je vjera

samo deklarativna, a srce prazno, jer nisu doživjeli dodir živog Boga?

Zašto ne molimo da nas osposobi da možemo uspješno dotaknuti mnoga srca? Mi mislimo da smo skromni i da bi bilo oholo tražiti više. Zaboravljamo da smo djeca Božja; da je Krist u nama i da je to Njegovo djelo. Zar to nije traženje da budemo alatka u Njegovim rukama?

Tražimo od Njega da nas učini prikladnima za djelo u kojem će nas upotrijebiti.

Mi ne tražimo, jer nemamo pravu viziju onog što bismo mogli dobiti. To me podsjeća na proroka Iliju i njegovog slugu Elizeja, iz 2. Kraljevima, 2:8-14:

"Tada Ilija uze svoj ogrtač, smota ga i udari njime po vodi, a voda se razdijeli na dvije strane. I obojica prijedose po suhu.

A kad prijedose, Ilija će Elizeju: ' Traži što da ti još učinim prije nego što budem uznesen ispred tebe!' A Elizej odgovori: 'Neka mi u dio padne obilje tvoga duha!' Ilija odgovori: 'Mnogo tražiš: ako me budeš vidio kad budem uznesen ispred tebe, bit će ti tako; ako pak ne budeš vidio, neće ti biti.'

I dok su tako išli i razgovarali, gle: ognjena kola i ognjeni konji stadoše među njih i Ilija u vihoru uziđe na nebo. Elizej je gledao i vikao: 'Oče moj, oče moj! Kola Izraelova i konjanici njegovi !

I više ga nije vidio. Uze tada svoje haljine i razdera ih nadvoje. I podiže Ilijin plašt, koji bijaše pao s njega, te se vrati i zaustavi se na obali Jordana.

Uze onda Ilijin plašt i udari po vodi govoreći: 'Gdje je Jahve, Bog Ilijin?' I kad udari po vodi, ona se razdijeli na dvije strane i Elizej prijede."

Kako značajan primjer! Elizej je imao vjeru. On je imao viziju . On je vidio! Znao je da Božja snaga nije ograničena. Za Njega ne postoji ni malo ni mnogo. Tamo gdje treba, On daje.

Bog samo traži osobu kojom se može poslužiti. Osobu koja mu vjeruje i koja je dovoljno odlučna da to i dokaže. Ima i drugih primjera:

"Gospodine, učini da se za vrijeme korizme odrekнем cigareta i alkohola!"

Opet netko tko samo moli: "Daj mi malo!", samo dvije tri sedmice, a poslije ću na stari način nastaviti dalje. Zašto samo malo, kada Bog može mnogo više?

On može dati snagu, ne samo za nekoliko sedmica, već promijeniti čitav život. Što promijeniti?

On nas može nanovo roditi!

On može osloboditi ovisnika – od grešnika učiniti pravednika, a ti tražiš samo malo!

Sada bi mogao netko reći, to je iz skromnosti i poniznosti, ali nije tako. Onaj tko malo traži ili ne pozna Boga i Njegovu moć ili je spreman samo malo dati. Oni koji su spremni dati sve, što znači samoga sebe, mogu ne samo tražiti, već i dobiti sve.

Kada nas Bog želi upotrijebiti, On nas najprije osposobi, a tek onda šalje na zadatak.

Jedini uvjeti su vjera, povjerenje, potpuna predanost i silna želja da budemo upotrijebljeni na Njegovu slavu

To ne znači da ćemo biti bogati, živjeti i propovijedati u dvorcima, palačama ili katedralama, ma da i to nije isključeno.

Kada nas Bog šalje, onda nas šalje ubogima, slijepima i kljastima (duhovno ili tjelesno), On nas šalje gladnima pravednosti, žednima ljubavi.

On nas šalje napuštenima, prezrenima i potonulima u grijeh ili nevjeru. Bog nas šalje onima koje može samo Njegova ljubav izbaviti, utješiti i osloboditi.

Bogu možemo biti samo onda korisni kada Njemu potpuno prepustimo vlast nad samim sobom. Kada ne pitamo: "Zašto?",

niti pitamo "Kako?", već se s punom vjerom prepuštamo Njegovom vodstvu, znajući da je On taj koji djeluje, a da smo mi samo alatka u Njegovim rukama.

Tada nismo siromašni duhom, već smo mudri u Kristu Isusu i oslobođeni od svjetovnih veza i ovisnosti, postali siromasi u duhu.

Naš duh nije vezan ni čim što bi nas moglo odvojiti od Krista kojeg slijedimo, jer kroz Njega želimo ući k Ocu nebeskom.

Recimo:

"Gospodine, učini me alatom u Tvojim rukama. Daj mi mudrost, duhovnu snagu i dovoljno čvrstu vjeru da mogu gorjeti za Tvoje djelo i ne bojati se da ću izgorjeti"

PSALAM 81:12+13

*"Jahve, Bog,
sunce je i štít:
on daje milost i slavu.
Ne uskraćuje Jahve dobara onima
koji idu u nedužnosti.
Jahve nad Vojskama,
blago onom
tko se u te uzda".*

VJERA I POSLUŠNOST

Ovo dvoje, poslušnost i vjera su toliko povezani da čine jednu cjelinu. Nema jednog bez drugog!

Bez vjere je nemoguće biti poslušan riječi Božjoj, ali tamo gdje nema poslušnosti, nema niti vjere.

U današnje vrijeme riječ poslušnost, zvuči nekako djetinjasto. Mnogi žele učiniti sve po svojoj volji ne obazirući se na riječ Božju.

Poslušnost nije djetinjasta. Ona je svojstvena zreloom razmišljanju i iskustvu. Oni koji su se uvjerali koliku dobrobit donosi poslušnost, ne odriču je se.

Dobro je i osloniti se na riječ Božju, koja u Evanđelju po Mateju 18:1-3 kaže:

"U onaj čas pristupe učenici Isusu pa ga zapitaju: "Tko je, dakle, najveći u kraljevstvu nebeskom?" On dozove dijete, postavi ga posred njih i reče:

"Zaista, kažem vam, ako se ne obratite i ne postanete kao djeca, nećete ući u kraljevstvo nebesko".

U mom kršćanskom životu sam se mnogo puta odrekla svojeg prava na slobodnu odluku i povinovala se Božjoj volji.

Nikada nisam zažalila zbog toga, već nasuprot tomu ostala zabezegnuta nad brzim dokazom da mi je poslušnost donijela pravo rješenje i pomoć.

Na ovo razmišljanje me je navelo jučerašnje svjedočanstvo jedne sestre.

Sestra je već vremešna žena, pogrbljena i teško se kreće pomoću štapa. Ona redovito prisustvuje bogosluženjima. Svaki izostanak bolan za nju.

Na jučerašnjoj službi, javila se da želi svjedočiti i dati slavu i hvalu Gospodinu. Ustala je i rekla:

"Jutros sam jedva ustala iz kreveta. Osjećala sam jake bolove. Svaka kost i svaki mišić su me boljeli, ali najgore je bilo to što

su mi noge otkazivale poslušnost. Osjećala sam da ne mogu ići na službu.

U prvi mah sam se htjela vratiti u krevet, ali onda sam pomislila da bi za mene bilo mnogo korisnije da makar i uz bolove odem u crkvu.

Tamo bih mogla zatražiti bolesničko pomazanje i molitvu moje braće i sestara. U čvrstoj vjeri da je istinita riječ Božja koja kaže:

"Boluje li tko među vama? Neka dozove starješine Crkve! Oni neka mole nad njim mažući ga uljem u ime Gospodnje pa će molitva vjere spasiti nemoćnika; Gospodin će ga podići, i ako je sagriješio, oprostit će mu se".

(Jakovljeva poslanica 5:14+15.)

Odlučila sam ići uzdajući se u Boga da će mi pomoći. Počela sam se oblačiti i primijetila sam da me sve manje boli.

Radosno sam ustanovila da mi je Gospod već pomogao."

Jeste li primijetili da je Gospodin pomogao već pri samoj odluci da postupi po riječi Božjoj?

Nije to rijedak slučaj. Bog samo čeka da se odlučimo, da bi On mogao djelovati.

Sestra je tog dana dobila bolesničko pomazanje, a svi smo se jednodušno i žarko molili.

Otišla je kući ožarena lica radujući se zajedništvu i ljubavi u zajednici i puna zahvalnosti Gospodinu za Njegovu brzu pomoć.

Neke denominacije ovo Biblijsko bolesničko pomazanje ili uopće ne poznaju ili ga pak nazivaju posljednja pomast.

Kao što Jakov u svojoj poslanici piše, to nije pomazanje za umiranje, već za ozdravljenje. Dalje piše da će tada bolesnik ne samo ozdraviti, već da će mu biti, ako je zgriješio, grijeh biti oprošten.

Ne mogu shvatiti kako je naš Bog ne samo dobar, već i dalekovidan. Predvidio je svaku situaciju i odredio rješenje za nju.

A mi? Što je nama potrebno da bi smo bili korisnici te velikodušnosti?

Samo vjera, poslušnost i djetinje pouzdanje u Onoga koji nije samo svesilni Bog, već i brižni Otac djeci svojoj.

Na kraju moram sa velikom žalošću reći da su jako prikraćeni oni koji ne čitaju Sveto Pismo.

RIMLJANIMA 16:19-20

*„Doista,
vaša je poslušnost doprla do svijeta.
Zbog vas se dakle radujem
i htio bih da budete mudri za dobro,
a bezazleni za zlo.
Bog mira satrt će ubrzo
sotonu pod vašim nogama.
Milost Gospodina Isusa s vama“!*

PUT, ISTINA I ŽIVOT

Nisam pisala s namjerom da napišem knjigu, niti sam se pišući upuštala u neka teološka razmatranja. Ne pokušavam ni teološki ni znanstveno objašnjavati Sveto pismo. Nisam pastor ni svećenik, niti propovjednik. Ja sam vjernica i to u punom smislu riječi. Čitam i živim Bibliju.

Bog na meni ispunjava mnoga svoja obećanja. Osjećam se pozvanom da pišem jer je to jedan od načina da mnogi saznaju ono što meni nije imao tko reći.

Nisam bila nezainteresirana, već naprotiv, bila sam uvjerena da postoji netko i nešto veće od čovjeka, ali nisam znala kako to otkriti i upoznati. Nisam mogla naći odgovore, jer nisam znala postaviti pitanja.

Život je prolazio mimo mene, a i kada bih nešto posebno i neobjašnjivo doživjela, jer nije bilo objašnjenja, pripisala sam to slučaju. Naravno da danas znam da nema slučaja, no onda nije bilo drugačijeg objašnjenja.

Ne mogu reći da nisam tražila Boga. Jesam i jer ga nisam mogla naći u tradicijskoj vjeri, tražila sam ga i to najčešće na krivom mjestu. Uvijek bih uvidjela zabludu i razočaranje se opet vraćala u pustoš i prazninu koja se tako bogato nastanila u meni. Nekada bih čula neki zov, kao neki poziv, ali sam u nevjerici pomišljala da sa mnom nešto nije u redu. Nisam razumjela što mi se događa, a još manje sam imala pojma da se takve stvari i drugima događaju.

Jednom sam rekla svome sinu da sam čula Božji glas, a on mi je kroz smijeh odgovorio: "Da ti govoriš Bogu, to mogu razumjeti, ali ako ti čuješ Božji glas, onda je to šizofrenija." Ponekad sam sumnjala da si to sve umišljam i da fantaziram, ali sam opet s druge strane točno znala da je sa mnom i mojim psihičkim zdravljem sve u redu. Ja Boga nisam našla, ali je On našao mene! Došla sam u jednu crkvu i tamo našla mnoge odgovore. Bili su to ljudi koji su prošli ili su još uvijek prolazili

kroz iste situacije kao i ja. Čim sam postala sigurna da ne izmišljam i da me Bog zaista zove, odazvala sam se Njegovom pozivu.

Doživjela sam prisutnost Božju, nesumnjivo uvjerenje da me Gospodin ljubi i da mu je stalo do mene. Doživjela sam oproštenje grijeha i spasenje, upravo onako kao što to u Svetom Pismu piše u poslanici Rimljanima 8:16:

"Sam Duh svjedoči zajedno s našim duhom da smo djeca Božja."

Danas znam da ne umišljam niti fantaziram, jer to kaže Božja riječ. I danas se događaju čuda i nema slučajnosti. Sve je Božja providnost. Isus je i sada kroz Duha Svetog prisutan na zemlji. On i danas čini čuda kao i nekoć dok je hodao ovom zemljom. Pišem o mom životu s Isusom da mnogi saznaju da i oni mogu doživjeti sve ono i još mnogo više, što sam doživjela ja i mnogi prije mene i oko mene.

Ja sam obična vjernica koja živi među ljudima, radi, moli, raduje se, tuguje i boluje, ali uvijek i za sve zahvaljuje Bogu.

Radosna sam i sigurna, jer znam da je moj Gospodin uvijek uz mene.

Uz Njega sam sigurna sada i za budućnost, jer On zna moje sutra. Uzdám se u onaj stih iz poslanice Rimljanima 8:28:

"Znamo da Bog čini da sve pridonosi dobru onih koji ga ljube!"

Mnogo toga sam kroz svoju vjeru i hod s Isusom doživjela i naučila, zato osjećam silnu potrebu da to podijelim s vama. Otvorite svoje srce i razmislite. Duh Sveti će vas voditi k Isusu. U Isusu ćete naći svog: SPASITELJA, OSLOBODITELJA i najboljeg PRIJATELJA. U Njemu ćete imati: mir, radost, utjehu i zaštitu. U Evanđelju po Ivanu, 14:6, piše:

"Odgovori mu Isus: "Ja sam Put i Istina i Život: nitko ne dolazi Ocu osim po meni."

PONIZNOST ILI PONIŽENJE?

Rado pjevamo pripjev: "On me taknu" i uistinu, kada god ga pjevamo, osjetim silno ganuće, jer vjerujem da me je zaista Gospodin "taknuo". Dodirnuo me je i sve se u meni promijenilo. Kao da sam mnogo toga spoznala; kao da se otvorila krletka u kojoj je moja duša bila zatočena.

Vjera nije egzaktna nauka kojom bi se sve moglo eksperimentima dokazati, ali onome kome se to dogodi nisu potrebni nikakvi eksperimentalni dokazi, jer su svi dokazi u njemu samome. Na primjer ljubav. Nije moguće reći: ovu osobu ljubim, ali onu ne. Moguće je reći, ali to ne odgovara istini. Onaj tko ljubi, taj ljubi i u svakome i svemu nalazi ljepotu vrijednu ljubavi.

Sjećam se događaja iz davno prošlog vremena. Išla sam ulicom i našla se pred gomilom ljudi koji su negodujući i s prezirom gledali u jednom pravcu. Gledali su u postariju ženu, koja je pijana ležala na pločniku. Bila je u skoro besvjesnom stanju, ne znajući da se sva razotkrila i da je jednom poroku dodala i drugi. Zgrozila sam se.

U to vrijeme je za mene pijanstvo značilo najgori porok. Mislila sam da bih se s gnušanjem okrenula od takve osobe, ali se nešto u meni pokrenulo i nisam mogla gledati to silno poniženje jednog ljudskog stvora. Daleko od toga da bih pomislila da me je ljubav pokrenula, ali ja sam stupila naprijed, sagnula se nad ženom, pokrila je i pokušala podići. Nisam marila za ljude oko mene koji su s gađenjem, prezirom i osudom odlazili.

Ponekada, kada čujem da ljudi poistovjećuju poniznost i poniženje, sjetim se tog događaja. Ta žena je predajući se poroku pijanstva, ponizila samu sebe, a njeni su je sugrađani, bez milosti ponizili ispod svakog ljudskog dostojanstva. Ta žena nije bila ponizna, ona je bila ponižena!

U Isusovom životu nailazimo jasnu sliku razlike između poniženja i poniznosti. Kada su Isusa bičevali, to je bilo poniženje. Kada su mu pljuvali u lice, to je bilo poniženje, ali kada je Isus poslušao Očevu volju i bez prigovora, tako ponižen koračao do križa na Golgoti, da bi trpeći bol i sramotu, žrtvovao sebe do same smrti, to je bila poniznost pred Bogom. Bila je to poniznost i kada je Isus rekao svom Ocu:

"Ali neka bude onako kako Ti hoćeš!"

To je zaista bila poniznost, ali, ljubljani moji, to je bila i ljubav. Ljubav koja ljubi i ne pita se tko je vrijedan ljubavi, a tko prezira. To je ono što sam približujući se kraju svog puta spoznala. Onaj tko ljubi, ljubi jer ne može drukčije.

On vidi u svakom, pa čak i u onima koji mu nanose zlo, zrnice ljepote, dobrote i patnje i suosjeća s njima. To suosjećanje mu otvara srce i usne koje u molitvi vapi Gospodinu: "Oprosti im Gospodine!" Zar nas to onda ne podsjeća na Isusovu molitvu: "Oprosti im Oče, jer ne znaju što čine!"

Nije to rekao samo Isus, jer je Bog. Rekao je to i jedan običan čovjek, koji je prestao biti običan, jer se je približio sličnosti s Isusom. I sv. Stjepan je, kada su ga do smrti kamenovali, molio:

"Oprosti im Oče, jer ne znaju što čine!"

Onaj tko ljubi, vidi kaznu koja čeka one koji čine zlo i žali ih. Htio bi ih poštediti toga i pokazati im put do spasenja. Put koji je i sveti Pavao istaknuo kao najbolji put u 13. Korinćanima, je ljubav. Ljubav sve razumije. Ljubav sve oprašta. Ljubav ne može drugo no ljubiti, jednostavno zato jer je ljubav i ne može se odreći sama sebe.

Ljubav je najveća i to zato, jer je Bog ljubav, ali čovjek može težiti za sličnošću s Isusom. To je vjera, a nema vjere bez iskrene ljubavi.

KUCAJMO NA PRAVA VRATA

"Videnja su njihova isprazna, i lažna su njihova proricanja. Govore 'Riječ Božja!' - a Bog ih nije poslao. I još očekuju da će im se riječi ispuniti. Zar ne vidite da su vam videnja isprazna i da su vam lažna proricanja kad govorite 'Riječ Božja!' - a ja nisam govorio." (Ezekiel, 13:6+7)

Često šutimo iz obzira da nekog ne povrijedimo i ne misleći da mu time nanosimo štetu, a ne korist. Nekada je dovoljna jedna riječ da njeno značenje trgne nekoga iz uhodanog nemara i nepromišljenog običaja.

Nedavni događaj iz mog svakodnevnog života me potaknuo da napišem ovaj članak u nadi da će se bar netko zamisliti nad opasnostima koje donose naoko beznačajne geste ili riječi. Kako i bi, kada je to prastari običaj; kada to svi tako rade; kada je to samo šala ili igra? Da pojasnim o čemu se radi.

Nedavno sam bila u jednoj zdravstvenoj ustanovi i inženjerka u laboratoriju mi je objašnjavala funkcioniranje jednog zdravstvenog pomagala. Objašnjavala je trajnost preciznijeg, a time i skupljeg pomagala, pri čemu je s oduševljenjem naglasila kako poznaje jednu osobu koja se njime služi, a već je, "Hvala Bogu!", (pri tome kucnula rukom o drveni stol) navršila i 100. Godinu života. U tom sam trenu osjetila potrebu da kažem: "Stop!...Odlučite se!" Inženjerka je zastala u svojoj tiradi i začuđeno me pogledala. Ja sam međutim objasnila:

"Ili vjera ili praznovjerje! Jedno potire drugo. "

Kada znamo da je život Božji dar, morali bi smo znati da je potrebno i Bogu zahvaljivati, a ne otvarati vrata praznovjerju. Ma kako se činilo beznačajnim, rijetko tko i pomišlja da je time zatvorio vrata Božjoj pomoći, a gatanjem i bajanjem navukao Božju srdžbu na sebe. Ako kucanje o drvo nije od Boga, tko onda stoji iza toga? Od koga tada očekujemo zaštitu?

U Evanđelju po Ivanu 10:9 Isus je rekao:

"Ja sam vrata. Kroza me tko uđe, spasit će se:....."

U kući gdje stanujem, živjela je žena koja se je otežano kretala i trpjela bolove. Rekla sam joj da se u molitvi s vjerom obrati Gospodinu i da pomoć neće izostati. Upitala sam ju: "Vjerujete li vi u Boga?" Žena je rekla: "Pa naravno da vjerujem! Ja sam vjernica, ali to ništa ne koristi. Ja molim i kunem, ali ništa ne pomaže!"

Žena nije shvatila da je svojim proklinjanjem zatvorila vrata Božjoj milosti i pomoći. Vjerojatno nikada nije pročitala biblijski stih naveden u Rimljanima, 8:28 "

"Znamo pak da Bog čini da se sve okreće na dobro, onima koji Boga ljube"

Kako onda objasniti da se mnogi s pitanjima obraćaju zvijezdama i od njih traže odgovor i pomoć, a ne od Boga, koji je te zvijezde stvorio? Vjerujemo li u Boga i očekujemo li Njegovu pomoć, moramo shvatiti da praznovjerje bilo kojeg porijekla onemogućuje Božju pomoć, ali i da navlači Božju srdžbu i kaznu. Hitno razmislite o tome!

Davno ranije, kada sam kroz Božju riječ sve to saznala, u svojoj sobi sam kleknula i u molitvi rekla Gospodinu: "Oprosti mi Gospodine! Ništa me ne može opravdati, samo Tvoja krv koja je tekla na Golgoti, da bi oprala i moje grijehе. Operi me i oslobodi me, a ja Ti obećavam da se odričem svakog praznovjerja, gatanja, bajanja, proklinjanja i svih djela tame. Obećavam Ti, da ću se svom snagom truditi da zadržim čistu savjest, a Tebe molim da mi pomogneš u tome. Priznajem da sam slaba, ali uz Tvoju pomoć i zaštitu, sile tame gube svoju moć, jer si Ti sa mnom. Neka Ti je slava i hvala!"

U Evanđelju po Mateju 28:20, Isus je rekao:

**"I evo, ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta."
(Matej 28:20)**

MOJ NAJBOLJI PRIJATELJ

Koliko puta smo već doživjeli da nam netko predstavlja svog najboljeg prijatelja? Predstavljaju nam osobu koju možda samo kraće ili duže vrijeme poznaju. Oni se znaju, pozdravljaju i pitaju za zdravlje. Možda zajedno i rade, posjećuju neke priredbe ili se bave srodnim športom.

Kada biste, te iste ljude upitali za neke pojedinosti iz života njihovog prijatelja, moguće je da bi vam nabrojali samo neke opće poznate stvari. O suštini prijateljstva nema niti govora.

Najčešće bi rekli:

"Pa ja se ne uplićem u ničiji privatni život."

Svakako ćete pomisliti da je to najpametnije i najsigurnije kada se radi o strancima ili samo površnim znancima.

Kada se radi o istinskim prijateljima, željeli biste znati i podijeliti, sve radosne, ali i tužne trenutke. U biti, željeli biste biti bliski s njim, jer vas boli što i njega boli, a raduje vas ono što njega raduje.

Pravog prijatelja nije potrebno zamoliti za pomoć, jer on je sam nudi i pruža i prije no što je zamoljen. Prijatelju pružiti pomoć nije žrtva, to je privilegija samo bliskih osoba.

Prijateljstvo je divan osjećaj, no od najboljeg prijatelja se očekuje još mnogo više.

Najboljem prijatelju se povjeravaju najskrovitije misli. S njim se dijele snovi i maštanja. Njemu se priznaje čak i ono što sam sebi nisi u stanju priznati.

U najboljeg prijatelja se ne sumnja. U njega se ima potpuno povjerenje.

Najbolji prijatelj je luka u koju se možemo skloniti kada bura bjesni u našem životu. On je kompas kada zalutamo i ne znamo put; on je utočište gdje nalazimo mir. Da, on je sve to i još mnogo više od toga.

Jeste li se zapitali je li sve to onaj kojeg ste predstavili kao svog najboljeg prijatelja?

To je samo jedna strana medalje. Na drugoj strani je vaš lik. Možete li sa sigurnošću ustvrditi da se taj opis odnosi i na vas kao prijatelja? Jeste li razmislili koliko je važno ne samo imati prijatelja, već i biti prijatelj?

Najčešće očekujemo te vrline od drugih, a zanemarujemo ih potražiti u sebi.

Ogromno je blago imati pouzdanog prijatelja i biti mu iskreni prijatelj. Da, ovo je priča o prijateljstvu, ali za mene ono glavno tek dolazi.

Moje pamćenje seže do mog ranog djetinjstva i na moj užas, ne mogu se sjetiti da sam ikada imala najboljeg prijatelja ni najbolju prijateljicu.

Nekoliko puta sam pomislila da sam konačno sklopila istinsko prijateljstvo, ali sam ubrzo otkrila da je to bila samo obmana i lažno prijateljstvo, dok mi se iznenada nije otkrila velika tajna, koja je zapravo bila samo meni tajna, a već se po svem svijetu tisućama godina glasno propovijedala.

Da, reći ćete: "Tko o čemu, a ona opet o vjeri!"

Istina je da sam kroz vjeru upoznala pravog prijatelja. Ne samo pravog, već i najboljeg prijatelja. Treba li vam dokaz ili opis što je On sve učinio za mene? Eh, pa evo ga:

On se žrtvovao za mene i umro strašnom smrću na križu, da bi platio moje grijeha i omogućio da steknem život vječni.

On me je pozvao da dođem k Njemu kada sam tužna, brižna ili bolesna, da predam sav taj teret Njemu i da će mi ga On pomoći nositi. On je rekao da će uvijek ostati sa mnom i da me nikada neće ostaviti samu. Rekao je da će me zastupati kod svog (i mog) Oca nebeskog.

On mi je očistio savjest i skinuo s mene svu moju krivicu. Dao mi je puninu duhovnog života. Uzeo mi je strah od smrti i dao želju da živim svetim životom kako bih jednom u vječnosti bila s Njim. Ostavio mi je svoju Riječ kao putokaz da mogu stići do vječnog cilja. Znam da je to milost i da je ničim nisam

zavrijedila, ali znam da je to ljubav. Ljubav Isusa Krista, Sina Božjega.

Zato mogu reći da je Isus Krist moj najbolji prijatelj koji me nikada neće razočarati!

To što je učinio za mene, učinio je za sve ljude. Sve što je meni dao, dao je i daje svakom tko dođe k Njemu. On želi da se svi ljudi spase; da im bude Spasitelj i najbolji prijatelj.

Njegova ljubav je bezgranična. Ima je dovoljno za sve ljude.

On ima vlast i moć, jer On je Bog.

Pogledajmo i ovdje drugu stranu medalje. Što smo mi učinili?

Jesmo li se odazvali Njegovom pozivu i hodamo li s Njim?

Jesmo li napustili sve ono što nas može odvojiti od Njega?

Uzvrćamo li Njegovu ljubav i zahvaljujemo mu na milosti koju nam pruža? Božansko prijateljstvo mora biti uzajamno.

Da, On je naš najbolji prijatelj i ja nastojim da mu to prijateljstvo uzvratim. Ta On ne traži mnogo, samo vjeru, ljubav i poslušnost Božjoj riječi. Ne traži ništa za sebe. Sve što traži je samo za naše dobro.

Isus može biti tvoj Spasitelj i prijatelj, a ako želiš i najbolji prijatelj.

PSALAM 18:26-29

*„S prijateljem ti si prijatelj,
poštenu poštenjem uzvrćaš.*

*S čovjekom čistim ti si čist,
a lukavca izigravaš,
jer narodu poniženu spasenje donosiš,
a ponižavaš oči oholé.*

*²⁹Jahve, ti moju svjetiljku užizeš,
Bože, tminu moju obasjavaš".*

KADA SPADNE VEO

Definitivno ne pišem autobiografiju. Trenutačna spoznaja nekih bitnih činjenica me je nagnala da ih zapišem i tako ne samo otmem zaboravu, već da ih sagledam u mogućoj stvarnosti i istini.

Iznenadujuće je da se istina i stvarnost prepoznaju u trenutku spoznaje, koja se tako bitno razlikuje od dotadanjeg znanja i uvjerenja.

Sve što sam radila, radila sam i živjela u cijelosti uvjerena u razloge i značaj svakog mog čina. Iznenadna spoznaja i prepoznavanje same sebe, iznenadila me je i uvjerila u to da nije sve onako kako nam se čini u danom trenutku.

U odmaku vremena, kao da nestaje koprena sa zrcala retrospektive, a spoznaja ne ostavlja mjesto za sumnju.

Nakon više od 300 skupnih i 7 samostalnih izložbi, bila sam slikarica u svojim, a i u očima svih koji su me poznavali.

Bez pretjerivanja sam se mogla pohvaliti s nekoliko nagrada, priznanja i plaketa.

Bila sam slikarica i to je neosporno. To nisam samo vjerovala, to sam znala gledajući svoja djela na izložbama i na zidovima svog stana.

Osjećala sam neutaživu potrebu da slikam. Razvila sam svoj stil i pridržavala ga se.

U to sam bila oko četrdesetak godina čvrsto uvjerena, dok sam jednog dana u jednom trenu spoznala da je sve to samo obmana.

Ja nisam bila slikarica! Bila sam pjesnikinja i spisateljica kojoj su u nemoći da progovori, proplakale ruke; umjesto riječi, na platnu su boje prenosile poruku.

U doba početka mog slikanja prolazila sam kroz teške trenutke mog života. Nekada se činilo da sam pri kraju onoga što mogu izdržati. Ali sam, ne znam kako izdržala.

Osjećala sam veliku potrebu da se nekom povjerim, ali tog nekog, nije bilo.

Ponekad sam željela o tome govoriti, ali bih uvijek uvidjela da bih pri tome mogla izvjesne osobe povrijediti.

Osjećala sam silnu potrebu da svjedočim o zlu i nepravdi koje sam iz dana u dan trpjela. Željela sam govoriti o mom bespomoćnom i bezizlaznom stanju, ali to svjedočanstvo je moglo povrijediti meni više ili manje drage osobe.

Ipak je bilo potrebno o tome progovoriti i svratiti pozornost na tamu koja se je nadvila nad naizgled propale živote.

U početku nisam mislila da sam slikarica. Osjećala sam da trebam biti svjedok koji će upozoravati i poput proroka pokazati izlaz iz naoko bezizlazne situacije.

Pisala bih o tome i govorila, ali nisam mogla. Usta su mi bila zatvorena kao i moje misli iza čeone kosti. Nisam mogla progovoriti!

Nisam mogla progovoriti, ali su progovorile moje ruke.

Pro-slikala sam. Slikala sam bol i tugu, nemoć i porok.

Slikala sam ne preplakane suze, nemoćne ruke u pokretu, ne dočekana pisma i neispijene čaše u prostoru između bijega i zaborava.

Sada, četrdesetak godina kasnije sjećam se da sam prestala slikati u vrijeme kada sam svoje poruke mogla napisati. Kada sam mogla progovoriti i ukazati na svjetlost mogućeg izbjavljenja.

Sada mogu pisati, a da nikoga ne povrijedim već da ono što govorim bude putokaz i svjedočanstvo onima koji su u sličnoj situaciji u kojoj sam ja nekoć bila.

Mogu proročki pozivati one koji trpe i koji se kao nekoć ja, nemaju kome izjadati i na čijim grudima isplakati.

Tako sam očajno trebala te grudi za plakanje, a nije ih bilo. Danas kada znam da su te grudi uvijek spremne da me prihvate i da na njih mogu nasloniti svoju, često umornu glavu, ne moram više plakati. Moje sklopljene ruke i savijena koljena, dovode me sve više u Njegovu prisutnost.

Njegova ljubav i prolivena krv za mene, Njegova pomoć i utjeha, nisu samo priče za malu djecu. To je postala stvarnost mog života, a uvjerila sam se i stvarnost života mnogih ljudi.

Prije to nisam znala.

Nikada mi nitko nije rekao da dođem k Isusu i da mu predam sav svoj teret. Nikada mi nisu rekli da me ljubi nesebičnom ljubavlju i da me zove. Da zove baš moje ime.

Nisu mi rekli da nisam bezvrijedna i da sam dragocjena u Njegovim očima. Nisu mi to rekli i upravo zato ja vama, koji čitate ove retke, to želim reći. Želim na sva usta vikati i pozivati da dođete k Isusu.

Ne moram slikati. Mogu govoriti i pisati o svom najboljem prijatelju, o svom Spasitelju!

Kada bih ja šutjela, kamen bi progovorio i slavio silnog i moćnog Boga. Ono što je za mene učinio, učinio je za mnoge ljude; učinit će i za vas.

Poslušajte, utihnite i srcem slušajte! Čut ćete da upravo sada zove vaše ime!

IZREKE 2:9-12

*„Tada ćeš shvatiti pravdu, pravicu,
Pravednost sve staze dobra,
jer će mudrost ući u tvoje srce
i spoznaja će obradovati tvoju
dušu. Opres će paziti na te
i razboritost će te čuvati:
da te izbavi od zla puta, od varava čovjeka”*

TEMELJI MOJE MOLITVE

" To napisah vama koji vjerujete u ime Sina Božjega da znate da imate život vječni.

I ovo je sinovsko pouzdanje koje imamo u njega: ako što ištemo po volji njegovoj, uslišava nas." (1.Ivanova 5:13+14)

Da bih mogla moliti s vjerom, moram imati osnove u Božjoj riječi. Božja riječ me poziva, ohrabruje i poučava kako moliti. Uzdam se u djelotvornost molitve, jer Božja riječ je istinita i nikada se ne mijenja. Apostol Ivan u svojoj 1. Poslanici jasno piše da uslišava one koji vjeruju i imaju pouzdanje u Njega.

PSALAM, 18:2+3

"Ljubim te, Gospodine, kreposti moja! Jahve, hridino moja, utvrdo moja spase moj;

Bože moj, pećino moja kojoj se utječem, štite moj, snago spasenja moga, tvrđavo moja!"

ZATO SLAVIM:

"Slavim Te, Gospode, Bože moj! Slavim Te, gledajući divna djela Tvoja, ali Te iznad svega slavim zbog onoga što Ti jesi: svemoćni Bog, Stvoritelj i Vladar, moj Otac nebeski, pun ljubavi, koji me je dozvolio da se zovem dijete Božje.

Slavim Te, Gospodine, jer jedino Tebi slava pripada"

2.KNJIGA LJETOPIISA, 7:14

"i ponizi se moj narod koji je prizvao Ime moje i pomoli se i potraži lice moje i okani se zlih putova, ja ću ga tada uslišati s neba i oprostiti mu grijeh i izlječit ću mu zemlju."

ZATO ZAHVALJUJEM:

Hvala Ti, Isuse, što me je Duh Sveti osvjedočio da sam mogla spoznati svoju grešnost, pokajati se iskreno i dobiti Tvoje oproštenje.

Hvala Ti za mnoge promjene u mom životu. Posebno Ti zahvaljujem za vjeru koju si mi dao. Vjera je za mene neprocjenjivo bogatstvo, jer se samo vjerom mogu Tebi približiti.

Samo vjerom mogu očekivati da ćeš milošću svojom uslišati moje molitve i vjerovati da će onaj koji me je toliko puta uslišao opet to učiniti.

1.IVANOVA 5:14+15

"Nakon toga nade ga Isus u Hramu i reče mu: "Eto, ozdravio si! Više ne griješi da te što gore ne snađe!" Čovjek ode i javi Židovima da je Isus onaj koji ga je ozdravio."

ZATO SE NADAM:

Gospodine! Toliko si me puta uslišao! Iscijelio moje bolesti, pomogao nositi teret u nevolji, ohrabrio me i utješio. Danas donosim svoje tijelo, duh i dušu pred lice Tvoje i molim Te, da staviš svoju svetu ruku na moje bolesno tijelo i ozdraviš me. Da ojačaš duh moj, učvrstiš vjeru i ispuniš ljubavlju.

To si činio nebrojeno puta u prošlosti, a znam da se Ti ne mijenjaš i zato Te s pouzdanjem molim i vjerujem da ćeš mi pomoći. Hvala Ti na vjeri koju si mi dao i nadi da si Ti Bog koji slušaš i ispunjavaš molitve koje dolaze iz čistog srca.

IVAN, 13:35

"Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge."

ZATO PRINOSIM SESTRE I BRAĆU:

Ti koji znadeš sve naše boli, bolesti i nevolje, usliši moju molitvu koju upućujem Tebi, Isuse, i pomogni mojoj braći i sestrama koji se nalaze u bilo kakvoj potrebi. Gospode, sjeti se da smo djeca Božja i da Te molimo po Tvome obećanju, da iscijeliš bolesne, utješiš žalosne, podigneš klonule i učvrstiš kolebljive.

Molim Te, da Kraljevstvo nebesko već sada bude u nama.

MATEJ: 5:44+45

"A ja vam kažem: Ljubite neprijatelje, molite za one koji vas progone da budete sinovi svoga oca koji je na nebesima, jer on daje da sunce njegovo izlazi nad zlima i dobrima i da kiša pada pravednicima i nepravednicima."

ZATO OPRAŠTAM:

Gospode i Bože moj, na ovom svijetu ima mnogo onih koji Tebe još nisu upoznali, a i onih koji mrze i samo Tvoje ime. Oni ne shvaćaju da su na putu propasti!

Molim Te, smiluj se i ne daj da propadnu, već im Duhom Svetim prosvijetli um, da uvide svoj grijeh. Molim Te i za moje osobne neprijatelje, a mene da zaštitiš od njihovog neprijateljstva.

1.LJETOPISA, 16:8-10

"Hvalite Jahvu, prizivajte mu ime; navješćujte među narodima djela njegova!

Pjevajte mu, svirajte mu, propovijedajte sva njegova čudesa!

Dičite se svetim imenom njegovim, neka se raduje srce onih koji traže Jahvu!"

ZATO SE RADUJEM:

Hvala Ti, Gospode, što mogu pred Tobom izljevati srce svoje, moliti Isuse, u ime Tvoje i vjerovati da si čuo moju molitvu. Vjerujem da ćeš je uslišati, jer sam molila (vjerujem) po volji Tvoj. Toliko puta si me uslišao, iscijelio, utješio i podigao: zato Ti hvala.

Radujem se, Gospode, što sam Tvoja i što vjerujem u Tvoju moć i milost koja čini čudesa danas kao i prije. Slavim Te Trojedinu Bože, jer slava samo Tebi pripada! Amen.

ONA JE IZGUBILA SVE

Na prvi pogled ovaj se naslov ne čini osobito značajnim, a niti privlačnim za čitanje. Ipak, kako se štivo približava kraju, ono nas neizbježno uvodi u sve dublje razmišljanje.

Moramo se zapitati što to znači, sve izgubiti? U životu se nekada dobiva, a nekada gubi.

Sve izgubiti, znači stanje danas, no sutra se već može, makar i neznatno promijeniti. Kada netko misli da je izgubio sve, zaboravlja da mu je ostalo ono najpotrebnije.

Tko se u tom trenu sjeti da još uvijek ima život, zrak koji udiše, vodu koju pije i brojne stvari koje ga održavaju u životu.

Dok god još možeš razmišljati, pa i plakati, još uvijek nisi izgubio sve.

Gubitak voljenih osoba je vrlo bolan, ali postoji utjeha i sjećanje na vrijeme koje smo sproveli zajedno s našim, nama dragim osobama.

Vrijeme ne briše bol, ali je svakako ublažava.

Materijalni gubitak može se s vremenom nadoknaditi. Razočaranje u prijateljima izbljedjet će kada se pojave novi prijatelji. Sve to ne znači izgubiti sve, a ipak se mnogi predaju očajanju i jadikovanjem još pogoršavaju svoju bol.

Ta bespomoćnost je izražena kod ljudi koji se uzdaju samo u sebe, a u nevolji uviđaju da su nemoćni bilo što promijeniti. Njihov um ma kako bio intelektualan ipak je ograničen kao što je ograničena i fizička snaga.

Nekada čovjek čovjeku može pomoći, no često smo već čuli da netko kaže: "To nije u ljudskoj moći".

Ipak, mi nismo potpuno nemoćni. Ta moć se odražava u svijesti da ima "netko" kome je sve moguće.

Sada smo došli upravo do onog što sam htjela podijeliti s vama.

U Svetom pismu piše u Evanđelju po Mateju 19:26:

"A Isus upre u njih pogled pa im reče: "Ljudima je to nemoguće, ali Bogu je sve moguće."

Kada je čovjek usko povezan s Bogom, s Isusom Kristom, nije prepušten nevoljama i nije sam. Isus je obećao nešto dalje, u 28. Poglavlju, u 20. stihu:

"I evo, ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta."

Ovo se obećanje usko povezuje sa slijedećim stihom koji je zapisan u istom Evanđelju, 11:28 -30:

"Dođite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim. Uistinu, jaram je moj sladak i breme moje lako."

Ovaj sam stih već mnogo puta napisala, a i ubuduće ću ga objavljivati, jer je toliko potrebno da prodre do mnogih ljudi koji ga do sada još nisu čuli ili nisu shvatili da Isus još uvijek zove. Čitajući ovaj poziv, pronaći ćemo da je taj poziv upućen nama; jednako meni, kao i tebi.

Odazvati se tom pozivu, znači priznati Isusu svoje grijehe, dobiti oprostjenje i dalje živjeti po Njegovim zapovijedima, a to donosi veliko olakšanje.

To je moguće, jer Isus ne samo da oprašta, već čini sve novo u nama. To je nanovo rođenje. Sada se možemo mirno osloniti na Isusovo obećanje:

"I evo, ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta."

Sada nam se otvara novi vidik. Svijest da je Isus s nama, a ako izvršavamo Njegove zapovijedi, onda je On i u nama.

Kada je Isus u nama, tada je i Njegova snaga u nama. Tada dolazi do izražaja stih koji sam ranije navela:

Da je Bogu moguće ono što je ljudima nemoguće.

Taj isti Isus koji je dao svoj život za naše spasenje, sada je uvijek uz nas.

U svakoj boli, u svakoj tuzi, On nas ne ostavlja same. On nalazi izlaz iz svake, ma kako teške situacije. On nalazi utjehu u svakoj tuzi, a ipak se mnogi ogлуše na taj poziv. Kao gluhi i slijepi, oni sami i nemoćni jadikuju kada ih zadesi nevolja, a ona svakog, prije ili kasnije tokom života pohodi.

To obećanje ne prestaje niti onda kada se završi ovozemaljski život. Umire samo tijelo. A duša? Vjerovali to ili ne, duša ne umire! Vjernik koji je živio s Kristom, ne odvaja se od Njega. Isusovo obećanje se proteže na cijelu vječnost. On odlazi (neki to kažu nebo), ali ja vjerujem da idemo tamo gdje je Isus. Tamo gdje je Isus, tamo je i nebo.

Čovjek je stvoren kao slobodno biće. Dobio je i razum kako bi mogao sam odlučiti smjer kojim želi ići. Dobio je i savjest koja mu jasno govori što je dobro, a što zlo. Kako je moguće da prezre ili zanemari Isusov poziv; da se ogлуši na upozorenja vlastite savjesti?

Kada takvi ljudi čuju svjedočanstva, ili čitaju Sveto pismo, oni samo s nevjericom odmahuju glavom. Smatraju upozorenja nevažnim. Neki sami sebe obmanjuju zadovoljstvom da su nominalni vjernici, a osim te tvrdnje u njima nema niti trunka vjere. Najgori su ipak oni kojima je savjest ne samo zaspala, već je i potpuno mrtva. Misle, ako njihov grijeh nitko nije vidio, da ga i nema.

Tko od tih ljudi razmišlja o tome da će jednom stati pred Boga? Ne razmišljaju da će stajati pred strogim sucem, pred kojim niti jedan njihov grijeh nije sakriven. Stajati će na tom sudu sami, jer uz njih neće stajati Isus da ih obrani, jer njih nije oprala Isusova krv. Ne mogu niti zamisliti užasnu kaznu koja ih čeka. Mogli su se odazvati Isusovom pozivu, ali su odbili Njegovu pruženu ruku. Izgubili su spasenje, izgubili su milost i rekla bih da su tada izgubili sve.

Mnogo toga sam vidjela i doživjela, a i čula mnoga svjedočanstva, ali mi se jedan događaj usjekao duboko u moje sjećanje.

Kada god mi se pružila prilika, ja sam pokušavala objasniti dobrobit vjere, ali i strašan ishod nevjere. Imala sam znanicu koja je bila vrlo cijenjena slikarica.

Bila je potpuno samosvjesna svog talenta. Svoj život je posvetila slikarstvu, a neke slike je toliko cijenila da ih uopće nije htjela prodati.

Marta, rekla sam: "Zahvali Bogu na tom divnom daru!" Ona bi samo odmahнула glavom i ustvrdila da je sve to plod njenog rada. Kada sam joj spominjala Isusa, ona bi rekla:

"Heda, poštedi me toga! Valjda nisam studirala da bih se obazirala na ta praznovjerja."

Marta je bila uspješna, elegantna i dobro situirana. Svoje slike je obožavala i činila sve da bi ih izlagala na nekom prominentnom mjestu. Njoj zbilja nitko nije trebao, niti joj je zamišljena slika Isusa na križu išta značila.

Jednog dana pročulo se da je Marta ozbiljno oboljela. Pošto mi je bila dugogodišnja kolegica, bio je red da je posjetim. Suprug i ja krenuli smo u bolnicu s potajnom nadom da će bar sada prihvatiti Isusov poziv i zatražiti oprostjenje.

Stigli smo u bolnicu i ugledali Martu kako leži na krevetu mršava i blijeda; iscrpljena od teške plućne bolesti. Kada smo je ugledali shvatili smo da je kraj vrlo blizu.

Pokušali smo zapodjenuti bar neki razgovor, ali ona nije reagirala. U jednom trenu sam je pokušala razvedriti, pa sam joj rekla: "Brzo ozdravi da možeš prirediti novu izložbu."

Tog se trenutka Marta okrenula i podigla glavu. S neopisivim prezirom na licu je rekla: "Slike".

Shvatila sam da su sada, kada je očekivala kraj ovozemaljskog života, slike izgubile svu vrijednost. Gledajući je pomislila sam, jadna Marta! S njenom smrću izgubila je sve. Izgubila je život, imetak i svoje voljene slike, ali što je najtragičnije, izgubila je spasenje i vječni život. Jadna Marta, sada je zaista izgubila sve.

Nije mogla otići niti u čistilište, jer čistilište je ovdje na zemlji. Imala je sve mogućnosti, razum i slobodnu volju, a izabrala je ponos i slavu.

Marta mi je primjer što znači sve izgubiti, jer je ona stvarno izgubila sve.

Tužno je gledati za cijelu vječnost izgubljene živote, a spasenje im je bilo na dohvata ruke. Isus toliko stoljeća i tisućljeća zove, a brojna spašena djeca Božja svjedoče. Sveto pismo ne samo riječima već i brojnim čudesima koja Isus i danas čini.

Brojna iscjeljenja naoko beznadnih bolesti nisu rijedak slučaj. Mnoge koji su u posljednjem trenu, već nemoćnim šapatom prihvatili Spasiteljevu ruku, podigao je sa samrtničke postelje.

Ne samo bolesti, već i svaku nevolju, svaki očaj i teret Isus može ukloniti. Pod naš teret, Isus podmeće svoje rame. O, slava Ti sveti, svemogući Bože!

Divno je biti Dijete Božje. Divno je biti nanovo rođen i biti opran Kristovom krvlju. Oni koji žive pod Isusovom zaštitom ne padaju u očaj. Ne gube nadu, jer je Isus s njima.

On od nas ne traži drugo, već da ga volimo i živimo po Njegovoj riječi, a za uzvrat nam daje sve: ljubav, sigurnost, zaštitu i pomoć i to ne samo za velike stvari, već i za najmanje stvari u našem životu. On zna naše potrebe, čak i tajne želje i prema tome djeluje. Mogu i sama svjedočit o mnogo čemu, što je Isus učinio za mene. Vjerujte, iskrena vjera je neprocjenjivo bogatstvo!

Kakva je to koprena koja pokriva nevjernima oči i ne vide Isusa u pravom svjetlu?

Zahvalna sam Gospodinu što je i mene pozvao i spasio. Što mi je otvorio oči i da sam vidjela da je moje spasenje samo u Isusu. A ti koji čitaš ove retke, jesi li već spašen ili se dvoumiš što da učiniš? Zar želiš biti sam, nemoćan i bez nade; ako si svoj život stavio u Njegove ruke, ne brini! On se brine za tebe! Život i smrt u Njegovoj su ruci.

Odluka je prepuštena tebi. Ja sam izabrala život i to vječni!

ON TE NEĆE NIKADA NAPUSTITI

Možda je to pravi naslov, ma da skoro liči dnevniku: ipak, on to nije jer zbivanja nisu poredana kronološkim redom. Kada se zbilo događaj koji me je ponukao na razmišljanje, shvatila sam da je sve krenulo nekoliko godina ranije.

U ono vrijeme činilo mi se da je moja ljubav za Boga-Isusa, dosegla vrhunac. U tom ushićenju nisam mogla shvatiti zašto se u crkvi i u Bibliji govori o strahu Božjem kada ga toliko ljubim i želim Njegovu blizinu? Kako mogu željeti da me primi u svoje naručje onaj kojega se bojim?

Da, drhtim od strahopoštovanja pred silnim i moćnim Bogom, ali strahopoštovanje nije strah.

Mislim da se trebaju bojati oni kojima grijesi još nisu oprošteni, kao i oni koji još uvijek naginju nekom grijehu i koji se boje da će popustiti pred tim iskušenjem. Oni ostaju uz Boga zbog straha od kazne.

Onima kojima su grijesi oprošteni, a vjeruju u Božju riječ, strah se pretvara u ljubav zbog te silne milosti. Oni ne griješe namjerno, jer su oslobođeni od nasilnog pritiska napasti kojoj bi mogli podleći.

Pušač odbacuje cigaretu, jer je više ne želi; alkoholičar alkohol, bludnik gubi grešne želje, a dobiva silnu radost zbog milosti koja mu je ukazana. Tada dolazi ljubav i povjerenje u Boga i Njegovu riječ, da će Onaj koji je svoj život dao da nas otkupi i oslobodi zla i Zlog, biti uvijek uz nas i obraniti nas.

To se događa onda kada smo se iskreno obratili i svom snagom odlučili slijediti svog Spasitelja.

To se zove nanovo rođenje. To nije preporođenje niti obnova, niti reinkarnacija, jer ne umiremo tijelom već umiremo grijehu. Nismo preporođeni, jer nas Krist nije preradio niti popravio. Ne! On nas je nanovo rodio!

Sve staro (grešno), je nestalo i sve je nastalo novo. Tu je odlučujuća snaga vjere. Potrebno je poznati Božju riječ,

vjerovati svakoj Riječi, svakom Božjem obećanju i živjeti po njoj.

To je ono što Gospodin od nas želi. Tada nam Duh Sveti svjedoči da smo Božja djeca. Tek tada možemo Boga zvati svojim Ocem i reći: "Aba-Oče!"

U to vrijeme sam mnogo razmišljala o Božjoj ljubavi i kako se može tu ljubav izgubiti. . Znam da neke bolesti, a i starost mogu prouzročiti gubitak pamćenja i nerazumno ponašanje. Pomislila sam da bih bolujući od neke takove bolesti mogla zaboraviti na vjeru i milost Božju. Zapitala sam se, bi li bilo moguće da me tada Zli odvoji od mog Spasitelja?

Promišljajući tako u molitvi, zamolila sam Gospodina da mi se to nikada ne dogodi, a tada sam osjetila toplinu u mojim grudima i razabrala glas koji mi govori:

"Ja te nikome ne dam - nikada te neću ostaviti."

Sada sam mirna, jer sam sigurna da će Gospodin brinuti za mene, kada ja to više ne budem mogla. Znam da i sada brine o meni, ali mi uvijek dopušta da slobodno donosim odluke, a meni nije teško slijediti Ga.

Divno je znati da sam zaštićena u Njegovom zagrljaju. Mi možemo napustiti Boga, ali Bog nikada ne napušta one koji Ga ljube!

Epilog: Nikako ne mogu shvatiti kako je moguće da mnogi odbijaju Božju riječ i ne žele živjeti po njoj. Ona samo traži od nas da odbacimo zlo i da prihvatimo dobro. To je sva mudrost i za tu poslušnost dobivamo spasenje i vječni život.

Možda oni to ne znaju ili ne shvaćaju.

Idite i recite im to. Idite i objasnite im to, jer Božja ljubav nije ograničena na pojedince, već je namijenjena svim ljudima.

Ona se ne može kupiti, ali se može prihvatiti bez novčane naplate.

NA DNU

Vrlo mi rijetko nakon buđenja, na um dođe druga misao osim: "Hvala Ti, Gospodine!" Tada u mislima prođem sva ona dobra za koja sam zahvalna.

Nekada, kada mi se čini da sam u vremenskom tjesnacu, samo kažem: "Hvala Ti za sve!" Naravno da stignem još na brzinu zamoliti da me blagoslovi, vodi, štiti i čuva.

(Kada nešto trebamo imamo vremena za nabranje pojedinačno, ali u žurbi smo kada trebamo reći hvala Ti i pojedinačno nabrojati sva dobra i milost koju smo primili. Kakva sebičnost!)

To je samo početak dana, a kasnije se nastavlja s: molim Te, daj mi, učini mi i s mnogo potreba koje samo Gospod može uslišati.

Ovo jutro je bilo nešto posebno. Prvo što mi je na um došlo, bilo je Dubravkino ime.

Još jučer me je netko upitao: "Što je s Dubravkom?"

Munjevito sam pomislila, a što nije?

Znala sam o mnogim poteškoćama, bolima i bezizlaznim situacijama kroz koje je prolazila. Bila je mlada žena preopterećena teretom kojeg nije više mogla nositi.

Više nije mogla vidjeti izlaz iz tog mračnog tunela kroz koji je prolazila.

Bila sam uvijek spremna saslušati je i razgovarati s njom. Upućivala sam ju na molitvu koja je za mene i mnoge u nevolji imala učinkovitu moć i koja je dopirala do srca Oca nebeskog.

Naravno da je trebala skrušeno doći pred Gospodina i iskreno moliti oprostjenje za sve počinjene grijehе.

Bilo joj je potpuno jasno da ne može doći pred Gospodina opterećena grijesima. Oproštenje je prvi korak, a nakon toga odluka da promijeni svoj život, u život koji se temelji na Božjoj riječi.

Činilo se da sve shvaća i prihvaća, ali je sumnjala da će moći živjeti po biblijskim načelima

Uzalud je bilo moje uvjeravanje da će joj u tome pomoći sam Isus Krist.

Bila je uvjerena da mora učiniti još ovo i ono, da ne smije propustiti niti jednu naizgled mogućnost, i ako je znala da ne može utjecati na rješenje i ishod problema.

Uzalud sam je uvjeravala da je sama nemoćna, ali da je s Isusom sve moguće. Zar nije sam Isus u Evanđelju po Mateju 11:28, pozvao baš one koji su slabi i nemoćni:

"Dodite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti."

U 1. Petrovoj poslanici 5:7, apostol Petar izričito piše:

"Svu svoju brigu povjerite Njemu jer On se brine za vas."

Čini se da je skoro nemoguće ignorirati takav poziv, a ipak ga mnogi zanemaruju kao da ga uopće ne primjećuju ili ne razumiju.

Dubravka me je slušala i potvrđivala, no slijedećom se rečenicom vraćala na početak kao da i nije čula što sam joj govorila.

Primijetila sam da joj dah postaje sve brži i uzbuđenje sve jače. Pobjala sam se da neće više dugo izdržati. Bojala sam se da će uskoro 'puknuti', a posljedice bi mogle biti katastrofalne.

Molila sam: "Gospode, otvori joj um da čuje i razumije Tvoj poziv; da shvati da je Ti zoveš i nudiš pomoć!"

U Knjizi o Jobu, u 33. Poglavlju, u14. Stihu piše:

"Bog zbori nama jednom i dva puta, al' čovjek na to pažnju ne obraća."

Mnogo puta sam se mogla uvjeriti da su ove riječi doslovce istinite. Većina onih kojima govorimo, sluša, čuje, slaže se, ali se vraća na svoje probleme, kao da nisu ništa čuli.

Bog govori kroz Sveto pismo, kroz ljude ili snove, ali je malo onih koji umom i duhom prepoznaju Njegov poziv i koji su spremni beskompromisno slijediti Njegov glas. Boreći se sam sa svim životnim nedaćama, čovjek sve dublje i dublje tone.

Dosegavši dno u svom životu, čovjek se hvata za posljednju slamku i traži Božje spasenje, a Bog čuje žarki vapaj i pruža svoju svetu ruku da bi izbavio pokajnika sa ruba vječne provalije, no tko može biti siguran da neće biti prekasno i da neće kraj njegovog života onemogućiti njegov vapaj za spasenjem?

Brat D. se je našao u sličnoj situaciji. Bio je svjestan da ga je u tu nevolju doveo njegov grešan život. Tko bi nabrojao poroke koji su ga zarobili?

Alkohol, kocka i bančenje su tog inače marljivog čovjeka doveli do toga da nije mario za svoje petero djece i ženu. Porok je bio jači.

Dotaknuvši dno, preostalo je samo da ga probije i izgubi se u tami bezdana. Ipak, još jednom je zatreperilo svjetlo, još jednom je Gospod zazvao njegovo ime, a D. je u svom očaju zavapio Gospodinu, tražeći pomoć i spasenje.

Bog je čuo njegov vapaj, jer On uvijek čuje one koji se iskreno kaju tražeći pomoć i oprostjenje. Shvativši da je dobio oprostjenje, da se Isus i za njega žrtvovao, odlučio je promijeniti svoj život i živjeti po biblijskim načelima.

Naravno da to nije bilo lako! Iz riječi Božje shvatio je da sve to ne može sam, ali da će mu sam Bog u tome pomoći. Predao je s vjerom sav svoj teret Gospodinu.

Hvala Gospodu što je dobio još jednu priliku da promijeni svoj život; što je u posljednjem trenutku čuo i prepoznao Božji poziv za spasenje!

Oni koji su ga od prije poznavali, tvrdili su da se Drago popravio i preporodio. Bili su samo djelomično u pravu, jer se on nije samo popravio, odnosno preporodio, već se je nanovo rodio.

Isus Krist ne popravlja! On čini sve novo!

Brat D. se nanovo rodio i postao novi čovjek. Postao je Božje dijete! To može samo Bog. Slava Bogu!

Milost Božja još uvijek traje. On zove na mnogo načina. Kod nekih On budi savjest i neda mira i spokoja dok grešnik ne zatraži pomoć.

Na žalost, nekima je savjest mrtva. Oni slušaju, ali ne čuju. Poruka spasenja je stigla do njih, ali je oni ne shvaćaju i ignoriraju. Pate već na ovom svijetu, a izgubljeni su za vječnost.

Ponudeno im je spasenje, a oni su kao slijepci prošli kraj njega. Kako je to žalosno!

Dobro je kada čovjek, pa makar u svom životu i dosegao dno, zatraži Božju pomoć. Isus je na križu dao svoj život za naše spasenje. U trenutku Njegove smrti, ono je već bilo završeno, a u trenutku Njegovog uskrsenja, od Boga Oca potvrđeno. Nama preostaje samo da ga prihvatimo; da uzmemo ono što je već naše, a mnogi okreću glavu i ne prihvaćaju. Tonu u provaliju bez dna, a mogli su imati pomoć već na ovom svijetu i život vječni uz Isusa Krista. Kako to možemo razumjeti?

Na ovom svijetu ima mnogo onih koji odbijaju spasenje, mnogo Dubravki koje još ne shvaćaju ozbiljnost trenutka i ne prepoznaju, možda posljednju mogućnost za spasenje. Bog zove, ali dokle će zvati?

Isto tako ima i mnogo onakvih kao što je Drago i koji su prihvatili Božju pomoć i spasenje. Samo onaj tko je nanovo rođen može shvatiti kako je blaženo biti dijete Božje, da više nisi sam, jer je uvijek i u svakoj prilici Bog s tobom! >

Ne smijemo zaboraviti niti one koje nisu nevolje natjerale da traže Božju pomoć. To su oni koji su prepoznali ruku Božju u svom životu. To su oni do kojih je na ovaj ili onaj način doprla riječ Božja i koji su se uvjerili u istinitost Isusovog obećanja:

"...i evo, ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta."

(Mt. 28:20)

Govorim o onima koji traže više; onima koji žele više Boga u svom životu, ali koji su spremni i više dati.

To su oni koji su umrli grijehu, a žive u Kristu. Oni žive po biblijskim načelima i slijede riječ Božju. Za cijelo da im osim vjere, treba i Božja pomoć.

Evandelist Matej u 6. Poglavlju, u 33. i 34 stihu jasno upućuje:

"Tražite stoga najprije Kraljevstvo i pravednost Njegovu, a sve će vam se ostalo dodati. Ne budite dakle zabrinuti za sutra. Sutra će se samo brinuti za se. Dosta je svakom danu zla njegova."

Tražimo li Kraljevstvo nebesko biti će nam osigurano i vodstvo Svetog Duha.

Našom vjerom u tro-jedinog Boga, možemo se pouzdati da će nas Sveti Duh voditi k Isusu Kristu, Sinu Božjem, a Sin Božji, Ocu nebeskom.

Nikada ne možemo tražiti previše Boga u svom životu. To nije lakomost, to je glad za Njegovom blizinom i svetošću. Tražeći duhovno bogatstvo, ne možemo oštetiti ili prikratiti druge, jer je naš Bog bogat milošću, tako da ima dovoljno za sve koji mu se obrate i zamole za pomoć.

One koji su u nevolji (bez obzira kakvoj), upozorila bih da se milošću Božjom može i s dna isplivati na površinu, da je Gospodnja ruka dovoljno moćna da i s ruba ponora spasi čovjeka, ali ako se probije dno i padne u bezdan, tada nema više povratka.

U NAS UGRAĐENA RIZNICA

Da bih vam ispričala ovu priču, moram se vratiti na sam početak Starog Zavjeta. Na šesti dan, kada je Bog stvarao čovjeka, stvorio je muško i žensko i pri tome predvidio da će rađati djecu.

O tome piše u knjizi postanka, 1:27+28:

"Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih. I blagoslovi ih Bog i reče im: "Plodite se, i množite, i napunite zemlju, i sebi je podložite!....."

Nešto ranije, u 11.stihu, trećeg dana stvaranja, Stvoritelj je to isto učinio. Predvidio je travu sjemenitu. Predvidio je da sve zelenilo i sve drveće u sebi nosi sjeme.

On je već unaprijed osigurao opstanak vrste svemu stvorenom

"I reče Bog: "Neka proklija zemlja zelenilom - travom sjemenitom, stablima plodonosnim, koja, svako prema svojoj vrsti, na zemlji donose plod što u sebi nosi svoje sjeme. I bi tako"

Predivno mi je čudo i čovjeku nezamislivo, što je sve Stvoritelj predvidio i ugradio u čovjeka. Danas mi je jasno da je u nas ugrađeno mnogo više znanja i svojstava, no što možemo i zamisliti.

Znanstveno je dokazano da naš mozak nije u potpunoj funkciji. Zna se za što je koja strana mozga zadužena, no također se zna da postoje područja o kojima nemamo ni pojma. Što se tamo krije i kako prodrijeti u njihovu skrovitost?

Vjerujem da se tamo nalazi pomoć koja nam je namijenjena već kod samog stvaranja. Vjerujem da se tamo krije cijela biblioteka (skladište) znanja koje nam je Stvoritelj namijenio, ali mi smo joj izgubili pristup.

Ova priča zadire u fantastiku, ali je daleko od znanstvene fantastike, jer svoje znanje crpim iz Biblije. Ono se ne potvrđuje u laboratorijima niti znanstvenim pokusima. Ono je jednostavno tu, a bilo je tu već od šestog dana stvaranja, kada je Stvoritelj stvorio prvog čovjeka.

Bila bi neprihvatljiva i sama pomisao da se onaj koji se je pobrinuo za opstanak životinja i bilja, nije pobrinuo za opstanak čovjeka, koji je neosporno vrhunac Njegovog stvaranja.

Tu ne mislim samo na nastavak vrste, ma da je veličanstvena zamisao da onaj kojega je stvorio od praha zemaljskog, sada sam nastavlja svoju vrstu od krvi i mesa, a da mu Bog pri samom začetku udahne dušu.

Stvoriteljeva providnost se je pobrinula da čovjek, muškarac, žena i dijete, koji su izvorno stvoreni, budu opskrbljeni svakim znanjem i mogućnošću da se obrane od bolesti, neznanja, slabosti i mnogo čega što ljudsko biće niti zamisliti ne može.

Sve to mogu potvrditi mnoga nanovo rođena djeca Božja, koja se s punim povjerenjem pouzdaju u Njega.

Ona crpe snagu od Boga, jer jednostavno "znaju" da im je s Bogom sve moguće.

Mnoge odgovore na svoja pitanja, mnoge upute, vodstva, utjehe i ohrabrenja, iskreni vjernici crpe iz Svetog Pisma, ali i iz žive prisutnosti Duha Svetoga.

Često sam čula da se radi o zanesenosti, naivnosti pa i prevari. Ne osporavam da i toga ima, ali sam živi svjedok da je to istina i stvarnost.

Potvrđuju to mnogi doživljaji istinitih vjernika koji su na primjer zapali u naizgled nepremostive teškoće i nikako nisu znali što bi učinili da izađu iz njih. Jedino što su znali i mogli, bila je žarka molitva da im Gospodin pomogne.

Uvečer su zaspali, a ujutro, kada su se probudili, znali su rješenje. Bilo je to nešto, što nikako nisu mogli znati, a sada im je bilo kristalno jasno.

Ovakve slučajeve koji su i povijesno potvrđeni, doživjeli su neki veliki vojskovođe i umjetnici.

Nekima se pak, kada su bili u velikoj opasnosti i smrtnom strahu, učinilo da čuju glas "Ne boj se!" Smirili su se prepoznavši prisutnost Duha Svetoga.

Moja rođena tetka je, prije mnogo godina imala neku neizlječivu bolest na rukama. Ona nije prihvatila tu neizlječivost i žarko je molila Gospoda da je izliječi.

Te noći je sanjala dvije ruke kako joj pružaju rukovet cvijeća. Ona je shvatila da joj Duh Sveti ukazuje na biljku koja joj može donijeti ozdravljenje. Prisustvovala sam tome, jer je ona upravo mojoj majci pričala svoj san. Kratko vrijeme poslije toga, njene su ruke ozdravile.

Nisu to čuda, već djelo i obećanje koje čitamo u Božjoj riječi, a koja se ostvaruju kada ih vjerom prihvaćamo

Mogla bih nabrajati mnogo toga, ali da se vratim na sam početak. U početku je sve to znanje bilo ugrađeno u nas. Sve mogućnosti, u svim prilikama.

Stvoritelj je već kod stvaranja tu silnu biblioteku ugradio u nas, a onda je sve to postepeno izgubljeno. Ne vjerujem da je to sve zbog istočnog grijeha. Prije bih vjerovala da se to dogodilo zbog ljudske nebrige i oholosti.

Čovjek je oholo biće i uvjeren je da sve može sam. Uvjeren je da mu ne treba Bog. Ponaša se kao malo dijete kojemu majka hoće obući čarapice, a ono neda i više: "Sam"!

Bog ne čini ništa na silu. Uvijek nam prepušta izbor. Na žalost, čovječanstvo je učinilo loš odabir.

Odavno smo već izgubili šifru ili pin, kojim se otvara ta riznica znanja. To je duhovna riznica koja sadrži sve što je čovjeku potrebno za njegovo tijelo, duh i dušu.

Samo rijetki žarko traže da Bog učini ono što oni sami ne mogu. Istina, mnogi traže, ali ne ispunjavaju uvjete koje je Bog postavio. Oni jedva ili nikako ne poznaju Riječ Božju, pa iz neznanja, samovolje ili nevjere, ne žive po njoj.

Upravo tu Riječ Božju ostavio nam je sam Bog, da ne bismo ostali u neznanju. Čitajući pažljivo i živeći po njoj mi sve više otkrivamo ključ te, u nas ugrađene riznice koju je Bog svojom milošću i providnošću u nas ugradio.

Kako je sramotno i jadno, što smo tako veliki dar odbacili i jednostavno zaboravili.

Vjerujem da iako kasno, još nije prekasno, da se vratimo na sam početak . On od nas traži samo da budemo onakvi kakve nas je On sam stvorio.

Matej 5:48

"Budite dakle savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski!"

To nije fantastika, to je stvarnost u koju se može uvjeriti svatko tko to iskreno želi. Ako posustanete, obratite se Isusu. Zatražite Božju pomoć, jer s Bogom je sve moguće!

PSALAM 71: 4-6

*„U usta mi stavi pjesmu novu,
slavopoj Bogu našem.*

*Vidjet će mnogi i strah će ih obuzeti:
uzdanje će svoje staviti u Jahvu.*

*Blago čovjeku koji se u Jahvu uzda,
koji ne ide za štovateljima lažnih bogova,
za onima koji se predaju prijevari.*

*Čudesa mnoga твориш, o Jahve, Bože moj,
i namisli čudesne - ravna ti nema!*

*Kazivat' ih i objavlјivati želim,
a! odveć ih je da bi se nabrojiti mogli.*

U NADI ČEKAJUĆI

Psalam Davidov 5:4

" Jahve, zorom glas mi već čuješ, zorom Ti već lijem molitve u nadi čekajući". (Psalam Davidov 5:4)

Psalmist David je u samo jednoj rečenici tako sadržajno opisao svoje jutro. Ne mogu a ne pomisliti, koliko bi naši dani bili bolji i sretniji, kada bismo se ugledali na njega.

On nam ne nameće silovitu poruku. On samo ukazuje na razlog svog blagoslovljenog života. to su zapravo dvije stvari koje su potrebne i zajedno povezane: molitva ranom zorom i čekanje s vjerom u nadi na Božji odgovor.

Ranom zorom, to znači molitvom prije svega. Prije svakog razgovora, prije svakog planiranja, prije hrane ili rada. To je traženje Njegove prisutnosti u svako vrijeme i na svakom mjestu. To je zajedništvo s Bogom, mir, pouzdanje sigurnost i zaštita.

To je sigurnost da je On uz nas, pa ma što se desilo.

To nije molitva koju molimo kao naučenu pjesmicu, koju je netko u prošlosti i za svoje potrebe napisao.

David nije Bogu "recitirao" sročene stihove. On mu je izlijevao svoje srce. Povjeravao mu svoje brige, nevolje i strahove. On je shvaćao da Bog-Jahve nije samo Stvoritelj i silni, moćni vladar svijeta, već je u Njemu prepoznavao svog suosjećajnog Oca koji ga ljubi, štiti i pomaže.

Moramo se zapitati, zar je potrebno da nas snađe neka velika nevolja, da bismo se molitvom obratili Bogu?

Zar ne bi bilo mnogo bolje i sigurnije moliti kao David, već ranom zorom i živjeti dan pod okriljem svog svetog i moćnog Oca nebeskog?

David nam ukazuje na još jednu vrlinu koju trebamo njegovati, a to je strpljivost. To znači u nadi i vjeri, strpljivo čekati. Strpljivost je vrlima koju mnogi nemaju, a mnogi bezuspješno

pokušavaju steći. Ipak, ona nije nedostižna. S vjerom i s Božjom pomoći mnogi su se uvjerali da je dostižna. U Novom zavjetu, u poslanici Kološanima 3:12, apostol Pavao piše i upućuje vjernike u Kolosima:

"Zaodjenite se dakle - kao izabranici Božji, sveti i ljubljeni –u milosrdno srce, dobrostivost, poniznost, blagost, strpljivost".

U istoj poslanici, u stihovima 11+12, on im sa sigurnošću govori da će biti osnaženi i upućuje ih da zahvaljuju Bogu.

"osnaženi svakom snagom, po sili Slave njegove, za svaku postojanost i strpljivost s radošću zahvaljujući Ocu koji vas osposobi za dioništvo u baštini svetih u svjetlosti ".

U istom psalmu, pisac psalma David, pokazuje da je svjestan da Nepravda Bogu nije mila; da zlobnici i opaki ne mogu opstati pred Njegovim pogledom, a da mrzi bezakonje i da uništava lažljivce, a da mu se gade varalice krvopije.

Da, kakva značajna pouka, a zapravo i ponuda.

Kao na pladnju nam je ponuđeno da izaberemo Njegovu pomoć i ljubav, već na ovoj zemlji ili da grešnim načinom života postignemo da okrene svoje lice od nas, sada i u vječnosti.

Apostol jasno i otvoreno u istoj poslanici 1:13+14 piše što je Bog učinio za nas:

"On nas izbavi iz vlasti tame i prenese u kraljevstvo Sina, ljubavi svoje, u kome imamo otkupljenje, otpuštenje grijeha."

PSALAM33:20-22

„Naša se duša Jahvi nada, on je pomoć i zaštita naša. Srce nam se u njemu raduje, u njegovo sveto ime mi se uzdamo. Neka dobrota tvoja, o Jahve, bude nad nama,

kao što se mi u tebe uzdamo!

OTKRIVENJE 22:12-15

*"Evo, dolazim ubrzo i plaća moja sa mnom:
naplatit ću svakom po njegovu djelu!"*
*"Ja sam Alfa i Omega, Prvi i Posljednji, Početak
i Svršetak! Blago onima koji peru svoje haljine:
imat će pravo na stablo života i na vrata će
smjetiti u grad! Vani pak ostaju psi i vračari,
bludnice, ubojice i idolopoklonici i tko god ljubi i
čini laž."*

OTKRIVENJE 14+15

*„Drugi Jao prođe. Evo, treći Jao dolazi ubrzo!
I sedmi anđeo zatrubi. I na nebu odjeknuše
silni glasovi:
"Uspostavljeno je nad svijetom
kraljevstvo
Gospodara našega i Pomazanika njegova
i kraljevat će u
vjeke vjekova!"*

GOVORITE, JER STE VI SVJETLO SVIJETU

"Oni koji znaju ne govore, a oni koji govore ne znaju".

Ove riječi napisane u Kini i to oko 6. stoljeća prije naše ere, mogu se primijeniti i u naše vrijeme i za sadašnji naraštaj.

Zaista ima mnogo onih koji samo govore i govore, a zapravo nemaju nikakvog praktičnog znanja o temi o kojoj govore. U većini slučajeva baš oni nadglasaju one koji znaju, pa oni, budući mudri, mudro šute.

Sada ono što me je ponukalo na pisanje ovog članka je pomisao da se ono što se odnosi na svakodnevne, svjetovne stvar, nikako ne bi smjelo odnositi na istinski, nanovo rođene kršćane. Oni koji su stvarno doživjeli nanovo rođenje, trebali bi, odnosno morali bi i te kako govoriti

Činjenice govore da su upravo oni koji nemaju iskustvo istinite Božje riječi, oni koji imaju nikakvo ili samo površno znanje o Božjoj riječi, govore najviše i to najglasnije.

Oni šire sumnje i nevjericu u mnogim srcima onih koji su ne samo kolebljivi, već i neupućeni u svu istinu. Otvoreno govoreći, nepotpuna istina pogubnija je i od samog neznanja.

Neki govore potpuno uvjereni u ono što su naučili već u djetinjstvu od svojih roditelja, a to je ono što su ovi naučili od svojih i tako dalje.

Prenošeno takvom tradicijom prenijele su se poput "pokvarenog telefona" i neka učenja koja su suprotna kršćanskom nauku i koja su često poganskog porijekla.

Upravo takvima bi bilo hitno i neophodno da, pa makar to bilo iz same znatiželje, počnu čitati Božju riječ koja je napisana u Svetom Pisnu.

Toliko o onima koji ne znaju a govore.

Što je onda sa kršćanima koji ne samo da poznaju Riječ Božju, već prema njoj i žive? S onima koji su upoznali Božji plan za nas i koji su vođeni Silom Svetog Duha? Govorim o onima

kojima su grijesi oprošteni i koje je Isus krstio Duhom Svetim i nanovo rođenjem učinio potpuno novim bićima.

To su ljudi, žene i muškarci kojima je temeljito poznata riječ Božja. U njihovom životu je ta Riječ živa i oni su svjedoci istine koju ona sadrži.

Svjedoci su, jer su istinskim iskustvom doživjeli istinu. Ta se istina temelji na Božjim obećanjima, pomoći, čudima i još mnogo toga. Tko to nije doživio, taj onda niti ne vjeruje.

Za takve kršćane ne vrijedi ono: "Tko zna šuti". Ne samo da ne šute, oni naprotiv moraju govoriti. Ono znanje i iskustvo žive vjere u Isusovu Radosnu vijest, moramo prenijeti svim ljudima koji to nisu doživjeli, jer Radosna vijest nije dana samo nekim odabranicima. Ona je dana sveukupnom čovječanstvu. Isusova žrtva je bila podnesena za sve ljude.

Žalosno je što se neki ogлуše na njenu poruku. Neki iz neznanja, a neki u ime tradicije. Kažu da ne žele napustiti vjeru svojih praotaca i nisu svjesni da su ti naši praočevi bili pogani.

Kada netko žarko želi da ga Duh Sveti vodi i dovede do sve više poznavanja Božje riječi Duh Sveti se na takvu molitvu neće ogлуšiti.

On će ga korak po korak voditi željenom cilju.

Najčešće je to način da mu pošalje već obraćenu, Duhom Svetim ispunjenu osobu koja mu može riječima i životom posvjedočiti život Evanđelja.

Istina da se mnogi tvrdoglavo opiru svemu što je za njih novo, ma da je još više od 2 milenija sam Isus rekao svojim učenicima u Evanđelju po Marku 16:15+16:

"I reče im: 'Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju.

Tko povjeruje i pokrsti se, spasit će se, a tko ne povjeruje, osudit će se".

Neki znaju napamet mnoge stihove iz Svetog Pisma, ali to znanje ne potvrđuju svojim životom. Kako bi i mogli kada

nemaju vodstvo Duha Svetog i dodir s živim Bogom?
Samo istinski, Duhom Svetim ispunjen kršćanin (koji to potvrđuje svojim životom), može i mora širiti Radosnu vijest. Tada nije na mjestu, iz skromnosti šutjeti!

Mnogi neuspjesei nas ne smiju obeshrabriti. Sjetimo se da i onda kada je Isus osobno govorio nisu svi povjerovali. Što više, ismijali su ga, jer nisu prepoznali Sina Božjega.

On se nije obeshrabrio čak niti onda kada su ga mučili i na križ razapeli. On, Sin Božji, ustrajao je do kraja, jer je imao svoj cilj pred sobom. Nepokolebivo je izvršio svoj zadatak, a taj je bio spasenje svijeta. Možda ćete reći:

"Pa ja nisam Isus! Ja nisam Bog. Samo sam čovjek."

Niste u pravu, jer onaj koji je obraćen i nanovo rođen, nije više "samo čovjek". On je "Hram Duha Svetoga". On je novo stvorenje jer sada Isus živi u njemu.

Istina, samo čovjeku, nije to moguće, ali s Bogom je sve moguće!

" A on će: "Što je nemoguće ljudima, moguće je Bogu."
Luka 18:27:

MARKO 16:15-18

„I reče im:

"Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju. Tko povjeruje i pokrsti se, spasit će se, a tko ne povjeruje, osudit će se. A ovi će znakovi pratiti one koji povjeruju: u ime će moje izganjati zlođuhe, novim će jezicima zboriti, zmije uzimati; i popiju li što smrtonosno, ne, neće im nauditi; na nemoćnike će ruke polagati, i bit će im dobro."

ZAVRŠNA MISAO

Ovo je kraj ove knjige, ali nije kraj svih poruka Svetog pisma, koje bismo morali znati.

Ukoliko ste prepoznali sebe, svoje misli i djela, u ovoj skromnoj knjizi, potrudite se da saznate više.

Nikada nećemo saznati dovoljno o onom što bismo trebali i morali znati o vjeri i Tro-jedinom Bogu.

Čitajmo Sveto pismo pa će nam se tada iz dana u dan otkrivati ono što nam Duh Sveti želi reći.

On nas žarko želi osposobiti da budemo iskreni i gorljivi sljedbenici Isusa Krista.

Nisam pisala o paklu i kaznama, jer sam žarko željela da se iz ljubavi približite našem Spasitelju.

Želim da nipošto ne prodete gladni uz bogato prostrt Božji stol!

Ako ste čitali otvorenog srca u nadi da će te naći nešto što bi vas moglo približiti Isusu Kristu, te potaknuti želju za uzrastom u vjeri i posvećenju, tada je svrha ove skromne knjige ispunjena i opravdana.

Raduje me što sam i ja imala barem mali udio u tome. Neka milost našeg Gospodina Isusa Kista bude s vama dok ovo čitate i primjenjujete u svom životu.

NEŠTO MALO O MENI

Mislim da se nema mnogo što reći o meni, ali ću ono malo ipak napisati.

Rođena sam 25.03.1930, godine u Slavonskom brodu, a nekoliko dana kasnije vratila sam se s majkom natrag u Zagreb. Rodila sam, hvala Bogu, dva sina, a sada sam udovica.

Ipak, najvažniji događaj u mom životu se dogodio 25.11. 1987. Kada sam Nanovo rođena, a 08.06.1988. sam krštena Duhom Svetim.

Od tada sam osjetila poziv da služim Bogu onim "talentima" koje mi je On povjerio. Moja radost je u tome što ih nisam zakopala.

Pišem knjige, traktate, članke i recitacije.

Neke knjige i traktate sam prevela s njemačkog na hrvatski jezik, a neke svoje članke na engleski i njemački jezik.

Sabrala sam, uredila i napisala 3 knjige propovijedi našeg pastora Božidara Maršanića, a imam i svoje stranice na internetu.

Zadovoljna sam svojim radom koji me u potpunosti ispunjava.

Eto, 85 godina mog života, a od toga 28 godina vjerskog života je prohujalo, a ja još uvijek molim Gospodina za nova nadahnuća koja mi On nikada ne uskraćuje.

Slava Isusu Kristu koji me je spasio, oprostio i nanovo rodio.

Hvala mu što me sigurnom rukom vodi, pomaže i štiti do onog trena kada ću kroz Uska vrata ući i gledati Ga licem u lice!

Heda Domitrović

2015.

PSALAM 119:105

**TVOJA RIJEČ NOZI JE MOJOJ SVJETILJKA
I SVJETLO MOJOJ STAZI.**